

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

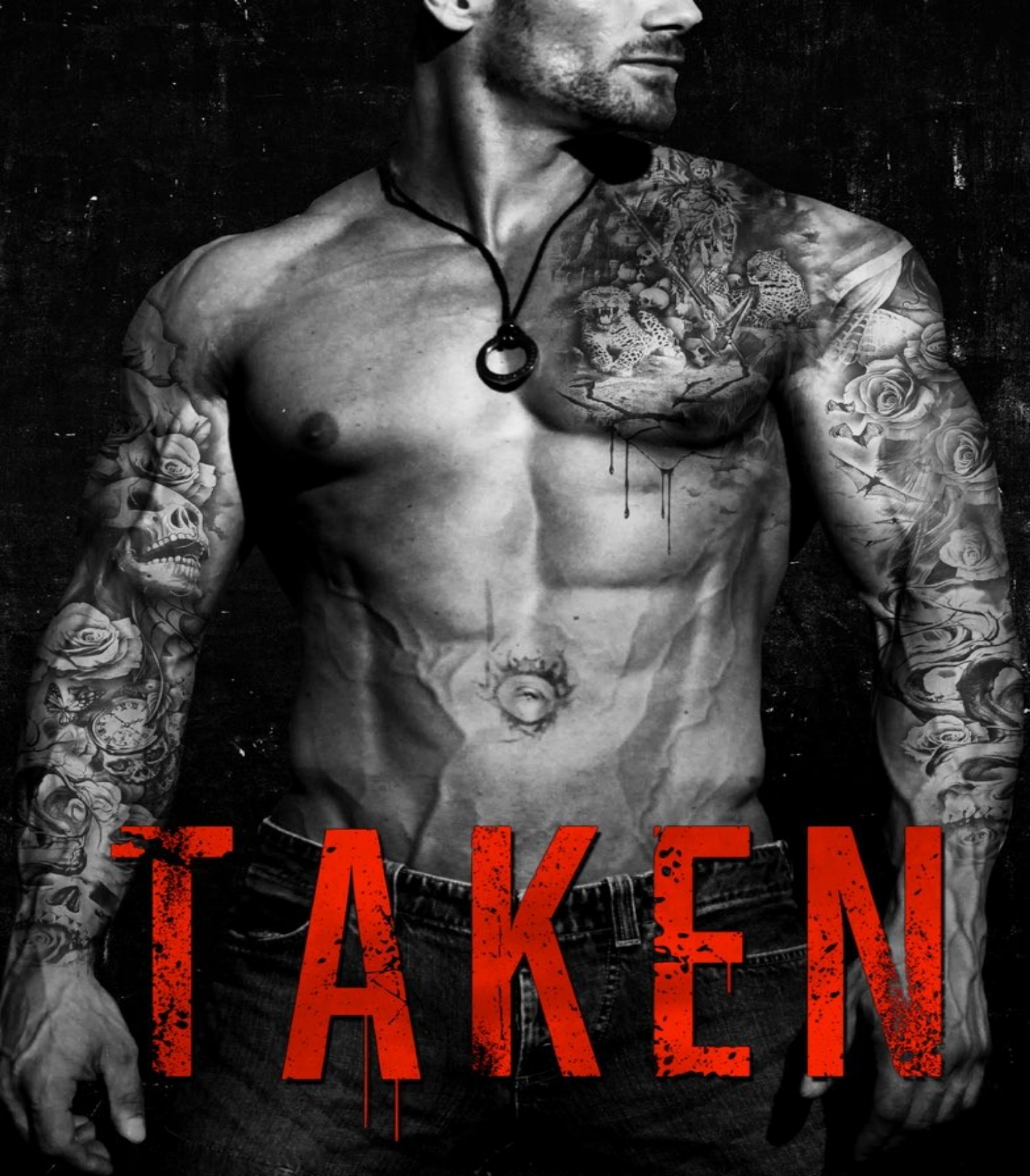
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
natasha knight

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALINDI

KARANLIK MİRAS DÜETİ, KİTAP 1

NATASHA KNIGHT

Telif Hakkı © 2018 Natasha Knight

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

Önsöz

1. Sebastian
2. Helena
3. Sebastian
4. Helena
5. Helena
6. Sebastian
7. Helena
8. Helena
9. Sebastian
10. Helena
11. Sebastian
12. Helena
13. Helena
14. Sebastian
15. Helena
16. Sebastian
17. Helena
18. Sebastian
19. Helena
20. Sebastian
21. Helena

Teşekkür ederim

Ayrıca yazan Natasha

Knight Teşekkür Yazar

Hakkında

BU KİTAP HAKKINDA

Willow'un dört kızından biriyim.
Scafoni ailesinin ilk doğan oğlu. Ve bir geçmişimiz var.

Nesiller boyunca Scafoni ailesi bizden bir kurban talep etti. O kadar eski günahların kefareti için bakire bir kız ki artık ne olduklarını bile hatırlamıyoruz.

Ama onlar kadar paranız varsa, kurallara göre oynamazsınız. Onları siz yaparsınız.

Ve Sebastian Scafoni tüm kuralları koyar.

Onu gördüğüm an, beni seçeceğini biliyordum. Kınımdaki işaret beni kirli ilan etse de. Güzel kız kardeşlerim yanımda dursa da, ona sunulsa da, o yine de beni seçti.

Beni kendisinin yaptı.
Ve sonra beni kırmak için yola çıktı.

PROLOGUE

Helena

BEN VE EN YAŞLI. VE SÖĞÜT DÖRDÜZLER. DÖRT. KIZLAR. Hep kızlar. Her dördüz doğumda, nesilden nesile, hep kızlar.

Bu neslin mahsulü her zamanki gibiydi, ancak dört mükemmel, güzel bebek yerine üç tane vardı.

Ve ben.

Ve bugün, yirmi birinci doğum günümüz, hasat günüdür.

Bu Scafoni ailesinin tercihi, bizim değil. En azından benim değil. Gerçi ailem bu konuda kız kardeşlerim ve benden çok daha rahat görünüyor.

Hasat her zaman dörtlülerin yirmi birinci doğum gününde yapılır. Bu bir yerlerde yazılı mı bilmiyorum ama benim bildiğim ve beş yıl önce tarihimizi öğrendiğimden beri aklımın bir köşesinde olan şey bu.

Bir deyim vardır: *Geçmişî hatırlayamayanlar onu tekrarlamaya mahkumdur.* Evet, Bu Saçmalık, çünkü biz Willowslar geçmişimizi iyi biliriz ve şu anki halimize bakarız. Söğütler aynı bloklar o var olmuştur kullanılmış için Eski kütüphanede yüzyıllardır duruyorlar, yüzeyleri aynı tahta kütüklerin üzerinde duran diğer Söğüt Kızlarının ayaklarıyla yumuşamış ve onları gördüğümde tek düşünebildiğim, dördü de olduğu gibi sıralanmış, bunun ne kadar arkaik olduğu, ne kadar Gerçek olamaz. Bunu bize nasıl yapamazlar.

Yine de, işte buradayız.

Ve bunu bize yapıyorlar.

Ama aslında *biz*

değiliz.

Vardiyam işaretlendi.

Ben *kirliyim.*

Yani gerçekten kız kardeşlerim.

Bazen kimden daha çok nefret ettiğimden emin olamıyorum; nesilden nesile bu deliliğe izin verdikleri için kendi ailemden mi yoksa bu fedakârlığı talep ettikleri için Scafoni canavarlarından mı?

"Vakit geldi," diyor babam. Sesi ciddi.

Son birkaç aydır yaşlandı. Acaba bu pişmanlık mı, çünkü kesinlikle omurga değil.

Annemle bir kez, tam olarak bir kez tartıştıklarını duydum ve sonra bitti.

Sadece kabul etti.

Bu gece kızlarının, Scafoni piçi seçimini yapmadan önce bize bakarken, bizi dürterken, belki de bir at gibi dişlerimizi kontrol ederken o korkunç blokların üzerinde durmak zorunda bırakılacağını kabul etti. Kız kardeşlerimden birini hayatının sonraki üç yılı için yanına almadan önce.

Bunun tam olarak ne anlama geleceğinden emin olamayacak kadar saf değilim. Belki kız kardeşlerim öyledir ama ben değilim.

"Bloğun yukarısında. Şimdi, Helena."

Belirlenen yerlerinde çoktan uysalca duran kız kardeşlerime bakıyorum. Hepsi bu gece her zamankinden daha solgun ve yemin ederim kalplerinin gelecekte korkarak çarptığını duyabiliyorum.

Hemen hareket etmediğimde, babam acı içinde kolumdan tutup beni bloğumun üzerine kaldırıyor ve düşünebildiğim tek şey, bana en ufak bir umut veren tek şey, Sebastian Scafoni beni seçerse, bunu sona erdirmenin bir yolunu bulacağım. Kızlarımı bu kadere mahkûm etmeyeceğim. Yeğenlerimi. Torunlarımı.

Ama o beni seçmeyecek ve sanırım bu yüzden ailem bana her zamankinden daha fazla kızgın.

Gördün mü, ben çirkin ördek yavrusuyum. En azından kız kardeşlerimin yanında çirkin sayılıyorum.

Ve kirli olmam - bakire olmamam - beni almayacakları anlamına geliyor.

Scafoni piçi onun yerine değerli altın kızlarından birini seçecektir.

Altın, karanlığıma. Tam anlamıyla altın. Neredeyse pırıl pırıl, kız kardeşlerim.

Babam bileğime demir kelepçeyi takarken onlara bakıyorum. Bunu hiçbirine yapmıyor. Bakışları kapalı on iki metrelik kapılardan bana ve tekrar tekrar geri dönerken bile söyleneni yapacaklar.

Ama sunacak bir korumam yok. Bu gece olmaz. Bu sefer olmaz.

Gözlerimin arkası dökmeyi reddettiğim yaşlarla yanıyor.
"Bunu nasıl yaparsın? Buna nasıl izin verirsin?"

Soruyorum

Yüzüncü kez. Babam bileklerimdeki bağları sıkarken annemle konuşuyorum, canavarlara saldırmayacağımdan emin olmak için.

"Ağzını da tıkasak iyi olur."

Annemin soruma verdiği yanıt bu ve bir dakika sonra babam söyleneni yapıyor ve sessizliğimi sağlıyor.

Sanırım annemden daha çok nefret ediyorum. O bir Willow dördüzü. Kendisi de bir hasada tanık oldu. Bu acımasız geleneğin sonucuna tanık oldu.

Gelenek.

Bir adam kaçırma geleneği.

Kırma geleneği.

Yok etmekten.

Tekrar kız kardeşlerime baktım. Birbirlerinin neredeyse karbon kopyası olan üç kız kardeş, uzun sarı saçları omuzlarından kıvrılıp sırtlarından aşağı dökülüyor, mavi gözleri korkudan kocaman açılmış.

Julia'nın durumu hariç.

O diğerlerinden farklı. Daha istekli. Ama ona ne yapacakları hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Ben, kimse aynı gruptan geldiğimi tahmin edemez.

Onların altın sarısı saçlarının aksine benim saçlarım o kadar koyu siyah ki neredeyse mavi gibi görünüyor; bu koyu gölgeyi hafifleten tek bir geniş gümüş çizgi var, bu da doğuştan gelen bir kusurum. Ve onların peygamber çiçeği mavisi gözlerinin aksine, benimkiler gece yarısı gökyüzü gibi; orada da tek rahatlama onları süsleyen gümüş lekeler.

Anneme benziyorlar. Mükemmel bebekler gibi.

Boyatmayı reddettiğim gümüş çizgisine kadar, yine Helena adındaki büyük teyzeme benziyorum. Şimdi doksanlı yaşlarında. Acaba törene müdahale etmesin diye onu odasına kilitleyip tekerlekli sandalyesini çalmak zorunda kaldılar mı?

Helena Teyze kendi neslinin seçilmiş kızıydı. Bizi neyin beklediğini herkesten daha iyi biliyor.

"Geliyorlar," diyor annem.

Çok iyi duyuyor, yemin ederim, ama bir an sonra ben de duyuyorum.

Kütüphanenin ötesinde bir kapı çarpıyor ve cereyan, devasa odayı aydınlatan binlerce mumdan bir düzinesini söndürüyor.

Bir hizmetçi onları yeniden yakmak için acele ediyor. Elektrik yok. Gelenek, sanırım.

Sebastian Scafoni'nin yerinde olsaydım, gelecek yıl boyunca becereceğim ödüle iyice bakmak isterdim. Ve sevişme olacağından hiç şüphem yok, çünkü bir kızı her şeyi almaktan başka ne bu kadar kırabilir?

Ve bu sadece bir yıl değil. Hayır. Bize üç yıl verildi. Her kardeş için bir yıl. En büyükten en küçüğe. Eskiden dörttü, ama şimdi üç.

Gerçekten burada durduğumdan, rüya görmediğimden emin olmak için kolumu çimdiklemek istiyorum ama ellerim arkadan bağlı ve yapamıyorum.

Bu gerçek olamaz. Yasal olamaz.

Ve yine de burada dördümüz, yarı saydam, çürüyen kılıflarımızın altında çırılçıplak - yemin ederim üzerlerindeki çürümenin kokusunu alıyorum - belirlenmiş bloklarımızın üzerinde duruyoruz, onların üzerinde sallanıyoruz. Sanırım geçmişteki Willow'ların ayakları daha küçüktü. Ve itiraf ediyorum, onların ağır, kendinden emin adımlarını duydukça

kütüphanenin eski ahşap kapılarına yaklaşırken, korkarım.
Çok korkuyorum.

SEBASTIAN

E Gregory'yle birlikte lanet olası bir mısır tarlasının ortasındaki bu Allah'ın belas  eve doğru ilerlerken yanımda durdular,

ABD. Bir insan neden burada yaşamayı seçer, aklım almıyor. Umarım kız aptalın teki değildir. Bir yıl uzun bir süre.

Ethan, Gregory'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Gregory her zamankinden daha sessiz.

Onlara tekrar bakıyorum ve Greg'in sessizliğinin insanları onun güvenli biri olduğuna inandırdığını biliyorum, ama değil. Bana sorarsanız en sadist olan o. Yani, eğer dereceleri varsa. Sadizm derecelerle ölçülebilir mi?

Ethan bana "Birlikte karar veriyoruz," diyor. Son kırk sekiz saattir bu mantrayı tekrarlıyor.

"Ben karar veririm, küçük kardeşim." Yirmi beş yaşında, b e n d e n üç yaş küçük. Gregory yirmi dört yaşında.

"O hepimizin," diyor, sesi istediğini elde edemeyen lanet bir çocuk gibi çıkıyor.

"Hayır," diye açıklıyorum ve sabırlı olmaya çalışıyorum çünkü gerçekten de Ethan'ı böyle davrandığı için suçlayamam. "O

benim."

"O sadece ilk senin." "Biraz ara ver Ethan," diyorum.

"Sebastian." Üvey annemin topukları parkenin üzerinde tıkırdıyor. "Kardeşinle kavga etme. Bunu görmekten hoşlanmadığımı biliyorsun." Ethan'ın yanına gidip yanağına dokunuyor. "Hepiniz Willow fahişesiyle sıranızı savacaksınız. Onlar dayanıklıdır."

Willow kadınlarından nefret ettiği o kadar açık ki, bir parçam seçilmiş kıza şans diliyor çünkü üç yılı dolduğunda Scafoni evinden çıkıp gitmek için buna ihtiyacı olacak. Kardeşlerim ve beni bir kenara bırakın, üvey annemden kurtulmak için çelik gibi bir omurgaya sahip olmak gerekecek.

"Neden onlardan nefret ediyorsun, Lucinda?" Onun üzerindeki gücümün tadını çıkararak soruyorum.

Gerçeği söylemek gerekirse, muhtemelen benden Willows kadar nefret ediyor, ama önemli değil. Onun biyolojik oğlu olmayabilirim ama Scafoni ailesinin efendisiyim. Babam öldü, en büyükleri benim ve kimsenin beni yönetmesine ya da yerimi gasp etmesine izin vermeye niyetim yok, özellikle de Lucinda'nın.

"Onlar fahişe, Sebastian. Bir amaca hizmet etmek için oradalar. Kardeşlerine düşman olmak yerine bunu hatırla. Önce aile. Bunu asla unutma."

"Bunu bana hatırlatmana gerek yok Lucinda. Keşke onlara olan nefretini anlayabilseydim. Yani, onlar senin için ne ki? Ne de olsa kan bağı Scafoni değil."

Bu onu çok sinirlendiriyor ve bu gerçek beni sırtıttırıyor.

Kütüphane kapısı açılır ve cevap vermek zorunda kalmaz.

İçeride binlerce mum yanıyor ve geniş odayı sıcak bir ısıltıya boğuyor. Hangi kokunun daha güçlü olduğundan emin değilim; eski kitapların, eriyen balmumunun ya da korkunun kokusu.

İlk beyaz kılıfı görüyorum ve her ne kadar kendime bunun bir aile yükümlülüğünden başka bir şey olmadığını söylesem de içimde bir heyecan oluşuyor.

Willow Girl'ümü almak için
heyecanlıyım. Lucinda geri
çekiliyor, yeri olduğu gibi.

Bir adım öne çıkıp sağıma dönüyorum, Bay ve Bayan Willow, bu neslin gururlu ebeveynleri, hayalet yüzleriyle orada duruyorlar. Başımı sallayarak selamlıyorum. En azından medeniyim.

Odayı geziyorum, hala bloklarındaki kızlardan kaçınıyorum, onları sona saklıyorum, eski kütüphaneyi takdir ediyorum - bu evde eski olan tek şey, geri kalanı on yıl önce yeniden inşa edildi ve ucuza da yapıldı. Ucuzluktan nefret ederim. Ama sanırım o zamana kadar, bir önceki hasattan kalan para tükeniyordu.

Eski çizimlere göre bu ev, yıllar önce çıkan yangında harap olmadan önce büyük bir malikâneymiş. Ama kütüphane en önemli oda, sözleşmeye göre en iyi durumda olan oda. Ve önemsedğim tek oda.

Tepedeki güzel eski ahşap kirişler çatının başımıza çökmesini engelliyor ve kemerli pencereler içerideki manzarayı yansıtıyor. Gün boyunca ne kadar aydınlık olduğunu merak ediyorum. Hayaletler eski kitapları karıştırırken, kızları için bu kâbustan bir çıkış yolu ararken, bin yıllık toz parçacıklarının rahatsız olduğunu görebiliyor musunuz?

Bu düşünceyle sertleşiyorum ve bir an için Lucinda'nın nefretini anlıyorum. Bu eski, çılgın geleneği tekrarlamakla

lanetlenmiş olanlar sadece Willows'lar değil.

Bir mum titriyor.

Acaba geçmiş nesillerin ölü Söğüt Kızları bu geceki hasada tanıklık edecekler mi?

Bu düşünceyle bakışlarımı önümdeki manzaraya diktim.
Dört kız.

Dört güzel, çünkü Willow'lar sadece güzeller yetiştirir.
Üç bebek, altın sarısı saçları ve kocaman mavi gözleriyle
mükemmel. Biri... Şey... Onu görünce başımı yana
eğiyorum. Bu bağlı, kolları arkadan gerilmiş
Onu. Ağzını bir tıkaç kapatıyor.

Ve vardiyasının göbeğinde kırmızı bir çizgi var.

Domuz kanı.

Onu sona saklamaya karar verdim.

İlkine geçiyorum, bakışlarımın onun üzerinde kaymasına izin veriyorum. O kendininkini yere bırakıyor, en başından beri olması gereken yere. Onu baştan ayağa ve arkaya doğru tarıyorum. Kılıf çok fazla koruma sağlamıyor ama amaç da bu zaten. Benim incelemem için ortaya serilecekler. Benim seçmem için.

Çünkü ben bir Scafoni olarak doğacak kadar şanslıyım, onlar ise bir Willow olarak doğacak kadar talihsiz.

Bu yeterince güzel. Aslında mükemmel. Ama kız kardeşine geçiyorum.

Başka bir bebek gibi kız.

Bakışlarını ayaklarının dibine indirmiyor, tam arkamda tutuyor. Söğütlere yerlerini hatırlatmanın tam zamanı.

Bunun gözlerinde farklı bir şey var. Neredeyse cilveli.
Ve kardeşimle göz göze geliyor.

Görünüşüne bakılırsa, kılıfında kan izi olanın o olmamasına şaşırdım.

Onunlayken sıkılacağım. Ve bırakın üç yılı, bir ay bile dayanamaz.

Ne yazık ki, takas yok. Bir kez seçim yapıldığında, o seçim yapılmıştır ve eğer kız zamanı tamamlanmadan ölürse, sanırım bizim kaybımız olur.

Bu haksızlık, gerçekten.

Soluma, bir sonraki bloğa, bir sonraki kıza doğru adım atıyorum. Tıpkı kız kardeşleri gibi.

Sonuncusuna ulaşmak için o kadar endişeliyim ki buna zaman harcayamıyorum çünkü bu şekilde mükemmellik beni ilgilendirmiyor. Fiziksel güzellikten daha fazlasına ihtiyacım var.

Kırılacak bir omurgası olmayan bir kıızı kırmanın eğlencesi nerede? Uysal küçük bir kuzuyu kesime götürmenin neresi oyun?

Vahşi ve yabani, keskin dişleri ve daha keskin bir dili olan bir kediye tercih ederdim.

Bu düşünceyle son Söğüt Kız'a doğru ilerliyorum. O bir bebek değil. En azından kız kardeşleri gibi değil. Çok güzel,

Ama bu kızda bir şey var, karanlık bir şey. İçinde yanan bir isyan.

Belki de sadece kibirdir.

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

Bu kuzu değil. Beni karşılayan buz gibi gece yarısı gözlerinde bunu görüyorum ve neden bağlı ve ağzı tıkalı olduğunu anlıyorum. Elinden gelse bana saldıracak ve bu düşünce sikimi sertleştiriyor.

Etrafında bir daire çiziyorum ve bileklerinin belinden deri kelepçelerle bağlı olduğunu teyit ediyorum. Sadece

Ama bloğa zincirlenmiş. Sanırım işi şansa bırakmamışlar.

Onunla tekrar yüzleştüğimde, bu kız çekinmiyor, bakışlarımı tutuyor. Ve şu anda, bunun için onu cezalandırmaktan başka bir şey istemiyorum.

O diğerlerinden farklı. Onlara bebek demeye karar verdim. Bunun koyu renk saçları o kadar siyah ki neredeyse mavi. Düz ve ağır bir şekilde sırtından aşağı dökülüyor, elimin etrafına dolanacak kadar uzun, yumruğuma dayanacak kadar kalın.

Ona doğru bir adım atıyorum ve blokta dururken bile bakışlarımı yakalamak için başını yukarı çevirmek zorunda kalıyor, ama yapıyor.

"Işıkları aç," diye emrediyorum.

Ödülü görmek istiyorum. Siktir et geleneği.

Verdiğim emir üzerine oda parlak bir ışığa boğuluyor ve Ethan hızla bana doğru adım atıyor.

"Onu değil. Ondan başka birini al." Sesi rahatsız edici. Kulağımda vızıldayıp duran lanet bir sinek gibi.

Onu ya da yorumunu kabul etmiyorum. Bir ara haddini bilmesi gerekiyor.

Gözlerim kıza kilitlendi. İzliyor, meydan okuyor.

Minyon, neredeyse. Tahminimce 1.80 boyunda. Benden bir karış daha kısa. Söylendiği gibi kılıfın altında çıplak. Meme uçlarının koyu pembe noktalarına bakıyorum, incelememin altında soğuk, asırlık kumaşa baskı yapıyor.

Onu inceliyorum, kılıfı elime alıp gererken ve işaretli noktayı dışarıda tutarken bakışlarını koruyorum.

"Özür dilerim," diyor annesi.

Kadına dönüyorum. Bakışlarını indiriyor ve kocası öne çıkıp özür dilemek için başını eğiyor.

Çünkü o kan izi, sınavı geçemediği anlamına geliyor. Bu bakire değil.

Bezi yumrukluyorum ve ayaklarını, dizlerini, kalçalarını, amını çıplak bırakıyorum. İşte o zaman aşağıya bakıyorum, parmaklarımın ucunda koyu renkli buklelerden oluşan o kalın tümseği hissediyorum.

Kaskatı kesiliyor, sesli bir şekilde nefes veriyor ve eğer dikkatle dinlersem, sanırım içinden gelen çığlığı duyabiliyorum.

"Bakışlarını indir," diyorum ona, saçlarını sıkarak irkilmesine neden oluyorum.

Çenesini daha yukarı kaldırıyor ve yutkunurken boğazının işleyişini görüyorum.

"Ne diyorsa onu yap!"

Bu onun babası. İzinsiz girdiği için onu öldürmek istiyorum. O benim kızım. Ona öğreten ben olacağım. Onu cezalandıracak kişi ben olacağım.

"Aşağı. Senin. Bakışlarını."

Parmaklarımı kıvrıp amını avuçluyorum.

Bocalıyor ve ilk kez gözlerindeki dehşeti görüyorum. Nefretin önüne geçiyor. Gözlerini kırptırıyor, omurgası bükülüyor ve sonunda bakışlarını çıplak ayaklarına indiriyor.

Onu bırakıyorum, geri çekiliyorum ve kılıfın onu örtmek için düşüşünü izliyorum. Onu parmaklarımda hissediyorum ve nemi silmiyorum.

"Adı ne?"

"Helena,
efendim."

Yarı yaşınızdaki bir adama efendim demek içinizi yakıyor olmalı.

"Helena." Denedim. Sanırım bende kalacak. "Bu nedir?"

Gümüş rengi saç telini alıyorum.

"Bu şekilde büyüyor. Küçüklüğünden beri var. Eşimin ailesinde var."

Evet, öyle. Şimdi hatırladım.

Ve I Biliyorum O ve bir I var için Al.
Mükemmel derecede kusurlu. Kız kardeşlerinin tam tersi.

Kusurlu.

Saçları elimde ipek gibi. Ağır, pürüzsüz ipek. Başımı sallayıp arkamı dönüyorum.

"O," dedim ve odadan çıktım.

HELENA

I Veda etmek için bir saatim var.
Hiç kıyafet almam. Kişisel hiçbir şey almıyorum.
İzin yok, tek bir fotoğraf bile, kitaplarım bile,
Hiçbir şey.

Bu düşündüğümden daha zormuş. Belki de düşündüğüm kadar güçlü değilimdir.

Sebastian Scafoni beni seçti.

Bir sonraki Willow Girl ben olacağım.

Seçilmem mümkün değildi - ne kız kardeşlerim avlar arasındayken, ne de kan kılıfımı işaretlerken - ve ben hazırlıksızdım.

Siyah bir elbise giyiyorum. Bu benim cenaze elbisem. Evet, 21 yaşındayım ve bir cenaze elbisem var. Dizlerimin hemen altından boynuma kadar beni saran A kesim bir elbise. Dantel, köprücük kemiklerim ve kollarım boyunca karmaşık bir desen oluşturuyor ve sadece boğazımda ve bileklerimde bir fırfırla rahatlıyor.

Güzel ama güzel görünsün diye seçmedim. Bunu seçtim çünkü bu bir cenaze töreni gibi ve ben hepsini istiyorum.
-Willow ve Scafoni gibi- yas tuttuğumu bilmek için.

Elbiseyle birlikte en sevdiğim Dr. Martens ayakkabılarımı giydim. Çok uzun zamandır ayağımdalar ve öyle de görünüyorlar ama dediğim gibi, güzel olmak için giymiyorum.

Dr. Martens ayakkabılarımın içine çakımı yerleştirdim ve görünüşümü tamamlamak için saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptım ve makyaj yapmadım.

Her ne kadar meydan okur gibi görünsem de yatağımın kenarında oturuyor, yastığıma sarılıyor ve ağlamamaya çalışıyorum.

Saçmalık.

Ne kadar aptalım, kendimi kız kardeşlerimden daha güçlü sanıyorum. Bu durumdan daha iyi kurtulabileceğimi.

Kütüphanede yaptıkları, daha iyi bir kelime bulamadığım için benimle nasıl ilgilendiği beni aşağılanmış hissettiriyor. Ama aynı zamanda başka bir şey. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey. Ve eğer birkaç dakika içinde kafamı bu kadar karıştırabiliyorsa, yıllar sonra ne yapacak?

Bu iş bittiğinde benden geriye ne kalacak?

Bu düşüncüyü aklımdan kovuyorum.

Orada duramam. Kalmayacağım.

Her ne kadar yapmamaya çalışsam da, aklım son Söğüt Kız'a gidiyor. Annemin ablasıydı. Eve geldiğinde beş yaşındaydım ve geldiğinde nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Ondan ne kadar korktuğumu hatırlıyorum çünkü onun bir hayalet olduğunu düşünmüştüm.

Ve çok geçmeden öyle biri oldu. O yaz gecesi tavan arasına çıktığımda nasıl koktuğunu hâlâ hatırlıyorum.

Yatak odamın kapısı açılıyor ve hızla yüzümdeki yaşları silip ayağa kalkıyorum, yastığı yatağa geri bırakıyorum ve

annemin büyük teyzem Helena'yı odama götürdüğünü gördüm.

Onu gördüğümde yıkılmamak için her şeyimi veriyorum. Çünkü üç yıllığına gidersem, onu bir daha göremeyeceğimi biliyorum.

Helena Teyze anneme sert bir şekilde, "Kapıyı kapat," diyor.

"Teyze-" diye başlıyor annem.

Teyzem gözlerini benden ayırmıyor. O yaşta bile çok sertler. Ve annemi neden hiç sevmediğini hiç anlayamadım.

"Bizi yalnız bırakın," diyor.

Annem başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı.

Yanına gidip onu öne çekiyorum. Eski moda bir sandalyesi var ve hantal, ama daha rahat olan yeni bir sandalyeyi reddediyor.

Onu yatağın kenarına yaklaştırdıktan sonra oturuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Ellerini uzatıyor, ben de benimkileri onunkilere koyuyorum. Gençlik ve yaş arasındaki tezat çarpıcı, onunki parşömen gibi, kemiği narin. Benimki genç. Hayat dolu.

"Seni seçeceğini biliyordum," diyor.

Ve bu sefer ağlıyorum. Bir elimin tersiyle yüzümü sildim.

Beni izliyor ve çok güçlü. Tek bir damla gözyaşı dökmüyor. Aslında onu hiç ağlarken görmedim. Bir kere bile.

"Sen olman için bir sebep var, çocuğum."

Ellerimi sıkıyor ve ona bakmamı sağlıyor. Saçları seyreliymiş olsa da hala benimki kadar siyah, gümüş çizgileri de aynı parlaklıkta. Yine de küçülmüş. I

Sanırım ona bu kadar uzun süre sahip olduğum için şanslı olduğumu hatırlamalıyım. Neredeyse bir asırlık.

"Korkuyorum," diyorum, bunu yaparken bakışlarımı indiriyorum, o bu kadar güçlüyken korkumdan utanıyorum.

Ellerimi sıkıyor ve ben tekrar yukarı bakıyorum. "Ben olduğumda korkmuştum."

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

"O zaman değil. İlk başta değil. Ben de sizin gibi korkuyordum. Ama atalarımız bana göz kulak oldular, şimdi de sana göz kulak oluyorlar. Seni seçtiler Helena. Willow ataları seni seçti."

Ellerimi bırakıyor ve daha önce görmediğim bir zinciri çıkarmak için elbisesinin yüksek yakasına uzanırken onunkilerin nasıl titrediğini izliyorum. Her zaman balıkçı yaka kazaklar ya da elbiseler giyer, yazın bile boynunu her zaman kapatır. O şeyi avucunun içinde tutuyor ve inceliyor. Keşke gözlerini görebilseydim, ne düşündüğünü bilebilseydim.

Ama hala sahip olduğunu bilmediğim bir güçle zinciri kopardığında şaşkınlıktan nefesim kesildi. Parmaklarının arasından yere doğru kaymasına izin verdi ve avucunu açarak bana baktı.

Oradaki yüzüğe bakıyorum, gördüğüm en tuhaf yüzük.

Bandın kendisi sarı beyaz ve üzerinde üç taş var. Üç sivri ametist o kadar koyu ki mor-siyah renkteler. Yüzüğü çeviriyor ve ben daha da yaklaşıyorum çünkü bir tarafına oyulmuş küçük bir kafatası var.

"Kemikten yapılmış," diyor, ona baktığımda gözleri irileşiyor.

"Kemik mi?" Dürüst olmak gerekirse biraz ürktüm.

"Bilin ki her Söğüt Kızı onlar tarafından kırılmaz. Ben kırılmadım. Onlar benden ne aldıysa ben de onlardan aldım ve hayatta kaldım."

Yüzüğü aldı ve orta parmağıma taktı. Tam oturdu. Sonra elini yüzüğün üzerine kapatıyor, sıkıyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

"Her şey sana bağlı Helena. Onların hattını yok et ve buna bir son ver. Bu yüzden seçildin. Bu çılgınlığı bitirmenin zamanı geldi."

Ağzım açık kaldı.

Ben daha ne dediğini tam olarak anlayamadan kapı açıldı. Karşımda babam ve onun arkasında kot pantolonları ve tişörtleriyle, saçları örgülü, normal bir gün geçiriyormuş gibi görünen kız kardeşlerim. Sanki az önce kütüphanede olanlar hiç yaşanmamış gibi. Sanki cenaze elbisemi giymemiş, çekilmeyi beklemiyormuşum gibi.

"Araba burada."

Geri çekilip tekrar teyzeme bakıyorum. Bana duyduğu inancı merak ediyorum, çünkü yanılıyor. Ben o kadar güçlü değilim.

Bir kez başını sallıyor ve ona sarılıyorum, bana o kadar sıkı sarılıyor ki gözlerimdeki yaşları bastırıyor.

"Onlardan kurtulmak için onlardan nefret etmelisin, çocuğum. Onları yok etmek için," diye fısıldıyor geri çekilmeden önce. "Onlardan nefret etmeyi unutma."

Ayağa kalkıp ona son bir kez bakıyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve kapıdan, evimden çıkıp düşmanımın himayesine giriyorum.

YÜZÜ TAŞ GIBİ OLAN BİR ŞOFÖR TARAFINDAN LÜKS BİR SUV'A BINDİRİLDİM. Rushmore Dağı'na oyulmuş olanlar gibi, varlığından haberdar olmadığım küçük, özel bir havaalanına iki saat.

Vardığımızda hava karanlıktı, ancak Söğüt arazisi kadar karanlık değildi. Orada ışık kirliliği yok. Burada, küçük de olsa havaalanının ışıkları gece gökyüzünü bozuyor.

Evden çıktığım için artık daha kolay. Kız kardeşlerimin, anne babamın yüzüne bakmak zorunda kalmamak daha kolay.

Ancak araba yavaş yavaş açılan kapılardan dönmek için yavaşladığında ve oradaki diğer SUV'leri, farlarda toplanan insanları, bekleyen jeti gördüğümde, endişem artıyor.

Ben yalnızım.

Başparmağımla teyzemin yüzüğüne dokunuyorum ve söylediklerini düşünüyorum. Onu daha genç, benim yaşımda ve aynı pozisyonda hayal etmeye çalışıyorum ve yapabiliyorum. Benim çok daha güçlü bir versiyonum olması dışında. Daha sert biri.

Sürücü yavaşlayarak durur ve iki erkekle bir kadının başları dönerek izlemeye başlar.

Ethan ve Gregory kardeşler. İsimlerini biliyorum.

Törende giydikleri takım elbiseleri giymişler. Sebastian pilotla konuşuyor. Zahmet edip de

bana doğru bakıyor. Sanırım dünya kadar zamanı var.

Ethan şimdiden sırtlan gibi sırtlıyor. Sırtlanlar sırttır mı? Sanırım onu bu tür bir hayvan olarak hayal ediyorum. Bir leş yiyici.

"Sen olman için bir sebep var, çocuğum."

Belki de teyzem haklıdır. Belki de en iyisi Söğüt Kız olmamdır.

Ama bir şekilde harcanabilir olduğum hissine engel olamıyorum. Sanki ben hayatta kalmazsam ailem kalacaktı gibi. Bensiz devam edecekler ve bir sonraki nesil reşit olduğunda, kız kardeşlerimden biri kızlarını belirlenen bloklara koyarken, Söğüt Kız olmadığı için şanslı yıldızlarına şükrederken kütüphane yine binlerce mumla aydınlatılacak.

Buna şahit olmak için orada olacak mıyım?

Kız kardeşlerimden hemen hemen her yönden farklı olduğumu biliyorum. Dış görünüşüm, içimdeki her şeyin bir yansıması sadece. Ben onların örnek aldığı, kötü bir rüya gördüklerinde yanına geldikleri, onları her zaman koruyan kişiyim.

Ama şu anda kendimi çok güçlü hissetmiyorum.

Lucinda Scafoni geniş paçalı, yüksek belli siyah bir pantolon ve krem rengi bir bluz giyiyor. Koyu renk saçları topuz yapılmış ve o kadar sıkı ki yüzünü biraz bozuyor. Gözlerini kırpmadan beni izlerken gözleri dar, hesaplanmış yarıklar halinde.

Acaba renkli camların arkasını görebiliyor mu diye merak ediyorum çünkü tam bana bakıyor.

Gregory, en küçük Scafoni, Sebastian kadar yakışıklı. Sadece yüz hatlarındaki benzerlikten bile kardeş olduklarını anlayabilirim.

Ethan değil ama. Ethan çok farklı görünüyor.

Gregory öylece duruyor, neredeyse sıkılmış, ne düşündüğü hakkında hiçbir şey söylemiyor ve içimden bir ses ona karşı dikkatli olmamı söylüyor. Göründüğü kadar ilgisiz değil.

şoför kapımı açıyor ve gözlerimle tam olarak buluşmuyor. Onun da İtalyan olduğunu söyleyebilirim. Hepsinde Akdeniz doğumnlara özgü o zeytin rengi ten ve siyah sa var. İngilizce konuşup konuşmadığını bile merak ediyorum çünkü bir Amerikan-İtalyan'a benzemiyor.

Peki ben Amerikalı İtalyanlar hakkında ne biliyorum? Orta Batı'da doğdum ve büyüdüm. Ailemle biraz seyahat ettim ama bu nadiren olurdu. Ailem genellikle bir yerlere yalnız gider ve bizi güvenli bir şekilde evde bırakırdı.

Sanırım nedenini şimdi anlıyorum.

Ben cipten inip şoför kapıyı kapattığında Sebastian pilotla içini bitiriyor ve nihayet bana doğru bakmaya tenezzül ediyor. Bakışları elbisemi tarıyor, ayakkabı seçimimde geziniyor, sonra gözlerimle buluşuyor.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor.

O bakışı zaten gördüm ve nefret ediyorum. Bu onun zafer sırtışı. *Seni korkutuyorum ve bunun zafer olduğunu biliyorum.*

Omurgamı elikleştirdim ve doğrudum. O anda, karar verdim yapabilirim. Yapmak zorundayım. Ya o ya ben. En uygun olanın hayatta kalması.

Ve en uygun ben olmalıyım.

Çevremden, annesinin -sanırım sıkılmıştı- dönüp jet merdivenlerine yöneldiğini ve uçağın içinde kaybolurken "Onu getirin" emrini verdiğini görüyorum.

Hareket etmeyince şoför kolumu tuttu.

Üç kardeş ayakta durmuş beni izliyor ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışırken gözlerimi Sebastian'ınkilere kilitlemek için her şeyimi harcıyorum.

Ben bir aptalım çünkü nefret etsem bile onu ilk gördüğümde hissettiğim gibi bir çekim hissediyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Onun önünde durduğumda soruyorum.

Bu kısmı düşünmemiştim, ailemden bir uçak yolculuğu uzakta olacağımı düşünmemiştim.

"Seninle konuşulmadıkça konuşmuyorsun, Söğüt Kız," diyor Ethan, sanki ona meydan okuyormuşum gibi başını yana eğerek.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Ellerimi iki yanıma yumruk yaptım. Bana doğru bir adım atıyor.

"Seninle konuşmuyordum," diyorum.

Gregory kıkırdıyor ama Ethan'ın yüzü kızarıırken kalbim hızla çarpıyor.

Geri çekilmek zorunda kalmadan önce Sebastian'ın eli omzuna kapandığı için minnettarım. Tek yapabildiğim ona bakmak ve ne kadar büyük olduğunu düşünmek.

"Uçağa bin, Ethan."

"Öğrenmesi gerek-" "Ben hallederim. Git hadi."

Ethan'ın siyah gözler yapmadım Sol benim sırasında Bu değiş tokuş. Dudaklarımı sırtıtmaya zorluyorum.

Sebastian'ın elini itiyor ve yüzünü benimkine yaslıyor.

"Şimdi gülümse, fahişe. Sana sahip olma sırası bendeyken böyle olmayacaksın."

Onun tarafından fahiŒe olarak adlandırılmak nedense beni rahatsız etmiyor, ama tehdidi - bunu yapacağını biliyorum. Eğer sırasını beklerse.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve kendisi de uçağın göbeğinde kaybolurken bana bir daha bakmıyor.

O gittiğinde, yutkunuyorum ve beni sessiz bir ilgiyle izleyen Gregory'ye bakıyorum ve tek düşünebildiğim, ben de onun olacağım.

Bana sahip olma sırası ona geldiğinde ne durumda olacağım?

Gregory dönüp uçağa bindi, böylece sadece Sebastian ve ben kaldık.

"KardeŒim haklı. Konuşulduğunda konuşacaksın. Uçağa bin."

"Onun nesi var?"

"Daha saygılı olmalısın." "Beni nereye götürüyorsun?"

Sanki bunu bekliyormuş, itaatsiz olmamı bekliyormuş gibi yüksek sesle nefes veriyor.

Bana doğru uzandığında bir adım geri atıyorum ama o koca el koluma dolanıyor ve kapana kısılıyorum.

Gölümsüyor. "Böyle olacağını biliyordum," diyor, beni döndürüyor, merdivenlere doğru yürütüyor ve yukarı çıkarıyor ve sanki idamım için darağacına çıkıyormuşum gibi.

Birkaç dakika sonra lüks jetin içinde oturuyor ve gece gökyüzünde henüz bilmediğim bir varış noktasına, hayatta kalacağımdan giderek daha az emin olduğum bir hayatın başlangıcına doğru havalanıyoruz.

SEBASTIAN

I Lucinda'nın zaman geçirmek için kart oyunu oynamamız konusunda ısrar ettiği masadaki yerimden onu izliyorum. Venedik'e uçuş bütün gece sürecek ve sabahın.

Kız sonunda uykuya daldı. İlk iki saat boyunca gözlerini pencereye kilitlemişti, sanki gece gökyüzünün haritasını çıkarabilir, gideceği yeri tahmin edebilirdi.

Nereye gittiğimizin bir sır olduğundan değil. Sadece onunla sevişmeyi düşündüğümünden daha çok seviyorum.

Başta bunu istememiştim. Bu fikirden, bir kızı kaçırma geleneğinden hoşlanmamıştım. Ama bu bizim geleneğimiz ve en büyükleri olarak bu görev bana düşüyor.

Ve şimdi, bu güzel, inatçı Willow Girl'ü istediğim gibi kullanmak için sabırsızlanıyorum. Çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında, ben bir erkeğim.

Ve ayaklarının dibinde diz çökmüş bir kız istemediğini söyleyen her erkek yalancıdır.

"Sıra sende Sebastian," diyor Lucinda.

O da kıza yan gözle bakıyor ama daha çok *benim* Helena'ya verdiğim tepkilerle ilgileniyor. Onu alacak

kızla fırsatlar. Helena'nın hangimizden daha çok nefret edeceğini merak ediyorum.

"Ereksiyon halindeyken odaklanmak zor, değil mi kardeşim?" Ethan soruyor. "Neden onu uyandırmıyorsun? Onu yatak odasında başlatmıyorsun? Ben yapardım. Yani, o zaten kullanılmış mal. Diğerlerinden birini almalıydın."

Onun alaylarına tepki vermedim. Hayatımın yirmi yılından fazla bir süredir onun kıskançlığıyla yaşıyorum. Doğduğu andan itibaren. Bunun yerine, Lucinda'nın en sevdiği oyun olan Pinochle'ın bu elini kazanarak kartlarımı yere bıraktım.

"İşte. Bu nasıl?"

I stand ve Kırlangıç ve son . benim

VİSKİ doldurması için iki görevliden birine vermeden önce.

Helena'nın yanındaki koltuğa oturduğumda kıpırdanıyor, gözlerini kırıştırarak açıyor ve irkilerek etrafına bakınıyor.

Nerede olduğunu hatırladığı anı biliyorum. Yutkunduğunda ve koltuğunda doğrulduğunda boğazının çalıştığını görüyorum.

Görevli bana içkimi uzattı ve bir yudum aldım.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diyor bana tam olarak bakmadan.

Ayağa kalkıyorum.

Emniyet kemerini çözmesi bir dakika sürüyor ama o da aynısını yapıyor.

Ailemin açgözlü gözleri bizi takip ederken, ona önümden arkadaki kapıya doğru yürümesini işaret ediyorum.

Kapıya vardığımızda, açmak için ona doğru eğildim ve bir an durdu. Sanırım bir yatak odası beklemiyordu. Yüzü bir hayaletinki gibi bembeyaz oluyor ve bana döndüğünde gözlerinde sadece panik var.

"Banyo şurada."

Bana güvenmiyor, güvenmemeli de ama odaya giriyor. Kapıyı arkamızdan kapattım.

"İşte," diyorum, banyo kapısını göstererek.

Arkasında kayboluyor ve ben de beklemek için koltuğa oturuyorum. Bir bacağımı diğerinin üzerine atıp saate bakıyorum. Daha dört saatimiz var ve ben sıkıldım.

İçkimi bırakıp gömleğimin kollarını sıvıyorum, tuvaletin sifonunu dinliyorum, lavabodaki suyun önce açılıp sonra kapandığını duyuyorum.

Yine de hemen ortaya çıkmıyor ve onu içeride kendine moral verirken hayal ediyorum.

On dakika geçmeden kapı açılır ve kadın yatak odasına girer. Etrafına bakındı. Bana bakmak zorunda kalmamak için odanın her ayrıntısına bakıyor.

Ben sabırlı bir adamım. Bakışlarımla buluşmaktan başka çaresi kalmayana kadar beklerim.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Yatakta daha rahat edersin diye düşünmüştüm. Uyuyordun-"

"Uyumuyordum." Yatağa baktı. Bunun onun rahatı için olduğuna inanmıyor ve inanmamakta da haklı.

Normal bir insan ona acırdı ama ben acımıyorum. Onun korkusunu seviyorum. Kalbimin atmasını, kanımın akmasını sağlıyor. Aletimi sertleştiriyor.

"Başladı mı?" diye soruyor, sesi biraz kırıılarak.

"Ne başladı mı?" Sanki anlamamışım gibi soruyorum.

Başını sallıyor, ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor ve yatağı işaret ediyor. "Yani, benden ne istiyorsun,

İkimiz de bunun ne olduğunu
biliyoruz." "Senden ne
istiyorum?"

Bana bakıyor, gözlerini kısıyor. "Senin aptal oyunlarını
oynamayacağım."

Bacaklarımı açıyorum, gülümseyerek kalkıp ona
gidiyorum.

Alanına girdiğimde bile yerinde duruyor ama elimi
yüzüne götürdüğümde irkiliyor, neredeyse yanağına
dokunacak ama dokunmuyor.

Bunun yerine, saçlarını omuzlarının arkasına koydum
ve dokusunu hissetmek için bir an ayırdım, gümüş
çizginin aksine siyah tellerin farkını hissettim.

Ona yaklaşıp kokusunu içime çekiyorum. Biraz titriyor.
"Bu çok kötü, çünkü oyunları severim," diyorum.

Geri çekilip ona bakıyorum, sonra yerime dönüp içkimi
alıyorum ve bir yudum içiyorum. Bacağımı tekrar dizimin
üzerinden geçiriyorum. "Ayakkabıların iğrenç."

Onlara bakıyor ve bana döndüğünde küçük bir sırıtış
atıyor. "Onları sevdim."

"İçki?" Kendiminkini yudumlarken
ona soruyorum. Başını hayır
anlamında sallıyor.

"Otur." "Ben
iyiyim."

"Dört saat daha ayakta mı duracaksın?"

Benden öteye, pencereden dışarı bakıyor ama hala gece.
"Nereye gidiyoruz?"

"Venedik."

"Venedik mi? İtalya'daki
gibi mi?" "Evet."

"Ama... yapamazsın..." Yatağın kenarına oturur, neredeyse içine düşer ve güzel siyah elbisesinin kollarını avuçlarının içine doğru çeker.

Parmağındaki garip yüzüğü fark ettim.

Gözlerinde umut gibi bir şeyle bana geri dönüyor.
"Pasaportum yok."

Neredeyse kıkırdayacaktım. "O zaman kaptanı hemen durduracağım. Ona uçağı geri döndürmesini söyleyin. Her şeyi iptal et." Bu umudu bir mum gibi söndürüyorum ve bunu yapmanın zalimce olduğunu biliyorum ama çok kolay ve karşı koyamıyorum. Ve gerçekten, doğru olsa bile pasaportun bir önemi varmış gibi. "Pasaportun bende. Annen kuralları biliyordu. Her şey olması gerektiğı gibi ayarlanmıştı."

"Sen bir pisliksin."

Omuz silkiyorum.

Yumruklarını alnına koyuyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. "Anlamıyorum."

"Venedik'teki Scafoni malikanesine gidiyoruz. Anlaşılacak pek bir şey yok. Rahat edeceksiniz-"

"Rahat mı?" Bakışlarını bana çevirdi. "Rahat olmaktan başka her şey olacağım. Kardeşlerin bana bir et parçasıymışım gibi bakıyor. Annen beni bıçaklamak istiyormuş gibi bakıyor. Ve sen... sen..."

Ben ayaktayım, o da öyle. "Kimse seni bıçaklamayacak Helena. Dramatik olma."

Durdu ve bana baktı. "Dramatik olma?"

Yorum yapmıyorum. Durumunu kabullenmesinin zaman alacağını biliyorum.

"Bu sana komik mi geliyor? Beni ve kız kardeşlerimi açık artırmayla satılacak kölelerimiz gibi blokların üzerine koymak, bize

Çürüyen eski... parşömen-"

"Pek parşömen sayılmazdı-"

"Bizi tek tek inceliyor, yargılıyor, kardeşlerin bakarken, biri aletini pantolonunun içinde zor tutarken sen... sen-"

"Sakin ol," diye uyarıyorum ve ona doğru bir adım attığımda geri çekiliyor.

"Bana dokunduğun gibi dokunurken. Sen hastasın, hepiniz, ama özellikle sen! Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Adam kaçırmak komik mi? Birini kendine, ailene köle yapmak komik mi?"

"Sadece biri değil," diyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyorum, böylece sırtı duvara dönük oluyor. "Sen."

Bana tokat atmak için kolunu kaldırıyor ama bileğini yakalıyorum. "Bunu asla yapma."

Diğer koluyla deniyor ve onu da yakalıyorum. İkisini de başının üzerine kaldırıyorum ve sırtını duvara yaslayarak ona doğru eğiliyorum.

"İşitme problemin mi var, Söğüt Kız?" "Benim adım Helena."

"Ben Söğüt Kız olmasını istediğimde senin adın Söğüt Kız oluyor."

Kollarını kurtarmaya çalışıyor ama kapana kısıldı. Bana diz çökmeye çalıştığında, bacağını kalçalarımın arasına aldım. Ve sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı.

Tükürüyor.

Tam yüzüme.

İçgüdüsel olarak her iki bileğini de ellerimden birine geçirdim ve kolumu kaldırdım, avuç içim düz, vurmaya hazırdım ama o

yarı çığlık atıyor ve ben duruyorum çünkü ne yapıyorum ben?

Gözleri kocaman ve acaba o da az önce yaptığına benim kadar şaşırmadı mı diye merak ediyorum.

Ona tokat atmaya hazır olan elimi indirip tükürüğü sildim, içimde patlamak üzere olan bir volkandan çıkan lavlar gibi öfke birikiyordu.

Çenesini kavıyorum ve yüzünü yukarı kaldırmaya zorluyorum, yüz hatlarına bakıyorum, güzel ve narin. Benden çok daha küçük. Elim yüzünün yanında, kocaman.

"Dikkatli ol, Söğüt Kız. Seni ezebilirim."

Gözlerini kırptığında, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölür.

Onu izliyorum; vahşi atlar şu anda dikkatimi ondan çekemez. Onun üzgün, korkmuş, gece yarısı rengi gözlerinde kayboluyorum. Ağladığında mavisi daha açık oluyor ve şu anda o kadar güzel ki, ıslak yüzü, şişmiş dudakları ve geniş gözleriyle o kadar yumuşak, savunmasız ve korkmuş ki.

Bazı kadınlar ağladıklarında daha güzel olurlar. O da onlardan biri. Ve ben onun gözyaşlarını istiyorum. Bu hastalıklı, biliyorum. Bir hastalık. Ben hastayım. Ama onları istiyorum.

"Yine de beni ezmeyecek misin?" diye soruyor, sesi ancak fısıltı halinde. "Ama tek yapacağın bu mu? Tüm kardeşlerin bunu mu yapacak?"

Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Söğüt Kız'ı konuşma becerileri için almayacağız. O her şekilde bizim oyuncağımız olacak. Ve bu kısmın beni rahatsız ettiği gerçeğinden kurtulamıyorum.

"Sen burada kal ve içinde bulunduğun durumu anlamaya çalış."

"Burada mı kalayım? Nereye gideceğim ki? Lanet olası bir uçaktayız."

"Bu zamanı sana sahip olduğum gerçeğini kabullenmek için kullan."

"Siktir git."

Homurdanıyorum. "Tavsiye ister misin Helena?" Onu kollarından tutarak soruyorum. Sıkıyorum. "Beni nasıl kızdırmayacağını bulmaya çalış. *Bana ait* olduğunu hatırlamak *sana* yardımcı olabilir. Senin efendin olduğumu ve bana itaat etmen gerektiğini. Anlaştık mı?"

Hemen cevap vermeyince onu sarsıyorum. "Öyle miyiz?" diye soruyorum.

"Evet!"

"Güzel" Kapıya doğru gidiyorum,

"Libby'yi gördüm," diye fısıldıyor. "O benim teyzemdi." Duruyorum, elim kapı kolunda.

"The son Söğüt Kızım," o diyor, olarak

Eğer I ihtiyaç bu açıklığa kavuştu.

Düzelتيyorum.

Biliyorum. Libby'yi

hatırlıyorum.

Ona döndüm. "Bir içki iç. On tane iç. Kendini topla."

Hıçkırıklarla göğsü kabarıyor ve elinin tersiyle yüzünü siliyor.

Kapıyı açıyorum ve ailemin, lanet olası ailemin eğlencenin tadını çıkardığı ana odaya doğru yürüyorum.

"Sana sorun mu çıkarıyor, kardeşim?" Ethan içkisindeki zeytini çıkarıp ağzına atarak soruyor. "Sana bir tane alman gerektiğini söylemiştim.

Diğerleri. Onlar zaten daha güzeldi. Anne, sence de öyle değil mi? Onlar daha güzeldi."

Lucinda onu görmezden gelir. "Onu kırbaçlamalısın, Sebastian. Vardığımız anda. Willow orospuları üzerinde işe yarayan tek şey bu."

Martini'sini boşaltıyor.

İçki arabasına gidip görevlinin elindeki bardağı çekiyorum ve kendime bir duble dolduruyorum. Onlara dönmeden önce uzun bir yudum alıyorum.

"Gösteriyi beğendiğinize sevindim, ama konu Willow kızım, sen kendi işine bak."

HELENA

I dediğini yapacağım, ama ancak bir süre yatakta oturup kendime acıdıktan sonra.

Gözyaşlarımı onlar için, düşmanım için harcıyorum.
Ben zayıfım.

Tanrım, yirmi dört saat önce ona bakıyordum, onun için hazırdım, sadece beni seçmesini istiyordum çünkü seçmeyeceğini düşünüyordum.

Ama ben zavallı ve zayıfım.

Yataktan kalkıyorum ve yarım bıraktığı bardağı alıp boşaltıyorum. Viskiye pek sevmem ama zorla içiyorum ve biraz daha dolduruyorum. Bir bardak daha dolduruyorum. Zarif değil, biliyorum ama umurumda değil.

Yatağın kenarına oturup onu su gibi içiyorum ve bitirdiğimde, iğrenç ayakkabılarım hala ayağımdayken yatağa s ü r ü n ü y o r u m ve yanıma uzanıp biraz daha ağlıyorum.

O haklı. Kendimi toparlamam lazım. Ama önce, bunu sistemimden çıkarmalıyım. Korkumu yenmeliyim.

Teyzemin yüzüğüne bakıyorum. Benim güçlü olduğumu düşünüyor ama yanılıyor. Ben zayıfım. Çok zayıfım. Onun tam tersiyim.

Annem on altıncı yaş günümüzde bizi oturtup Willow tarihinin bu bölümünü anlattığında, Willow Kızı olmayacağıma yemin ettim çünkü bu beni çok korkutuyordu. Ve mümkün olan en kısa sürede, beni kurtaracağını düşünerek bekaret şartını geçmeyeceğimden emin oldum.

Yani evet, ben
zayıfım. Bir
korkağım.

"Sen olman için bir sebep var, çocuğum."

Doğrudum, botuma uzandım ve çakımı çıkardım. Uzun zamandır yanımdaydı ama onunla bir solucanı bile kesmemiştim. Şimdi açıyorum, keskin ucuna dokunuyorum, bir damla kan akana kadar parmağımın ucuna bastırıyorum.

"Onlar seni seçti Helena. Willow'un ataları seni seçti."

Keşke tarihimiz hakkında daha çok şey bilseydim. Keşke çalışsaydım gerçek değilmiş gibi davranmaktansa kütüphanedeki kitaplara bakmayı tercih etti. Bunun arkaik bir gelenek olduğunu. Güvende olduğumu.

Willows ve Scafonis'i neyin bağladığını bilmiyorum. Bizi nesiller boyu bağlayan şeyin ne olduğunu. Ben küçükken, Libby Teyzem eve döndüğünde, bize onun bir seyahate çıktığını söylediler. Soru sormak için çok küçüktüm. Aynı yaz, Willow ailesinin evinin tavan arasındaki eski yatağında bileklerini kesti.

Sanırım ailemin bir hikâye uydurmamasının tek nedeni onu benim bulmuş olmamdı.

Eskiden tavan arasından korktuğumu hatırlıyorum. Hep orada hayaletler olduğunu düşünürdüm. Odam hemen altındaydı ve oraya çıkmamın tek nedeni kanın sonunda tavandaki bir çatlaktan ayağıma damlamasıydı.

Damla, damla, damla.

Pencere açıktı. Hatırladığım en sıcak yazdı. Klima üçüncü katta o kadar iyi çalışmıyordu ve sıcakta uyumak zordu.

Uyandığımda ayağımdaki kırmızı damlaları gördüm. Ne kadar tuhaf görüldüğünü düşündüğümü ve bir damla daha düştüğünde ne olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum ve tavandaki lekeyi görmek için yukarı baktım.

O geceyi her hatırladığımda, oraya neden gittiğimi bir türlü anlayamıyorum. Neden ailemi uyandırmaya gitmediğimi. Ama uyandırmadım. El fenerimi ve oyuncak ayımı aldım ve gıcırdayan eski merdivenlerden tavan arasına çıktım.

Teyzemi o yatakta yatarken ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Neden o kadar sıcak olmayan odasında uyumadığını sormak için yanına gittim. İşte o zaman içinde yattığı kurumuş kan gölünü gördüm. Renginin ne kadar doğal olmadığını, ne kadar gri olduğunu gördüm.

Annemin ve kız kardeşlerinin fotoğraflarına her baktığımda o kadar güzel olurdu ki. Aslında Libby Teyze içlerinde en güzeliydi.

Ama Scafoni ailesiyle geçirdiği yıllardan sonra eve döndükten sonra değil. Onun güzelliğini çaldılar. Gençliğini. Ve nihayetinde hayatını.

Yüzüğü parmağımda çeviriyorum, kafatasına, oyuk gözlere bakıyorum, kan damlasını kemiğin üzerine sürüyorum.

Kemikten yapılmış. Bir insan bunu nasıl yapar? Tekrar çeviriyorum ve ametistlerin üç keskin ucunu hissediyorum.

"Onlar seni seçti, Helena."

Tekrar uzandım ve gözlerimi kapadım. Yoruldum. Buraya geri geleceğini sanmıyorum. Kardeşlerini ya da annesini de içeri alacağını sanmıyorum. Sebastian Scafoni'nin ailesinden sorumlu olduğundan hiç şüphem yok. Annesi bile.

Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

UYANDIĞIMDA YINE KAFAM KARIŞMIŞTI.

Artık uçmuyoruz. Bunu daha gözlerimi kırpmadan anlayabiliyorum çünkü artık uçağın havadaki sabit, donuk sesini duymuyorum. Ağzım pamuk gibi. Susadım. İndik mi?

Gözlerimi açtığımda kendimi kocaman bir yatak odasında, geniş bir yatakta buluyorum. Duvarlar kremsi beyaz renkte ve birinin karşısında iki pencere var. Eski kâğıt rengindeki ağır perdeler kapalı ama güneş paneller arasındaki yarıktan içeri sızmaya çalışıyor.

Uzak duvarın karşısında antika gibi görünen büyük bir şifonyer ve leylak rengi bir şezlongun bulunduğu bir oturma alanı var. Yanında üç narin ayağı olan küçük, yuvarlak bir sehpa ve diğer tarafta daha büyük bir sehpa duruyor.

Biraz doğruldum. Saten battaniye düşüyor ve çıplak olduğumu fark ediyorum.

Bir bakışta tamamen çıplak olduğumu görüyorum.

Biri beni soymuş olmalı. Viski o kadar güçlü müydü ki indiğimi hatırlamıyorum ve bu odaya taşındıktan sonra kıyafetlerimin çıkarıldığını hatırlamıyorum?

Anlık bir duyusal envanter bana, giysilerimin çıkarılması dışında, ihlal edilmediğimi söylüyor.

Örtüyü tekrar çeneme kadar çekiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Komodinin üzerindeki lambayı açıyorum çünkü pencerelerdeki güneş ışığı şeridi dışında içerisi karanlık. Lamba güzel, çeşitli renklerde camları olan Tiffany Venedik lambalarından biri. Komodinin üzerindeki diğer tek eşya çakım.

Beni kim soyduysa bende kalmasına izin mi verdi?

Ayağa kalkıyorum ve battaniyeyi yataktan çekip üzerime sarıyorum.

Tuvalete açıldığını gördüğüm bir kapı daha var, ben de yavaşça sürünerek oraya gidiyorum, ancak orada birinin saklandığını hayal bile edemiyorum. Ve kesinlikle yalnız uyuyordum.

Banyoya girdiğimde kapıyı kapatıp ışığı açıyorum. Büyük, bir ucunda iki kişilik bir küvet, yine iki kişilik ayrı bir ayakta duş, duvarla çevrili bir tuvalet ve iki ayaklı lavabo için yeterince büyük.

Küvetin üzerinde büyük bir pencere var. Vitray ve güneş odaya oldukça morumsu mavi bir ışık saçıyor. Mühürlü olduğunu keşfediyorum, bu yüzden açılmıyor ve nerede olduğumu anlamaya çalışmak için dışarı bakamıyorum. Kaçıp kaybolmanın ne kadar zor olacağını anlamaya çalışıyorum.

Gerçi bunu yapamam.

Zemin ve tavanlardaki fayanslar kremi beyaz renktedir ve armatürler fırçalanmış nikeldir. Bir duvar boyunca uzanan rafta bir düzine pelüş havlunun yanı sıra çeşitli şampuanlar, saç kremleri, vücut yıkayıcıları, yağlar ve bir kadının ihtiyaç duyabileceği diğer her şey bulunuyor.

Ve bu bir kadın için. Willow Girl için önceden hazırlanmış. Birkaç lüks ürünün kokusundan anlayabiliyorum.

Kapıda bir kilit olmasını dileyerek hızlıca tuvaleti kullanıyorum, ardından ellerimi ve yüzümü yıkamak için lavabolardan birine gidiyorum.

Yanında yepyeni bir diş fırçası ve bir tüp diş macunu var. İlkini açıp diş macununu sürüyorum ve dişlerimi fırçalarken yansımama, yatak başındaki saçlarıma, gözlerimin altındaki gölgelere bakıyorum. Çenemde morluklar şeklinde bıraktığı parmak izlerini.

Dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde, daha önce gördüğüm tahta saç fırçasını bulup saçlarımda gezdirerek yatak başındaki görüntüyü düzeltiyorum. Fırçayı yere bırakıp yatak odasının kapısını açıyorum ve olduğum yerde duruyorum çünkü perdeler parlak güneş ışığını içeri almak için geri çekilmiş ve Sebastian yatakta, az önce boşalttığım yerde, kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, dün geceki takım elbisesinden çok daha rahat görünüyor.

Her iki kolunda da dövme var, bu beni nedense şaşırtıyor ve yatak başlığına yaslanmış telefonunda bir şeyler okuyor, ama beni görünce telefonu cebine sokuyor.

"Elbisem nerede?" Ben soruyorum.

Üzerime garip bir şekilde sarılmış battaniyeyle bana bakıyor ve gülümsüyor. Yenilenmiş görünüyor, sanki biraz uyumuş ve duş almış gibi.

"Seni içeri getirdiğimde çıkardım. Çıplak daha rahat olursun diye düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Ben değilim."

"On içki içmemi söylediğimde beni ciddiye mi aldın?"

"Hayır. Sadece bir tane içtim. Belki iki tane. Uyuşturulmuş muydu? Bu yüzden mi indiğimizde uyanmadım? Beni de mi uyuşturacaksın?"

Kıkırdıyor, bacaklarını yataktan aşağı sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Rahatla, tatlım."

"Ben senin sevgilin değilim. Kıyafetlerim nerede?"

Çakıyı eline aldı. "Bu mu? Gerçekten mi? Botunda mı saklıyorsun?"

Ona doğru yürüyorum ve elindekini almaya gidiyorum ama elindekini çekip alıyor ve diğer eliyle bileğimi kavıyor.

"O benim," diyorum, kurtulmak için dönüyorum.

Ama o çok güçlü. Beni bırakmaya karar verene kadar özgür olamayacağım.

"Ve şimdi benim."

Cebine koydu ve beni bıraktı.

Geriye doğru tökezledim.

Bana doğru geliyor, bir adım uzaklaşıyorum ama sırtım duvara dönük. Ellerini kollarıma doluyor, bir kez ovuşturuyor.

"Ben aptal değilim Helena. Beni yaralamaya çalışarak sadece kendine zarar verirsin."

"Kıyafetlerimi istiyorum," diyorum, haklı olduğunu bilerek.

"Seni bu halinle seviyorum," diyor ve gözlerini satenin işe yaramaz bir şekilde üzerime dolandığı göğsüme dikeyor.

"Sen de mi bana dokundun?"

"Henüz değil," diyor. "Sarhoşken kendinden geçmiş kadınlarla yatmaktan hoşlanmıyorum."

"Adam kaçıрма konusunda iyi misin?"

"Sanırım."

O kadar ukala ki, o güzel yüzünü parçalamak istiyorum.

İç

nde "Savaşmamızı mı tercih edersin? Bu mu yani? Yani, sen e. ne

Sen ve ailen? Kadın, *Söğüt Kız*, bayılmış ya da bayılmamış ne fark eder? Belki de baygın olması onun için daha kolaydır. Yani, dürüst olalım. Bunun sizin ahlaki anlayışınız olduğunu sanmıyorum-"

Ama her ne halt etmeye başladıysam bitirmeye fırsatım olmadı çünkü kollarından birini fırlatıp elini boğazıma doladı ve sıktı.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, yüzüme yaklaşıyor, sanki korkumun kokusunu alabiliyormuş gibi kokumu içine çekiyor. Dudaklarını yanağıma değdiriyor ve bir an sonra çenesini kulağımın kabuğunda hissediyorum. "Çok dikkatli ol, *Söğüt Kız*."

Ürperiyorum. Sözleri fiziksel şeyler gibi, üç boyutlu ve güçlü.

O kadar sert sıkıyor ki beni parmak uçlarında kaldırıyor ve battaniyeyi bıraktığımı ve ayaklarımın etrafında havuza kaydığını fark ediyorum. İki elimle kalın ön koluna sarılmış, onu pençeliyor, derisine izler kazıyor, onu üzerimden çekmeye çalışıyorum.

"Bu kadar yeter mi?"

Boğazımdan boğuk bir ses geliyor ve kollarımdan biri yanıma düşüyor. Ancak o zaman beni bırakıyor. Yere kayıyorum, nefes nefese kalıyorum, boynum hassaslaşıyor.

Geri adım atıyor. "Belki de Lucinda haklıdır," diyor ve annesine neden ilk ismiyle hitap ettiğini merak ediyorum, ama ben

düşünecek zamanım yok. "Seni karakola götürmeliyim. Seni şimdi kırbaçlayayım, bitsin bu iş. Böyle mi istiyorsun?"

Ona bakıyorum. Ciddi miydi?

Evet. Öyle. Ve yapardı. Demek istediğim, tüm bu durum, arkaik. Sanki zamanda yüz yıl geriye gitmişiz gibi. Bin yıl.

"Öyle mi, Söğüt

Kız?" "Bana öyle

deme."

"Tatlım'ı sevmiyorsun. Willow Girl'ü sevmiyorsun. Söyle bana, seni kırbaçlamama ihtiyacın var mı?" diye soruyor, ayakkabısının burnuyla kalçamı dürtüyor.

Başımı sallıyorum, dizlerime sarılıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. Onun alaycı gözleri dışında her yere.

"Ayağa kalk."

Başımı tekrar sallıyorum. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyorum, tüylerimdeki belli belirsiz tozlar diken diken oluyor.

"Kalk, Helena. Bana kendini zorla yaptırma."

Düşen battaniyeyi tutuyorum ama üzerine basıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda koyu renk gözleri kısılmış ve yoğunlaşmıştı.

"Battaniye yok. Seni görmek istiyorum."

Yeterince görmedi mi? Ona sormak istiyorum ama sormuyorum. Onu fazla zorlayamam.

"Sana kendimi tekrarlamaktan yoruldum," diyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, kollarımla kendimi olabildiğince örtüyorum, bacaklarımı birbirine yakın tutuyorum, saçlarımın atının üzerindeki Lady Godiva gibi beni koruyacak şekilde düşmesine izin veriyorum.

Biraz geri çekiliyor ve aramızdaki sessizlik ağırlaşıyor, sanki bir teraziye konulup tartılabilmiş gibi.

Sanki ciğerlerime oturmuş gibi hissediyorum, o ağırlık beni boğuyor.

"Bana bak."

Bunu yapmak, arduvaz gözleriyle buluşmak uzun bir dakikamı alıyor ve buluştuğumda sanki başka bir boyutta, başka bir dünyadaymışım gibi hissediyorum.

Sadece o, ben ve bu sessizlik. Bu çok fazla. Çok gürültülü.

Sağır edici.

Ve onu incelerken, gözümü kaçırmama izin vermeyen bir şey var.

Onunla farklı koşullar altında tanışmış olsaydım, onu korkutucu değil çekici bulurdum, ama beni kapana kısılmış bir hayvan gibi yakalayan şey bu değil.

O avcı, ben de avım.

O ve ben, bir şekilde birbirimize bağlıyız ve belki de bu ortak tarihimiz ya da bağlı kaderimiz, oynamak zorunda olduğumuz bu çılgın oyun.

Ne olduğunu bilmiyorum ama öyle. İşte orada. Parmağımdaki yüzük ağır geliyor.

Kemik.

Birden teyzemin ne demek istediğini anladım.

Yüzük, insan kemiğinden yapılmış. Bunu biliyorum.

Halamı bu odada hayal ediyorum. Acaba o zaman da aynı mıydı? Bir zamanlar onun yattığı yatakta uyuyup uyumadığımı. Onu burada dururken hayal ediyorum, tıpkı şu anda benim olduğum gibi, Scafoni efendisiyle karşı karşıya, çünkü onlar öyle. Sebastian da öyle. Benim efendim.

Bu kelime içimde kaynıyor ve ellerimi yumrukluyorum.

Bana yaklaşıyor ve bunca zamandır beni incelediğini fark ediyorum. Saçlarımı kaldırıyor ve omuzlarımın arkasına itiyor. Sonra bileklerimi tutuyor ve ellerini yumruklarımın üzerine sardığında benden ne kadar büyük olduğunu bir kez daha görüyorum çünkü yumruklarım onun dev ellerinde bir çocuğunkiler gibi görünüyor.

Onları açmaya çalışmıyor ama kollarımı iki yanına koyuyor. Çeneme dokunduğunda, tüy kadar hafif bir dokunuş olmasına rağmen irkiliyorum.

Yüzümü yavaşça kaldırıyor, bir o yana bir bu yana çeviriyor, parmak eklemleriyle morlukları okşuyor, sanki parmaklarını bıraktıkları izlere uyduruyormuş gibi bastırıyor, onun olduklarından emin oluyor. Başka kim olabilir?

Sonra parmaklarını boğazımdan aşağı kaydırıp tekrar kavırıyor ve ben panikliyorum. Elimi kolunun üzerine koyup onu sürüklemeye hazırlandım. Kırbaçlanmak anlamına gelse bile savaşmaya.

Ama beni şaşırttı. "Sana zarar vermeyeceğim," diyor, sesi alçak ama sert değil. Tehditkâr değil.

Tehdit edebilirdi. Tehdit etmekten çok daha fazlasını yapabilirdi.

Beni yatağa atabilir, bacaklarımı ayırmaya zorlayabilir ve istediğini alabilir.

Burada hiç gücüm yok.

Fiziksel olarak denk değilim. Düşmanımın evinde yalnızım.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrarlıyor.

Ve kendimi şaşırtıyorum çünkü dudağımın titremeye başladığını, bir şeyin -Tanrı bilir neyin- kızardığını hissediyorum.

Çünkü sözleri nazik ve belki de aptallık ediyorum ama belki de sözlerinde ciddi olduğuna inanmaya ihtiyacım var. Yalan olsalar bile, şu anda tutunacak bir şeye ihtiyacım var.

Kollarımı iki yanıma bırakıyorum ve başparmağını yüzümde gezdirip bir damla gözyaşı sürdüğünde kirpiklerimin kapanmasına izin veriyorum. İki eliyle yüzümü kavırıyor ve beni kendine çekiyor.

"Bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. O kadar yakın ki, gözlerindeki her bir altın zerresini görebiliyorum ve şu anda sanki vücuduma baksa, beni yatırıp açsa ve her bir detayımı incelese daha çıplak olacaktım gibi geliyor.

Bu daha da kötü.

Bu... Bakışlarını tutamıyorum çünkü bu, şimdi, o böyle, sanki ruhumun içine bakıyor.

Ve ona izin veriyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzümü çeviriyorum, başka tarafa bakmak istiyorum ama avucunun içine çeviriyorum ve bir an için burada güvende olduğumu düşünüyorum. Onun ellerinde, düşmanımın ellerinde güvendeyim. Başımı sallıyorum ve kollarımla onunkini tokatlıyorum.

"Buna sahip olamazsın," diye bağıriyorum, sesimde toplayabileceğimi düşündüğümünden daha fazla güç var.

Başparmağını ağzının kenarına siliyor, sanki bir şeyi siliyormuş gibi. Sonra gözleri kısılıyor ve ben tekrar duvara yaslanıyorum. Sanırım 'o' derken ne demek istediğimi anlıyor, her ne kadar ben kendi kelimelerime anlam vermekte zorlansam da.

Bunu yapamazsın.

Bedenimi alabilir ama ruhum üzerinde hiçbir hakkı yoktur.

Onun da aynı şeyi düşündüğü hissine kapılıyorum çünkü omzunu silkiyor ve sanki bakışlarının tenimin her santimini, göğüslerimin yükselip alçalmasını, karnımın içbükeyliğini, cinsel organımın tümsekliğini, kalçalarımın kıvrımını, hatta çıplak ayaklarımın kırılğanlığını ezberlemesine izin verircesine beni yavaşça süzüyor.

"Arkanı dön."

Gözlerine bakıyorum, daha karanlık, gözbebekleri büyümüş. "Neden her şeyi iki kez sormak zorundayım?" diyor.

Dönüyorum ve duvarların boyalı olmadığını fark ediyorum. Aslında zengin ve çok ince bir kâğıtla kaplanmışlar ve üzerinde tekrar eden, tekrar eden, tekrar eden güllerin en narin deseni var.

Parmaklarını üzerimde hissettiğimde, saçlarımı t o p l a y ı p sırtımı ortaya çıkarmak için omzumun üzerinden geçirirken hafifçe dokunduğunda nefesim kesildiğinde odaklandığım şey bu. Kendimi alnımı duvara yaslarken buluyorum. Acaba kâğıttaki çıkıntılar desenlerini duvara kazıyacak mı?

tenimde. Aniden yoruldum.

Beni yıpratıyor ve henüz bana dokunmadı bile. Henüz beni kullanmaya başlamadı.

Parmakları omurgam boyunca bir piyano gibi çalıyor, her omurumu bir tüy gibi izliyor, sanki her santimetremi, her santimetremi bilecekmiş gibi.

Parmak uçlarımı duvara koyuyorum ve hiçbiri en küçük parmağımın tırnağından daha büyük olmayan güllerin desenini izliyorum ve iç içe geçiyorlar ve aniden

Dikenli, boğucu gövdelerini tekrar tekrar, tekrar tekrar büküp döndürürken ezici.

Ve yanılmışım.

Renk var.

Bir keresinde beyazın gökkuşağının tüm renklerini barındırdığını duymuş ve ne kadar saçma olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bu hapishaneyi, ödünç aldığım odayı çevreleyen güllerde bunu görüyorum.

Ona bakıyorum, yanağımın yanını serin yüzeye yaslıyorum ve biliyorum ki ne bir erteleme olacak, ne de düzende bir kırılma. Güller dönmeye, dönmeye, dönmeye ve bir sonrakini boğmaya mahkûm.

Hayatta kalan olmayacak. Bundan sonra olmayacak.

Benden sonra olmaz. Teyzemin yüzüğü parmağımda yanıyor gibi.

"Onlardan aldım."

Ona bakıyorum, minik kafatasındaki boş göz yuvalarıyla karşılaşıyorum ve halkayı oluşturanın herhangi bir kemik değil, Scafoni kemiği olduğunu anlıyorum.

Omuriliğime yayılan buz gibi ürpertiyle ürperiyorum.

Atasının kemiği benim mücevherim ve gülmek istiyorum.

Ama sonra bana dokunuyor ve parmakları tenimi o kadar hafifçe okşarken karnımda binlerce kelebek uçuşuyor ki sanki dokunmuyor. Sanki zihnim bana oyun oynuyor.

Emin olmak için dönüp bakmak istiyorum, ama sonra iki eliyle popomu kavırıyor, sanki tartıyor ya da test ediyor, belki de kırbacı için, ve sonra bir eliyle saçlarımı topluyor ve hayatımda ilk kez uzunluğuna lanet ediyorum, belki de kısa kesmeliyim, bir keşiş gibi tıraş etmeliyim diye düşünüyorum, çünkü yumruğunun etrafında döndürüyor.

Sebastian yüzümü ona çeviriyor ve diğer elinin parmakları bacaklarımın arasındaki kıl yığınının tarayıp aşıya doğru kayıyor.

Sertleşti. Onu kalçamda hissediyorum.

Parmakları artık kıvrımlarımda ve gözleri karardı. Başımı arkaya yatırıyor ve kendi sığ nefes alış verişlerimi duyuyorum çünkü yaptığı şey iyi hissettiriyor ve ben bunun iyi hissettirmesini istemiyorum ve beni öpmesini de beklemiyorum.

Neden beni öpmesini beklemiyorum?

Ağzım açılıyor çünkü başımı geriye doğru çekerek canımı acıtıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve dokunuşunun sıcaklığını hissediyorum. Dilini ağzımın içine sokmak gibi bir hata yapmıyor. Onu ısırıp koparabilirdim. Yutardım. O bunu biliyor.

Kemik.

Yüzük Scafoni kemiğinden yapılmıştır.

Alt dudağımı kendi dudağının arasına alıyor ve beni öpüyor, bu çok yumuşak ve erotik. Bacaklarımın arasındaki parmakları klitorisimi buluyor çünkü klitorisim şişmiş, hassaslaşmış ve onun dokunuşunu arzuluyor. Sanki düşmanım değilmiş gibi.

Kendimi istemsizce sırtımı kamburlaştırıp onun eline doğru eğilirken bulduğumda, gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve beni izlemeye başladığını görüyorum.

Başından beri beni izliyormuş, piç herif.

Ama beni bu delilikten kurtarmak için gereken şey bu.

Onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne vurduğumda, Kıpırdamıyor, bunun yerine bir elini boğazıma doluyor ve diğer eli klitorisimi çalıştırırken beni duvara bastırıyor ve lanet olsun, boşalamıyorum. Gelemiyorum.

Yapmayacağım.

Sanki ikilemimi biliyormuş gibi biraz sırtıyor. Sanki kazanacağını biliyor ve ben kalçalarımın iznim olmadan hareket ettiğini hissediyorum, kendimi onun avucuna bastırıyorum.

Ama sonra beni tekrar öperken bir hata yaptı.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve çok yakınım, çok yakınım ve ona boşalma zevkini tattırmayacağım.

Dişlerimi sıkıp dudağını sertçe ısırıyorum.

Kan tadı, ağızımda demir gibi, bu benim zaferim ve onu yutuyorum ve daha fazlasını istiyorum, bana ödeteceğini bilsem bile.

Geri çekildiğinde sırtıyorum ama uzun sürmüyor.

Saçlarımı avuçluyor ve başımı o kadar sert geriye çekiyor ki kafa derimi yüzecekmiş gibi hissediyorum.

"Bu bir hataydı."

Kızgın ve ben memnunum. En azından artık sırtmıyor. Sırtmıyor.

Dövüşeceğimi biliyor olmalıydı. Savaşmamı istemiş olmalı, çünkü savaşmayan bir kızı almanın ne eğlencesi var? İçinde mücadele olmayan bir kızı kırmanın?

Beni bu şekilde, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, gözleri öfkeli bir şekilde yatağa doğru yürütüyor ve beni kabaca yatağa fırlatıyor.

Nefes alış veriş i gergin, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyor, çünkü ellerini yumruk yapıp açmasını, yumruk yapıp açmasını, tekrar tekrar açmasını izliyorum.

Sırtışım da kayboldu ve o yatakta dizlerinin üzerine çökmeden önce kaçmaya fırsatım olmadı.

Bir elimle kalçamı kavıyorum, orada da çenemdekilere benzer parmak izi gibi çürükler olacak.

Bacaklarımı dizleriyle kavıyor, dizleri kalçalarımın baskı yapıyor ve üstüme tırmanıyor, ona karşı koyduğumda ellerimi yakalıyor, bileklerimi kolayca dev ellerinden birinin içine alıyor.

Öfkeleniyorum, ona bağıriyorum, cehenneme kadar lanetliyorum, ailesini cehenneme kadar lanetliyorum, vücudumdaki tüm gücü kullanarak kaçmaya çalışıyorum, en azından bunun için uğraşmasını sağlıyorum, ama o çok güçlü ve ben ona denk değilim.

Sonunda durdum çünkü çok yorulmuştum. Başımı kaldırıp üzerime doğru gelen ona bakıyorum. Başparmağını dudağına siliyor ve oradaki kan lekesine bakıyor.

"Bu lanet bir hataydı."

"Bana dokunmaya hakkın yok. Beni öpmeye. Bırak beni!"

"Sana karşı bu kadar sabırlı olduktan sonra."

"Hasta mı?"

"Anlamıyorsun."

Üzerinde kan lekesi olan elini tutuyor ve bacaklarımın arasındaki saç tümseğini çekiştiriyor ve bu çok acıtıyor.

"Sen bana aitsin," diyor.

Elini yumruk yapıyor olmalı çünkü çok sert çekiyor.

"Canımı yakıyorsun!" Kıpırdayacak, onu durduracak gücüm yok.

"Canını yakmaya başlamadım," diyor parmaklarını hareket ettirirken, onları aşağı kaydırmadan ve amımı sertçe kavrayıp parmaklarını içime sokmadan önce bana bir anlık rahatlama veriyor.

Bir ses çıkarıyorum, bir sızlanma, bir inleme. Hiç bilmiyorum.

"Sen bana aitsin Helena. Ben senin efendimim. Ne zaman yemek yiyeceğine, yiyip yemeyeceğine ben karar veririm. Ne zaman ve kimin yatağında uyuyacağına ben karar veririm. Giyinmene izin verip vermeyeceğime ben karar veririm. Yerlerimi fırçalayıp fırçalamayacağına ben karar veririm. Her şeye ben karar veririm. Ben karar veririm. Ben senin efendimim."

"Dur. Lütfen." Bir yalvarış gibi geliyor ve bunun için, gözlerimden süzülen yaşlar için kendimden nefret ediyorum. Ondan korktuğum için. Ondan bu şekilde korktuğum için.

"Ne zaman ödüllendirileceğinize ve ne zaman cezalandırılacağınıza ben karar veririm. Ve sizi uyarmalıyım, ikincisinin tadını aldım ve zaten borçlusunuz. Hem de birden fazla kez."

Yutkunuyorum ve küçük bir hayvan gibi kıvranıyorum, çaresizim.

Tuzağa yakalanmış lanet bir tavşan gibi. "Bedenen ve ruhen sana sahibim."

"Hayır. Ruh değil. O değil."

Elini amımdan çekiyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

Burnuna götürüyor ve gülümsemesi o kadar genişliyor ki onu öldürmek istiyorum. Mükemmel dişlerini, mükemmel yüzünü parçalamak için ve ıslak parmaklarını kaba bir şekilde yüzüme, ağzıma sürdüğünde kendimi aşağılanmış hissediyorum.

Kokumu alıyorum, her şeyden önce uyarılmanın kokusunu. O da kokluyor ve bunu bilmemi istiyor.

"Keskin dişlerin ve daha keskin bir dilin var, ama seni bunlardan kurtaracağım. Ağzını daha iyi kullanacağım, tıpkı amını ve kıcını kullanacağım gibi çünkü her deliğin sahibi benim. Ve sen bir hiç olduğunu bileceksin. Seks oyuncağımdan başka bir şey olmadığını. Ve başka ne var

biliyor musun, Helena? Boşalmanı izlemekten büyük zevk
alacağım. Seni izlerken

Vücudunun sana ihanet edeceğini fark et. Kukun sana ihanet edecek. Çoktan etti bile."

"Senden nefret ediyorum. Seninle savaşıcağım."

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve o sırıtış hâlâ orada.

"Ve işte bu yüzden senin değil
uysal Barbie bebek kardeşler."

Oturuyor, kalçalarını son bir kez benimkilere doluyor,
sonra yataktan kalkıyor.

Olduğum gibi kalıyorum, orada yatıyorum, tükenmişim,
her kasım sanki lanet bir maraton koşmuşum gibi yanıyor.

Ama sonra cebinden çakımı çıkardı ve bıçağını açtı.

"Bu yüzden sana bu küçük numaran için bir çentik
vereceğim."

Beni saçlarımdan yakalıyor, yerde dizlerimin üstüne
çöktürüyor ve yüzümü yatağa çeviriyor, yatağın içine
itiyor ve saçlarımdan tutuyor.

Bıçağın keskin ucunu ensemden hissediyorum, bir çığlık
atıyorum ve battaniyeyi kavrayıp sertçe çekiyorum.

"Sakin ol. Hata yapmamı istemezsin."

Kesiğin her santimetresi acıtıyor. Boynumun arkasına
bir çizgi kazıyor.

Sıcak kan omurgamdan aşağı akıyor. Kıpırdamadan
duruyorum, dediği gibi.

"İşte," dedi ve beni bıraktı.

"Ne yaptın sen?" Boynuma dokunuyorum ve
parmaklarım kanlı çıkıyor.

Bıçağa bakar, parmağıyla silerek temizler, kapatır ve
cebine sokar.

"Dövüşmen hoşuma gidiyor Helena. Dövüşmeni
istiyorum. Koşmanı. Bana zarar vermeye çalışmanı."

Ön koluna bakıyor, kaşıdığım yerden deri izleri kaybolmuş ve ben birden tırnaklarımın altındaki derinin farkına varıyorum.

Bana bakıyor. "Çünkü seni yapmak zorunda olduğumda çok daha eğlenceli oluyor."

"Bana tecavüz ettiğin zamanı mı kastediyorsun?"

Çenesi gerildi. Bunu beklemiyordu. Dişlerini sıkıştığını biliyorum. Sinirlerine dokundum.

"Sonra da tecavüz etmeleri için beni kardeşlerine mi vereceksin?" Devam ediyorum.

"Dikkatli ol."

"Yaptığınız şey bu değil mi? Amaç bu değil mi? Bir Söğüt Kızı alıyorsunuz, onu dövüyorsunuz, tecavüz ediyorsunuz ve onu kırıyorsunuz, böylece onu geri getirdiğinizde, öldürmeseniz bile çoktan ölmüş oluyor."

Yatağa doğru sarkıyorum ve artık savaşıyorum. Sesimde artık kavga yok, çünkü son kısmı, bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Onun iyiliği için değil, kendim için. Çünkü bu sözlerle kendi ölüm fermanımı okumuş oldum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, orada öylece durdu ve gözlerimdeki aptal gözyaşlarını silmeme izledi. Yatağa doğru adım attığında eğildim, ama durdu, bana uzanmadı, bana dokunmadı.

"Ruhunu korumak mı istiyorsun? Ruhunla ilgilenmiyorum. Ama beni zorlama. Bu evdeki tek müttefikim benim. Bunu unutma."

Homurdanıyorum. "Müttefikim mi?"

"Şimdi kalk ve temizlen. Bir duş al. Öğle yemeği yirmi dakika içinde gönderilecek ve doktor

saat ikide burada ol." "Ne?"

Kapıya doğru yürüyor ve kapıyı açtıktan sonra duruyor.
o.

"Hangi doktor?" Ben soruyorum.

Beni daha ne kadar aşağılayabilir? Biz
Kız kardeşlerim ve ben, doktorun deyimiyle *sağlam
olduğumuzdan* emin olmak için zaten kontrol edilmiştik.
Bakireler. Bakire olmadığımı biliyor. Beni seçerken bunu
biliyordu.

"Doğum kontrolü. Willow Girl'e babalık yapmayacağım."

HELENA

"I *Willow Girl'ün babası olmayacak.*"
Zihnim dönüyor. Bu da ne böyle? Neler oluyor?

Sebastian gitti. Kapıyı arkasından kapattı ama kilidin döndüğünü duymadım. Yine de çok güven verici değil, çünkü kapıyı kilitleme ihtiyacı hissetmiyorsa, kaçacağımdan endişelenmiyordur. Ve kaçmayacağım. Kaçarsam ceza benim olmaz.

Ailemin olurdu.

Yataktan kalkıyorum, atılmış battaniyemi alıyorum ve banyoya gidiyorum. Aynaya sırtımı dönerek saçımı kaldırıyorum ve yaraya bakıyorum. Yaklaşık iki inç uzunluğunda ama sığ.

Suyu akıtıp ellerimi yıkıyorum, tırnaklarımın altındaki deriyi temizledikten sonra kanı temizlemek için bir bez kullanıyorum, sonra ecza dolabına bakıyorum ve dikkat çekici bir şekilde ilk yardım çantası buluyorum. Yarayı temizledikten ve pansuman yaptıktan sonra yatak odasına geri dönüp pencereye doğru yürüyorum.

Venedik'e. Venedik'e gideceğimizi söylemişti.

Ama burada, evin ikinci katındaki pencereden dışarı baktığımda huşu içinde duruyorum ve Venedik'i hayal ettiğim gibi görmüyorum. Kara ve su görüyorum.

Pencereleri itiyorum ve onları açabildiğime şaşıriyorum. Atlayacağımdan korkmuyor olmalılar, en azından şimdilik. Başımı dışarı eğiyorum ve buradan görebildiğim her yönde sadece kara ve su var.

Şehir yok. Gondollar yok. Binlerce turistin sesi yok.

Çimler yeşil ve bakımlı. Uzakta iki bahçıvan var. Evin sağında sebze bahçesi gibi görünen bir yer var. Solda, üç teknenin suda salındığı iskeleyi görüyorum. Ahşaplar ve Venedik fotoğraflarında gördüğüm zarif su taksilerine benziyorlar.

Garip olan şu ki, Venedik'i hep görmek istemişimdir. Oraya her zaman hayranlık duymuşumdur. Bir gizem var, benzersiz ve sadece bu şehre ait bir şey.

Ama bu, hayal ettiğim gibi değil ve Venedik'in nasıl görünmesi gerektiğini bildiğim gibi değil.

Kapım çalındı.

Kapı açıldığında dönüyorum. Sebastian ya da diğerlerinin kapıyı çaldığını görmediğim için kim olduğunu bilmiyorum. Elinde tepsiyle bir kızın geldiğini görünce rahat bir nefes alıyorum. Muhtemelen benim yaşlarımda ve tepsiyi şezlongun yanındaki büyük masaya bırakmadan önce bana küçük bir selam veriyor. Sonra da tek kelime etmeden dönüp gidiyor.

"Bekle," diye sesleniyorum tam kapıya ulaştığında. Battaniyeye sarılıp onu kovalarken kendimi gülünç hissediyorum.

Dönüyor ama gözle görülür bir şekilde rahatsız.

"Neredeyiz biz? Burası Venedik değil."

Arkasından koridora bakıyor, dudaklarını birbirine kenetliyor, ellerini sıkıyor.

Belki o İngilizce bilmiyordur, ben de İtalyanca bilmiyorumdur.

"Venezia?" Sanırım İtalyanca'da böyle söyleniyor.

Bir şey düşünüyormuş gibi ayaklarına bakıyor, sonra başını kaldırıyor, başını sallıyor ve odadan koşarak çıkıyor. Konuştuğu dil yüzünden gergin olmadığı hissine kapıldım.

Benimle konuşmasına izin verilmedi. Kimsenin var mı? Yoksa tamamen izole mi olacağım? Tamamen yalnız mı?

Bu düşünceyi bir kenara itip tepsiye doğru ilerliyorum, battaniye ayaklarımın arasına takılınca biraz tökezliyorum. Onu toplayıp öğle yemeğinde ne olduğuna bakıyorum. Midem gurulduyor. Acıkmışım ve kahvaltayı kaçırmışım.

Uyuşturulup uyuşturulmadığımı merak ediyorum çünkü iniş sırasında ve buraya taşınıp cırılçıplak soyulduğumda nasıl uyuduğumu bilmiyorum. Ama neden bana ilaç verdiler? Ne anlamı var ki? Hiç gerek yok.

İki tencere var ve her birinin kapağını kaldırıyorum. Biri kahve, diğeri çay. Hangisini tercih ettiğimden emin olamadıkları için mi?

Hayır, bu bir nezaket değil. Bunu unutmamalıyım.

Kendime bir fincan kahve dolduruyorum ve bolca krema ekliyorum. Alıştığımдан çok daha sert olmasına rağmen güzel.

Sandviçin üstündeki ciabatta parçasını çıkarıyorum ve içinde kavrulmuş sebzeler, çam fıstıklı keçi peyniri ve pesto sos olduğunu tahmin ettiğim bir şey buluyorum. Güzel görünüyor

ve acıktım, bu yüzden kahveyi bırakıp bir elimle sandviçi alırken diğer elimle battaniyemi tutuyorum ve bir ısırık alıyorum.

Ağzım dolu, henüz araştırmadığım diğer iki kapıdan birine gidiyorum.

Biri kilitli, bu yüzden diğerine dönüyorum. Kocaman bir gömme dolap ama boş.

Beni daha ne kadar çıplak tutmayı planlıyor?

Odada saat yok ve ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum. Duş almak için banyoya girmeden önce hızlıca sandviğin kalanını yiyor ve kahvemi içiyorum.

Hayatımda aldığım en hızlı duşu aldım. Herhangi birinin her an içeri girebileceğini biliyorum ve duşta çıplak yakalanmadan da yeterince savunmasızım.

İşim bittiğinde iki havlu alıyorum, biriyle saçıma türban yapıyorum ve diğerini kendi etrafıma sarıyorum - uzun battaniyeden biraz daha kalın. Saçımı havluyla kurutuyorum ve havluyu askıya asıyorum.

Tam yatak odasına döndüğümde kapı açılıyor ve Lucinda Scafoni, yanında hâlâ yürüyemeyecek kadar yaşlı bir adam ve tepsimi getiren kızla birlikte içeri giriyor. Tekerlekli boş bir metal masayı içeri itiyor, bana bakmaya cesaret edemiyor ama Lucinda'ya reverans yapıp gidiyor. Kapıyı arkasından kapatmak için uzandığında Lucinda onu durduruyor.

"Açık kalsın," diyor İngilizce olarak, bir yandan da beni tiksintiyle izliyor.

Yakasız boynuna kadar uzanan siyah bir elbise giyiyor. Sert ve çirkin. Saçları yine öyle,

ve Şimdi makyajının ne kadar ağır olduğunu görüyorum. Kalın bir fondöten tabakasının üzerine pudra sürmüŐ, kaŐları, eğer bir zamanlar varsa bile, çoktan gitmiş. Onları içeri çekmiŐ ve çok koyu. Çok sade. Zeytin rengiyle bile.

Hiç güzel olduğunu sanmıyorum.

"Havluyu çıkar," diye emrediyor ve elinde uzun, ince bir sopa taŐıdıĐını fark ediyorum.

"Neden?"

Onun bakışlarını üzerimde tutmaya çalışırken havluya daha sıkı sarılıyorum, ama periferimden doktorun eşyalarını yerleŐtirmesini izliyor, metalin metal üzerindeki yumuşak tıngırtısını duyuyorum. Aletleri tanıyorum.

"Zaten bir sınavım vardı," diyorum.

"Bir tane daha alacaksın. Havluyu  ıkar."

"Sebastian nerede?" Neden sordum ki?

"Benden bu işi halletmemi istedi."

Burada duruyorum.

Ondan bununla ilgilenmesini mi istedi?

Ama ne düşünmüştüm? Beni kurtaracağını mı? Tanrım, eğer düşündüğüm gerçekten buysa, sandığımdan daha büyük bir aptalmıŐım.

"EĞer havluyu  ıkarmazsan, Ethan'dan gelip havluyu senden almasını isteyeceğim."

Yutkunuyorum. Ciddi olduğunu biliyorum. Havluyu açıp yere bırakıyorum.

Doktor hâlâ eşyalarını yerleŐtirmeye çalışıyor ya da en azından başını kaldırıp bakmama nezaketini gösteriyor ama o beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"D n."

D n y
orum.

"Üzerinde bir iz bile yok."

"Bütün Söğüt Kızları mükemmel, güzel bir cilde sahip," diye alay ediyorum, yüzümü ona dönüyorum, çünkü bana duyduğu nefretin en azından bir kısmını anladığımı düşünüyorum. Tüm Söğüt Kızları için.

Ama sırtıyor. "Yaralanmamış, kibirli bir fahişeyi işaretlemek çok daha tatmin edici." Yatağı işaret ediyor. "Uzan ve bacaklarını aç."

"Zaten muayene oldum ve Sebastian bunun doğum kontrolü için olduğunu söyledi." Ama yine de bana çoktan ihanet etti, değil mi?

Ama o benim düşmanım olduğunda bu ihanet mi oluyor? Hayır, hiç de değil.

Davranışları rolüne uygun.

"Hastalıklı olmadığından emin olmalıyım. Kız kardeşlerinden birini almalıydı. Oğullarımın kullanılmış bir Willow fahişesini sikmesi fikri hoşuma gitmiyor."

"Buna gerek yok. Ben temizim."

Sırf o zarı yırtmak için bir kez seks yaptım. Ve bakın beni nereye getirdi.

"Ethan."

Başını çevirip bakmıyor bile ve sanki dışarıda duruyormuş gibi Ethan kapıda beliriyor. Havluyu yeterince hızlı alamıyorum.

"Ona yardım et," der.

Sebastian beni cezalandırıyor. Ona karşı geldiğim için başıma gelen bu. Bunların hepsi o kırılmanın bir parçası.

"Hayır." Havluyu etrafımda tutuyorum ama yatağa oturuyorum. "O gidebilir. Ben yaparım." Demek istediğimi kanıtlamak için arkama yaslanıyorum.

"Havluyu aç," diye talimat verdi. Havluyu üzerime sarmıştım.

Tavana bakarak açıyorum. "Şimdi bacaklarını aç."

"Ethan gidebilir. Ben yaparım." "Ne olursa olsun yapacaksın."

Ethan yatağın ayak ucuna doğru adım atıyor. Sanırım ön sırada oturmak istiyor.

Annesine bir kez bakıyorum ve tekrar sormanın anlamsız olduğunu biliyorum ve yalvarmayacağım. Bacaklarımı açıyorum. Doktor Bayan Scafoni'ye İtalyanca bir şeyler söylüyor, o da nazikçe tercüme ediyor.

"Dizlerini yukarı çek."

Ben görüyorum. Doktor muayenesini yaparken, içime soktuğu aletler soğukken, yaşlı parmakları beni dürterken ve tam işimiz bitti derken, anlamadığım bir talimat daha veriyor, en kalın parmağına kayganlaştırıcı sürdüğünü ve diğer deliğimi dürttüğünü görene kadar anlamıyorum ve ben kasıldığımda konuşan Ethan oluyor.

"Rahat olduğunuzda kışınıza bir şey almak daha kolaydır," diyor. "Ve oraya koyacağım şey doktorun parmağından çok daha kalın olacak."

Bu Sebastian'ın cezasının bir parçası mı? Bu mutlak aşağılanma, bu yüz kademe aşağı çekilme?

Doktor parmağını içime sokarken yüzüm yanıyor. Amacını anlamıyorum, ama öyle bir amaç yok. Beni aşağılamak için, hepsi bu. Ve yapıyor da. Ve işi bittiğinde, bana bir iğne yaptı. Doğum kontrolü sanırım.

Bittiğinde ayağa kalktı ve eldivenlerini çıkardı. Bayan Scafoni yaklaşıyor ve gözleri benim üzerimde, doktorla İtalyanca bir konuşma yapıyor. Bir süre sonra arabayı getiren kız geri dönüyor ve arabayı dışarı çıkarıyor. Havluya uzanıyorum.

"Yüzüstü dön."

Ondan Ethan'a bakıyorum, sırtıyor, eli kot pantolonunun üzerinden belli olan ereksiyonun üzerinde. Yemin ederim haklı değil.

"Neden?"

"Ethan."

Sorumla ilgilenmiyor bile ve ellerini üzerime koyamadan yüzüstü yuvarlanıyorum.

Bir saniye sonra, ben daha vınlama sesini algılayamadan, kışkımda bir ateş hattı yanıyor ve nefes nefese kalıp yataktan fırlıyorum.

Ama Ethan atılıyor ve beni kabaca tutup aşağıya doğru sürüklerken çaresizce kendimi koruyorum.

Lucinda bana, "Sana söyleneni yapmayı reddettiğin için üç tane daha borçlusun," dedi. "Seni tutabilir ve ben de iki katını veririm ya da kendin boyun eğip üçü alırsın. Kararını ver."

"Ne reddi? Ne dediysen yaptım!"

"Bu da bir grev. Ethan."

Başımı sallıyorum ama Lucinda'nın bana bir şans daha vermeyeceğini biliyorum. O da Ethan da bundan çok hoşlanıyor ve ben çaresizce yatak başlığına bağlı iki kelepçenin ortaya çıkışını izliyorum.

"Hayır!"

Ama o da kardeşi gibi çok güçlü ve kollarım bağlı, karnımın üzerindeyim ve ayak bileklerimden tutup beni sıkıca gerdi.

"İkiye katladığım için sekiz tane daha. Bir dahaki sefere hemen teslim olmayı bileceksin."

Ve bununla birlikte hayatımın ilk sopasını yedim, çünkü elinde tuttuğu sopa buydu. Lanet bir baston.

Çocukluğumda ailem bana sadece bir kez el kaldırmıştı ama bu acı farklı. Bir vuruşa ek olarak sekiz vuruş ve her saniye hıçkırarak ağlıyorum, hıçkırarak durması için yalvarıyorum, ondan nefret ediyorum, kendimden nefret ediyorum, bir şeyin nasıl bu kadar kötü acıyabileceğini merak ediyorum, deriyi parçalayıp parçalamadığını merak ediyorum. Acaba bunu da Sebastian mı sipariş etti?

Bitirdiğinde nefesi kesilmişti. Ethan bacaklarımı bıraktı. Onlara bakmak için dönmüyorum. Onun yerine yüzümü koluma gömüyorum.

Ethan'ın ona, "Bunun icabına bakmalı," dediğini duyuyorum.

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama sonra annesi cevap veriyor ve sanırım anlıyorum, midem bulanıyor.

"Çok yakında. Şimdilik mutfaktan kızlardan birini getir," diyor Lucinda.

Gittiğini duyuyorum. Yatak çöküyor ve keskin tırnakları kalçamı çiziyor, saçlarımı tarayıp yüzümden uzaklaştırmadan önce az önce içime soktuğu her çizgiye dokunuyor.

Ona bakmak istemiyorum. Bulanık görüşümün periferisinde onun muzaffer sırıtışını görebiliyorum.

Ama bir eliyle saçlarımı tutuyor ve başımı geriye doğru çekiyor, acı verici bir şekilde çeviriyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Güzelsin ama senden önceki kadın da buraya geldiğinde öyleydi."

Libby Teyzemi kastettiğini biliyorum ama Lucinda'nın Söğüt Kız rolünderken burada olduğunu fark etmemiştim.

Söğüt Kırbaçlayan Kız.

"Başlangıçta o da güzeldi. Söylesene, sana döndüğünde onu tekrar gördün mü?"

"Sırtı mı?"

Sırıttıyor. "Kocam o fahişeyi cezalandırma görevini bana verdi."

Kocası mı? Sebastian'ın babası mı? Teyzemi kaçırdığında Lucinda ile evli miydi?

"Seninle de aynı şeyi yapmak için sabırsızlanıyorum."

Bununla birlikte, ayağa kalktı. Beni yatağımda bağlı bir şekilde bırakarak kapıdan çıkışını izliyorum.

Oğullarından farklı olacağını mı düşünmüştüm? Kadın olduğu için mi? Onu ilk gördüğüm andan itibaren zalimliğini gördüm ve bana, aileme olan nefreti neredeyse elle tutulur haldeydi.

Tekrar söylüyorum, keşke tarihimizi daha iyi bilseydim. Keşke annem bize daha çok şey anlatsaydı. Keşke daha çok okusaydım.

Sırt üstü yuvarlanıyorum ama hemen yüzüstü dönüyorum. En azından acı beni kafamdan uzaklaştırıyor. Kalbimin çılgınca atışı nihayet yavaşlıyor ama cezamın acısı daha da artıyor, tenimi zonklatıyor ve tek düşünebildiğim Sebastian'ın bana söyledikleri. O benim efendim ve ödülleri de cezalarıma da o karar veriyor.

Ve sonra söylediği diğer şey.

"Bu evdeki tek müttefikiniz benim. Bunu unutma."

Benim müttefikim.

Bunu müttefikim mi sipariş etti? O zaman ben bittim.

SEBASTIAN

I neredeyse pembe bir ışıltı altında eve dönüyoruz. Yılın bu zamanlarında gün batımları muhteşemdir. Bir toplantı için Venedik'te olmam gerekiyordu ve zamanlama

İyi. Düşüncesizce bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Ama uzakta olmak o tek kelimenin, onun suçlamasının kafamda tekrar tekrar yinelenmesini engelleyemedi.

Tecavüz.

Yine de bu kelimeyi kullanması çok mu sıra dışı? Scafoni ailesinin neler yapabileceğini biliyorum. Suçlu olduklarını.

Ne yapmak istiyorsun? diye soruyor kafamın içindeki ses yine.

Buna cevap vermeyeceğim. Bunun yerine, kardeşim benim yerimde olsaydı çoktan ne yapardı konusuna geçiyorum. Bunun bir kaçış, bir saptırma olduğunu biliyorum. Sadece kendimi kandırıyorum.

Yine de bir şansı olacak. İkisinin de olacak.

Bu düşünceyi kabaca bir kenara itiyorum. Ondan önce zaman var. Onu onlara teslim etmeden önce.

Kendimi yirmi sekiz yaşımdan daha yaşlı hissediyorum. On yıldır bu ailenin reisiyim. Babamın ölümünden yıllar sonra reşit oldum ve yükümlülüklerimi biliyorum. Geleneği sürdürmeyi başaramazsam bunun bedelini biliyorum. Ne kadar arkaik olsa da, lanetin doğruluk payı var. Arazinin uzak köşesindeki aile anıt mezarının gölgesi sürekli bir hatırlatıcı olarak duruyor.

Evin bekçisi ve güvendiğim bir adam olan Remy, tekneden indiğimde beni rıhtımda karşılıyor. Daha yaşlı, altmışlı yaşlarının sonunda ve benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir ailem için çalışıyor. Halatları aldı ve bir dakika sonra tekne emniyete alındı.

"Burada işler nasıl?"

Yüzünden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum. "Doktor geldi ve gitti."

Remy bilir hakkında ve İŞ . ve Söğüt Kız.

Helena onun ikincisi olacak.

"Ne oldu?" İtiyorum.

"Kız hâlâ odasında. Yukarıya yiyecek gönderilmedi.

Su yok. Öğle yemeğinden beri yok."

"Ve aşağıya inmedi mi?"

"Bayan Scafoni kimsenin girmesini ve sanırım çıkmasını yasakladı."

Gözlerimi kısıyorum, yavaş bir nefes alıyorum.

"Teşekkür ederim, Remy."

Zarif bir şekilde başını sallıyor ve ben de eve doğru gidiyorum.

Alt kattaki odaların çoğunda ışıklar yanıyor ama merdivenlerden yukarı çıkıp Helena'nın odasına doğru ilerlerken ailemden kimseyi göremiyorum.

Kapıyı çalmadım ama iterek açtığımda onu yatakta yüzüstü çıplak yatarken buldum. Kollarının bağlı olduğunu biliyorum çünkü o şekilde başının üzerinde dururken rahat edemez.

Kıpırdamıyor ve uyuduğunu varsayıyorum. Saçları dağınık, kollarını ve sırtının büyük kısmını kaplıyor, ama yaklaştığımda kışındaki izleri görüyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum.

Yanına gidip sopanın dokuz çizgisini tek tek inceledim. Dokuz vuruş. Dokuz lanet vuruş.

Bunu ben sipariş etmedim. Bu şekilde değil.

Ama Lucinda'nın merhamet göstermeyeceğini biliyordum, değil mi? Willow Kızları'na olan nefreti hepimizi aşıyor. Nedenini biliyorum, en azından kısmen. Sonuncusu buradayken her şeye şahit oldum.

Yine de, bu mu?

Bunu mazur görmüyorum. Lucinda ile ilgilenilmesi gerekecek.

Yatağın kenarına oturuyorum. Bağlarını çözmek için uzandığımda Helena kıpırdanıyor. Bir inilti çıkarıyor ve kollarını aşağı çekiyor, yan dönüyor ve irkiliyor. Karnının üzerine yatıyor.

Yüzündeki saçları itiyor. Ağlamaktan şişmiş ve karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda içimde gördüklerim çenemi geriyor, ellerimi tekrar yumruk yapmama neden oluyor.

"Bu evdeki tek müttefikim sen misin?" diye soruyor, yüzünü siliyor, kendini yan dönmeye zorluyor ve acısını bastırıyor. "O zaman düşmanlarım saldırdığında ne yapacağım?"

Kalkıp banyoya gidiyorum. Soğuk su akıtıyorum ve havluyu ıslatıyorum, sonra yatak odasına dönüyorum.

"Yüzüstü dön."

"Neden? Daha fazlası için mi? Yoksa aval aval bakmak için mi?"

"Bu onu

soğutacak."

Homurdanıyor.

"Yüzüstü dön, Helena."

"Ne, Willow Girl değil mi? Tatlım değil mi?"

Gözleriyle karşılaştım, onu da aramamış olduğumu fark ettim. "Bunu ben sipariş etmedim."

"Hayır mı? Annen öyle demedi." "Dayak atılmasını ben emretmedim. Bu şekilde değil."

"Böyle değil mi?" diye soruyor. Utanmış gibi yüzünü başka tarafa çeviriyor.

Elinin tersiyle yüzünü silerken alnının derisinin kırıştığını görüyorum. Yüzüstü dönüyor ve ben de soğuk havluyu poposunun kırmızı çizgili etinin üzerine seriyorum.

"Ne gibi o zaman? Tam olarak ne sipariş ettiniz?" "Bir vuruş. En fazla iki. Dokuz değil."

"Bir vuruş. En fazla iki. Bir kadını dövmek çok sıradan."

Dudaklarımın bir çizgi halinde gerildiğini hissediyorum, ama o haklı, değil mi? Bu, dokuz vuruş, buna ne derdim?

Az önceki yemek tepsisini görüp yanına gidiyorum, bir bardak su doldurup yatağa geri götürüyorum.

"Al."

Önce ona, sonra bana bakıyor ve bardağı almak için kendini itiyor. İçmesine yardım etmeme izin vermiyor. Bir yudum alıyor, sonra geri veriyor.

"Aç mısın?"

"Sadece yalnız kalmak istiyorum." Başını yere koyar, gözlerini kapatır.

"Helena-"

"Beni rahat bırak!" diye çıkışıyor, başını kaldırıp bana ters ters bakıyor. "Bana bunu veremez misin? Bir gece. Bundan sonra bir gece. Lütfen." Sesi kırılıyor ve benden uzaklaşmadan önce yüzünün buruştuğunu görüyorum. Sessizce hıçkırmasını dinlerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Ayağa kalkıyorum.

"Biraz yiyecek gönderteceğim. Ağrı için de bir şeyler."

Cevap vermiyor ve sanırım ne söyleyeceğinden emin değilim.

İsteddiği gibi onu yalnız bırakıyorum ve ailemi dışarıdaki masada toplanmış, üvey annemi masanın başındaki sandalyemde otururken bulmadan önce birinin yemeği ona götürdüğünden emin oluyorum.

Oraya gittiğimde sırtıyor ve şampanyasını yudumluyordu. Ethan da öyle. Gregory her zamanki gibi okunmaz haldeydi.

"Lucinda."

Hepsi bana dönüyor ve yüzümde gördüğü şey onun gülümsemesini silip süpürüyor. Ayağa kalktı, masanın ayak ucundaki sandalyesine oturdu.

"Oğlum," diyor oturur oturmaz, bana oğlum demesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyor çünkü değilim. "Bana biraz daha şampanya doldur." Kadehini uzattı.

Masaya gidip şişeyi aldım ve doldurdum. "Neyi kutluyorsunuz?"

"Yeni Willow Kızımız." Kadehini kaldırır ve uzun bir yudum alır.

Onu boğazından kavriyorum ve Ethan, onu tuttuğum anda yeniden doldurulmuş şampanya bardağını kucağına döktüğünde bir an sonra ayağa kalkıyor.

Çünkü Helena'yı öyle görünce Lucinda'nın neler yapabileceğini anladım. O sopayla neler yapabileceğini. O sopanın ucunda büyüdüm ve bunu kanıtlayacak yara izlerim var.

"Eğer ona bir daha böyle dokunursan seni öldürürüm, anladın mı beni?" Minik, cılız boynunu sıkıyorum ve o da kolumu kavrayıp beni sürüklemeye çalışıyor.

"Am. Anlaşıldı mı?" Bir kez daha soruyorum, bir cevap verebilmesi için tutuşumu yeterince gevşetiyorum.

"Evet!"

"Güzel." Onu bırakıyorum ve geriye doğru sendeliyor.

"Değerli Willow'un cildini kırmadım. Sadece istediğin şeyi yaptım."

"Bunu hak etti, Sebastian. Annemin dediği gibi kız kibirli. Annemle alay etti," diyor Ethan.

Öfke görüşümü bir saniyeliğine karartıyor.

Gregory kıkırdıyor ve sanırım nefesinin altında Ethan'a aptal dediğini duyuyorum.

Gregory'ye bir bakış attım. Bundan hoşlanmadığımı biliyor. "Sen de orada mıydın?" Dikkatimi Ethan'a yöneltiyorum.

Boğazını temizler, tereddüt eder, yön bulmak için Lucinda'ya bakar.

"Ona elini sürdün mü Ethan?" Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum, en azından ona karşı.

Ethan panikle, "Hayır," diye cevap veriyor. Onun üzerine fazla gitmemem gerektiğini biliyorum. Duygularını kontrol edemiyor ve bu onun suçu değil.

"Ethan yanlış bir şey yapmadı. O küçük fahişe üzerinde en az senin kadar hakkı olmasına rağmen."

"Hayır, yok. Henüz değil."

"Sadece baktım. Ona dokunmadım, Sebastian. Dokunmadım." Hay sikeyim.

Oturuyorum, mutfaktaki kızlardan biri benim için bir viski koyarken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Senden tam olarak ne yapmanı istedim, *üvey anne*?" Böyle çağrılmaktan nefret eder. Ona ilk ismiyle hitap etmemden daha çok nefret ediyor olabilir. Ama cevap verecektir çünkü tek sorumlu kendisidir.

Dudakları büzüldü. "İlk cezasında itaatsizliğin ona pahalıya mal olacağını öğrenmeli."

"Senden tam olarak ne yapmanı istemiştin?" Tekrar ediyorum, bardağımı boşaltıyorum. Kız yeniden doldurdu.

"Muayene."

Ve bu doğru. Onu bir kademe aşağı çekmek gibi basit bir nedenden ötürü yeniden muayene edilmesini istedim. "Ve?"

"Hepimizin bildiği gibi itaatsizlik etti." "Eğer itaatsizlik ederse kaç tane emretmiştim?" "Bir ya da iki vuruş."

"Ve sen teslim ettin?"

"Cildim kırılmadı!"

"Kaç vuruş yaptınız?"

"Kendin gördün. Ve eğer sana saygı duymasını istiyorsan, şimdi dokuz tane daha teslim edeceksin. Bu ona ders olur."

"Bu onu kıracak."

"Amaç da bu değil mi?" diye tıslıyor.

"Benim zaman çizelgemde Lucinda, seninkinde değil. O bana ait. Ya harfiyen dediklerimi yaparsın ya da postayı yiyen sen olursun. Anlaşıldı mı?"

Sol gözü seğiriyor. Birine gidip kendini becermesini söylemek istediğinde hep öyle olur.

"Anlaşıldı mı?" Tekrar ediyorum,
yüzüm taş gibi. "Evet."

"Güzel. Şimdi gözümün önünden kaybol."

Bir dakikasını alıyor ve bana lanet okuduğunu biliyorum ama umurumda değil.

Hizmetçiler akşam yemeğini getirirken eve girer: patatesli kızarmış tavuk, sebze ve salata.

Tavuğumun ilk lokmasını çiğnerken Ethan'a bakıyorum. "Onu durdurmalıydın."

Bana baktı. "İstemedim ve sıra bana geldiğinde de istemeyeceğim."

"Henüz senin sıran değil, kardeşim. Kızdan uzak dur, yoksa sana kızarım, anladın mı?"

"Annem onu benim de alabileceğimi söylüyor. Onu tamamen kendine saklamak istediğini söylüyor. Ama benim de sıram gelecek." Bir çatal dolusu tavuk yiyor, bir yudum şarapla yıkıyor.

"Toplantı nasıl geçti?" Gregory koltuğuna geri oturarak soruyor.

Helena'yla ilgilenmiyor mu bilmiyorum. Belki de iki yıl bekleyeceği için başını öne eğecek kadar akıllıdır.

Belki de Lucinda, Ethan ve benim aramda, kendi sırası geldiğinde geriye pek bir şey kalmayabileceğini bilecek kadar akıllıdır.

Toplantı bankacılarımızla yapıldı. Willow ailesine gönderilmesi gereken ödemenin ilk taksitini onayladım ve herkesin hesaplarını gözden geçirdim. Lucinda ve Ethan'ı sıkı bir şekilde kontrol altında tutmam gerekiyor, çünkü Helena benim bir yılımdan sonra ona teslim edilecek olsa bile

aile fonları hala benim kontrolümde. Kızım olduğunda onu bu şekilde kontrol altında tutmayı planlıyorum.

Helena'nın hasattan sonra el değıştiren para hakkında ne kadar bilgisi olduğunu ve yıllar boyunca Söğüt Kız'ın Scafoni ailesinin malı olduğunu merak ediyorum. Bilseydi kendi değerli ailesi hakkında ne hissederdı merak ediyorum.

"Güzel," diyorum Ethan'a bakarak. "Her şey yolunda gidiyor."

Yemekten sonra hepimiz kendi yolumuza gidiyoruz; Gregory bir partiye katılmak üzere adadan ayrılıyor, Ethan ise odasına çekiliyor. Ben yürüyüşe çıktım ve adanın doğu tarafına, Scafoni Aile Mozolesi'nin olduğu yere gittim.

Bu yol ışıklandırılmamış ve yemin ederim buradaki çimler daha kahverengi. Burada artık hiçbir şey yetişmiyor, sanki ölülerin külleri toprağa ölüm bulaştırıyor. Adanın bu tarafı da her zaman daha serin ve bunun bilimsel bir anlamı yok.

İşte bu yüzden bir parçam Willow Girls'ün bu çılgın işine katılıyor.

Hiçbir tanrıya inanmam ama hayaletlere inanırım. Söğütler'dekilerin intikamcı olduğuna inanıyorum, ama daha çok, Anabelle'in annesi Maggie Scafoni'nin yüzyıllar önce üzerimize koyduğu lanete inanıyorum.

Bazen ailemizin kadınları da erkekler kadar sert olabiliyor çünkü iki kez bir Söğüt Kız'a sahip çıkılmadı. Geçmişin yalan söylemesine izin veren, vicdanın aile gelenekleri ve yükümlölükleri üzerinde hüküm sürmesine izin veren iki nesil.

İşte o zaman Scafoni ailesi ilk doğan oğullarını kaybetmeye başladı ve bu kayıp miras kurallarını değıştirdiği için aramızda çatışmalara yol açtı.

Gelenekleri çiğnemek ve atalarımızı hoşnut etmemek bize pahalıya mal oldu.

Bundan sonra, bir Söğüt Kızı talep edilsin ya da edilmesin, her nesil bir erkek çocuk kaybetti - bazıları hamilelik sırasında, bazıları doğumdan birkaç gün sonra. Her zaman ilki, yani dört oğul yerine her ailenin sadece üç oğlu oldu.

Bir lambanın yumuşak ışığı, her Hıristiyan kilisesindeki her mihrabın üzerindeki kutsal lamba gibi, yılın üç yüz altmış beş günü, gece gündüz mozolenin içinde yanar.

Gıcırdayan kapıyı geri itip içeri giriyorum. Mekâna daha fazla ışık tutmak için telefonumu kullanmıyorum. Buna ihtiyacım yok ve bu hayaletlerden korkmuyorum. Buradalar, evet, ama zarar vermek istemiyorlar. Bana değiller.

Büyük, ailenin son dinlenme yeri ve yakında genişletilmesi gerekecek. Duvarlar çoktan doldu.

En taze olanına, babaminkine gidiyorum. Tarihleri takip ediyorum. Genç yaşta, ellili yaşlarının başında ölmüş. Kaba bir adam değildi, en azından bize karşı, ama zayıftı.

Lucinda işin içine girene kadar sopa cezaları başlamadı. Kendini disiplinci ilan etti, en azından benim disiplincim. Yemin ederim, ne kadar iğrenç olsa da, bundan zevk alıyordu.

On yedinci yaşına kadar onun gazabına katlandım. Ben Yine de onun nefretine bir dakika daha dayanamayana kadar cezalarına katlandım.

Bana en son soyunmamı emrettiği zamanı hatırlıyorum. Öfkemi hatırlıyorum. O gece lanet bastonunu ikiye böldüm ve onu kırbaçlama direğine sürükledim.

Bir daha asla bana parmağını kaldırmadı, sesini yükseltmedi ya da bana itaatsizlik etmeye cüret etmedi.

Şu ana kadar değil.

Annemi düşünüyorum. Öldüğünde iki yaşındaydım ama onun nazik ve kibar olduğunu hatırlıyorum. Onu sevdiğimi hatırlıyorum.

Lucinda annemden nasıl bu kadar farklı olabiliyor, anlamıyorum. Aynı kanı paylaşıyorlar ama yine de gece ve gündüz gibiler.

Helena'nın üzerindeki izler bana Lucinda'nın son Söğüt Kızı Libby'yi cezalandırmasını izlediğimiz zamanları hatırlatıyor. Lucinda'nın ellerinde katlandığı şey beni hasta ediyor. Ama beni daha da hasta eden şey, babamın onu durduramayacak kadar zayıf olmasıydı, her ne kadar kendince Libby Willow'u sevdiğini bilsem de.

Belki de Lucinda bu yüzden ondan bu kadar nefret ediyor ve onu bu kadar sert cezalandırıyordu.

Helena'ya dikkat etmeliyim. Lucinda'nın Libby'ye yaptığını ona yapmasına izin veremem. Onun kurtarıcısı olmak gibi bir niyetim yok ama onu kıracak kişi ben olacağım, Lucinda değil.

Sağa, siyah mermere kazınmış bir sonraki isme doğru adım atıyorum. Oradaki tarihlere.

Timothy Scafoni. Benden 13 dakika daha yaşlı. Üç gün yaşadı. Annem lanetin bozulduğunu düşünmüştü ve bir bakıma bozulmuştu da. İkizleri oldu - Scafoni soyunda başka ikiz yoktu - ve ben hayatta kaldım.

Kardeşimin mezar taşının yanında annem Samantha'nın var. Taşın üzerindeki tozu temizliyorum ve onun adının yazılı olduğu kabartmayı ovuyorum. Ölümünün üzerinden uzun zaman geçti.

Yakınlarda duran mumlardan üçünü alıp yakıyorum ve her bir işaretleyicinin önüne koyuyorum. Sonra, hiç

dua ettikten sonra türbeden çıkıp eve doğru yürüyorum.

HELENA

W Sabah uyandıgımda perdelerin kapalı olduğunu görünce şaşırdım. Sebastian gittikten sonra kalkmamıştım. Her uyandıgımda Gözlerimi tekrar kapadım, hala bir korkak gibi bunun bir rüya olduğunu umuyordum. Hâlâ gözlerimi bir daha açtıgımda kendi evimde, kendi yatağında olacağımı umuyordum.

Yavaşça doğruluyorum, acıyı bastırıyorum çünkü tuvaleti kullanmam gerekiyor. Aslında kendimi yatağın kenarına oturtuyorum. Bir Scafoni'nin elinden yediğim ilk dayağın acısını hissetmek istiyorum çünkü bu ailenin acımasızlığını, vahşetini asla unutmak istemiyorum.

Lucinda Scafoni cezamı zevkle verdi. Beni sopalamak angarya değildi.

Libby Teyzemi düşünüyorum, neler yaşadığını merak ediyorum. Lucinda'nın bana sorduğu şeyi düşünüyorum, teyzemin sırtını görüp görmediğimi.

'Seyahatinden' eve döndüğünde beş yaşındaydım ve anılarım bulanık ama sırtının görüntüsünü hiç unutmadım. Onları gördüğüm gün, odasına daldığımda duştan çıkıyordu ve onu şaşırtmıştım. I

Ona sırtındaki desenleri sorduğumu hatırlıyorum, dövme olup olmadığını sormuştum çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bana cevap verme şansı olmadı çünkü annem odaya daldı ve beni dışarı çıkardı, kapıyı çalmadan birinin odasına girmemem gerektiği konusunda beni azarladı. Şimdi nedenini biliyorum.

Komodinin üzerinde bir tencere krem var. Elime aldım, açtım, kokladım ve etiketini okudum. Serinletici bir krem. Kıçım için sanırım.

Minnettar olmaktan çok kızgın bir şekilde elimden bıraktım çünkü bir ceza emri verdiğinizde, acıyı hafifletmek için zavallı bir girişimde bulunarak affedilemezsiniz. Sebastian'ı yaptığı şey için asla affetmeyeceğim.

Kalktım ve banyoya girdim. Yaptığım ilk şey aynaya sırtımı dönüp kendime bakmak oldu, hasara baktım ve nefesim kesildi.

Dokuz kızgın kırmızı çizgi kıçımı işaretliyor, hepsi sıkı ve düzgün bir sıra halinde. Becerikli bir eli var. Derim yer yer morarmış, maviye dönmüş ama bu çizgiler parlak kırmızı. Deriyi hissetmek için geriye uzanıyorum. Kabarık ve dokunulduğunda hassas. Bunu önümüzdeki birkaç gün, hatta hafta boyunca hissedeceğim.

Sınavdan beri yıkanmadım. Duşa giriyorum ve suyu açıyorum. Dayanabildiğim kadar soğuk tutuyorum çünkü sıcak acıtıyor. Dünkü gibi acele etmiyorum. Eskiden öyleydi. Uzun duşlar almayı, tüm sıcak suyu kullanmayı hep bir zevk olarak görürdüm. Kız kardeşlerim hep şikayet ederdi.

Bu anı beni gülümsetiyor. Onları özlüyorum. Acaba onlarla ya da teyzemle görüşmeme izin verecek mi?

Helena. Belki bugün sorarsam evet diyecek kadar kötü hisseder.

Yatak odasına geri döndüğümde, kapı çalındı. Kapı açıldı. Dünkü kız içeri girdi ve ikimiz de kızardık. Bana ne yaptıklarını biliyor. Aşağılanmama tanık oldu. Bir an için Ethan'ın kendini rahatlatmak için kullandığı kızın o olup olmadığını merak ettim.

Tanrım, sanırım midemde bir şey olsaydı hasta olurum.

Yemek tepsisini yere bıraktı ve eskisini temizledi. Sanırım Sebastian'a yemek gönderilmişti ama ben fark etmemiştim bile.

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor, sıcak bir gülümseme sunuyor ve gidiyor. Kendime bir fincan kahve koyuyorum ve bu sefer çay getirmediğini fark ediyorum. Üç kruvasanı da yiyorum, biri sade, ikisi çikolatalı. Açlıktan ölüyorum. Sonra üzüm salkımını alıp pencereye gidiyorum, pencereyi itip açıyorum ve birbiri ardına ağzıma atarken dışarıyı seyreliyorum.

Kapı çalınmadan açıldığında irkiliyorum ve Sebastian'ın içeri girdiğini görmek için dönüyorum. Sertleşiyorum ve havlumu kendime doğru tutuyorum, son üzümü yutmakta zorlanıyorum.

Bana bakıyor ve kısa bir gülümseme veriyor. Birinin üzerinde pembe bir fiyonk olan büyük, diğerinin daha küçük olduğu kutular taşıyor. Sanırım bir ayakkabı kutusu.

"Günaydın."

"Öyle mi?"

"Nasıl hissediyorsun?"

Sahte bir gülümseme veriyorum. "Peachy."

Kutuları yatağın üzerine koydu. "Bugün giymen için sana bir elbise getirdim. Dahası da yolda."

"Suçlu hissettiğin için mi?" "Hep böyle misin?"

"Ne gibi?"

"Zor. Çatışmacı."

"Sanırım annen de benden bunu öğrenmeyi düşünüyordu."

Sertleşir. "Lucinda'nın icabına bakıldı. Çizgiyi aştı ama bir daha olmayacak."

Yine ondan Lucinda diye bahsediyor. Çok garip. "Minnettar olmam mı gerekiyor? Yani, ne de olsa onu benim başıma sen sardın."

Odanın karşısına geçiyor ve kolumu tutamadan duruyor. Kendini kontrol etmek için harcadığı çabayı görebiliyorum.

Bakışları göğsüme düşüyor ve havluyu kendime sarıyorum. "Açıklamama izin verin," diyor, tekrar gözlerimle buluşarak. "Bu benim emrim olmadan bir daha olmayacak, Willow Girl." Söğüt Kız.

Bu beni yerime koydu.

Onu inceliyorum, ses tonundaki uyarıyı duyuyorum.

Suçlu hissetmiyor. Üzgün değil. Üstesinden geldi, her ne demekse. Çürük kışla uğraşacak olan benim, çürük egodan bahsetmiyorum bile.

"Cehenneme git."

"Bunu dikkate almayacağım. Giyin ve aşağıya gel. Beş dakikan var," dedi ve kapıya doğru döndü.

"Neden?" Sesim alçak olmasına rağmen zorluyorum ve yarı yarıya beni duymamasını bekliyorum. Ama tek ayağıyla koridorda durdu. "Neden bana kıyafet veriyorsun?"

"Çünkü I Yapma. istiyorum herkes aval aval
at benim olanı."

Ah. Onunki ne?

Mülkiyet.

Ne bekliyordum ki?

"Beş dakika. Merdivenlerin altında bekliyorum."

Bununla ayrılıyor ve derin, sakın bir nefes aldıktan sonra -çünkü bu adam halıyı başka hiç kimsenin yapamadığı gibi altımdan çekiyor- iki kutudan küçük olanının kapağını açıyorum ve içinde bir çift askılı sandalet buluyorum. Beyaz ve küçük bir topuğu var. Markasını kız kardeşimin dergilerinden hatırlıyorum. Tasarımcı.

Ölçüyü kontrol ettim ve doğru ölçtüğünü görünce şaşırdım.

Büyük fiyongu çekip büyük kutuyu açıyorum, kokulu pembe kağıt mendili kenara itip içinde turkuaz bir sundress buluyorum. Üst kısmı askılı ve arkadan dekolteli. Eteği kalçanın ortasında bir fırfırla bitiyor. Güzel, çok güzel ve vücuda oturmadığı için memnunum.

Yine de giydiğimde, buna gerek kalmadan yeterince gösterişli olduğunu fark ettim. Sütyene izin vermiyor ve verse bile sütyenim yok. Göğüslerim ayın en dolu zamanlarında çok mütevazı bir B cup ve bu tür bir elbise benim için yeni. Bunu evde asla giymezdim.

Kumaşı en yumuşak pamuktan. Aynaya baktığımda transparan olmadığını görüyorum. Sandaletleri giyiyorum ve görünüm yumuşak. Çok kadınsı. Turkuaz rengi tenimi ve saçımı tamamlıyor.

Kâğıt mendilin altında iç çamaşırı var mı diye bakıyorum ama yok gibi. Muhtemelen en iyisi de bu, çünkü bugün giyebileceğimi sanmıyorum.

Banyoya dönüp saçlarımı tarıyorum ve omuzlarımın üzerine koyuyorum. Ondan toka ya da saç bağı gibi bir şey istemem gerekiyor. Saçlarımın yüzümden ve boynumdan çekilmesine alışkınım, özellikle de yaz aylarında.

Bana ayrılan beş dakikayı biraz aştığımı tahmin ederek kapıyı açıyorum ve ilk kez koridora adım atıyorum. Sağa, sola ve yukarı baktım. Evin bir katı daha var ve bu katta görebildiğim kadarıyla yedi oda bulunuyor. Birinin çamaşır dolabı mı yoksa banyo mu olduğundan emin değilim, belki de çamaşırhane. Bütün kapılar kapalı.

Bizim evimiz de büyüktür. Nesillerdir ailemize ait. Ancak, bu evin aksine, eski ve onarıma ihtiyacı var, tüm bölümleri kapalı ve kışın her zaman çok soğuk, yazın ise çok sıcak.

Birkaç adım atıyorum ve geniş, gösterişli merdivenin tepesindeyim. Sebastian alt katta. Onu oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yerde görebiliyorum ve telefonuyla konuşuyor. Aşağıya doğru ilerliyorum. Topuklarımın merdivenlerde çıkardığı tıkırtıyı duyunca bana bakıyor.

Birinci kata ulaştığımda, o konuşmasını tamamlarken etrafıma bakıyorum. Bir yanda geniş bir oturma odası, diğer yanda bir düzineden fazla kişinin oturabileceği gibi görünen uzun, dikdörtgen bir masanın bulunduğu daha büyük bir yemek odası.

Fransız kapılar her odadan dışarıya açılır ve mekânı aydınlık hale getirir.

Ön kapılar gösterişli, ahşabın rengi açık, oymalar karmaşık, her kapı içine çizilmiş dev sembolün bir yarısını oluşturuyor ve her iki alt köşede iki küçük sembol var.

Sebastian yanıma geliyor ve bana bakıp onaylarcasına başını sallamasını izliyorum. Dünkü gibi rahat giyinmiş, kot pantolon ve tişört giymiş. Yine dövmeleri görüyorum. Gözlerimi kaçırmam bir dakikamı alıyor.

Garip bir anda boğazımı temizliyorum.

"Nedir o?" Kapıyı işaret ederek soruyorum. "Scafoni aile arması."

"Vay canına. Yanlışlıkla yanlış eve gitme ihtimaline karşı mı?"

Gülümsüyor, elini belime koyuyor ve tenin tene teması içimde küçük bir elektrik akımı yaratıyor. Bu anlık ve hızlı bir şey ve onun bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Öyle bir şansımız yok. Adadaki tek ev biziz." Ada. Vay be. Lanet olası bir adaya sahipler.

"Venedik'te olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz. Burası Isola Anabelle, Venedik'in adalarından biri." "Oh." Aptal gibi görüyorum, biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse

Venedik'i düşündüğümde Venedik'ten başka bir şey düşünmedim.

"Burası oturma odası. İstedğin zaman girebilirsin. Yemek odası da aynı şekilde. Ancak ben burada olmadığım zamanlarda odanızda kalmanızı tavsiye ederim."

"Tek müttefikim sen olduğun için mi?"

Gözlerini kısıyor, kendime dikkat etmem konusunda beni uyaran bir gülümseme takınıyor ve devam ediyor. "Herhangi bir seviyede kapalı olan tüm kapılar yasak bölgedir. Seni onların içinde yakalamama izin verme."

Onunla yüzleşiyorum, kömür bakışlarıyla tanışıyorum. Bu sabah tıraş olmuş olmalı çünkü onu ilk kez görüyorum.

çenesi boyunca tırmıksız.

"Yoksa beni sopalaması için anneni mi gönderirsin?"
Sormamam gerektiğini bilsem de sormadan edemiyorum.

"Hayır," diyor, yakınımaya eğilip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Benim onu incelediğim kadar o da beni yakından inceliyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. "Seni kendim sopalayacağım."

Eli dirseğimde, parmakları dirseğimi sarıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor ve bunu boynumdaki nefesi mi yoksa kelimelerin kendisi mi yapıyor bilmiyorum. Ona bakıyorum, yutkunuyorum, gülümsemem onunki büyüdükçe soluyor.

"Benimle kazanamazsın Helena."

"Savaşmadan pes etmeyeceğim, Sebastian."

"O halde savaşlarınızı akıllıca seçin, yoksa biz daha savaş alanına varmadan kendinizi yıpratırsınız."

"Sanki bir sığırmışım gibi dürtülmek ve dürtmek için bloğa adım attırıldığım anda savaş alanına vardık."

"Eğer dikkatli olmazsan, seni koyduğum bir blok olmayacak."

Duruyorum, geri dönüş yok, çünkü sözleri zihnimde çok taze.

Kırbaçlama direğinden bahsediyor.

Biri boğazını temizliyor ve Sebastian'ın eli dirseğimi sıkıyor. "Helena, bu Remy. Bir çeşit uşak. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ve beni bulamazsan, onu bul, anladın mı?"

Sebastian'a dönüyorum ve söylediğinden daha fazlasını kastettiğini hissediyorum.

"O da benim müttefikim mi?" Ben soruyorum.

"Beni yıpratıyorsun," diyor ve beni gülümseyip selam veren Remy ile tanıştırıyor.

Sonra beni çok büyük bir mutfağa açılan sallanan bir kapıya doğru götürüyor. Mavi-beyaz fayanslar her duvarı kaplıyor ve gözleme pişerken puf puf kabaran bir odun sobası var.

Tezgâhlar da tıpkı aletler gibi beton ve son derece modern görünüyor; kocaman bir ada var ve bir aşçı ocağın üzerinde durmuş tencereyi karıştırıyor. Oradan gelen koku ağzımı sulandırıyor.

Daha yaşlı ve gri saçlarını topuz yapmış. Ellerini geniş kalçalarının etrafındaki önlüğe siliyor ve başıyla selam veriyor.

"Bu Miriam. Aşçımız."

"Memnun oldum," diyorum, tencereye bakmak için yaklaşırken. "Nedir bu?" Bana göstereceği hiçbir şeyle ilgileniyormuş gibi görünmek istemesem de soruyorum.

İtalyanca cevap veriyor ve o tercüme ederken bir kaşığı et suyuna daldırıp tatmam için uzatıyor. Üzerine üflemem için bir hareket yapıyor ve ben onu şimdiden sevdim.

"Bu akşamki çorba için stok" diyor Sebastian. "Vejetaryen. Sen vejetaryensin, değil mi?"

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Evet ve çok lezzetli," diyorum, son kısmı gururla gülümseyen Miriam'a yönlendirerek.

Diyetime uyduğu için ona teşekkür etmiyorum.

"Her gün yemeklerinizi nerede yiyeceğinizi size bildireceğim. Eğer bir öğünü kaçıırırsan, bir sonraki öğüne kadar bekleyeceksin. Bunu unutma."

"Öğün atlama, yoksa akşam yemeğimi yemedен yatağa yollarım. Anladım."

Gülümsüyor ve eli kolumu biraz fazla sıkı kavlıyor.

Açık kapıdan geçip parlak güneş ışığına doğru onu takip ediyorum. Bir dakika boyunca güneşin altında durup ışınlarının ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Buradan, uzaktaki üç tekneden birinin gitmiş olduğunu görebiliyorum. O da benim bakışlarımı takip ediyor.

"Ailem bugünlük ada dışında."

Ona döndüm. "Annenle anlaştığını söylediğinde, bu ne anlama geliyor?"

"Bu, seni tekrar incitmek için iki kez düşüneceği anlamına geliyor.

Ve açıklığa kavuşturmak gerekirse, o benim üvey annem." Üvey anne mi?

Ama daha fazlasını soramadan, beni tekrar uzaklaştırıyor. "Bu taraftan."

Arazi boyunca yürüyoruz ve ben hayranlık içindeyim. Isola Anabelle kadar dingin ve güzel bir yer görmemiştim. Çimler yemyeşil, etrafını çevreleyen su -sanırım Adriyatik- sakın ve mavi.

Beni çağıran bir yüzme havuzu var. Üç kız kardeşimle yüzmek benim yalnız kalma zamanımdı. Yüzeyin altında olmak benim sığınağım. Havuz olimpik boyutta ve çevresi boyunca rahat şezlonglar yerleştirilmiş.

"Venedik tam olarak nerede?"

"Yaklaşık on beş dakikalık bir tekne yolculuğu mesafesinde."

"Peki bu adada aileniz ve personelden başka kimse yok mu?"

"Doğru."

"Personel de burada mı yaşıyor?"

"Evet. Şuradaki bina onlara ev sahipliği yapıyor." Evin daha küçük bir kopyasını işaret ediyor, taş işçiliği de en az onun kadar güzel.

Ana ev, küçük bir ağaç çıkıntısı gibi görünen bir yerde yuvalanmış.

Eve geri dönüyoruz ve burada en sevdiğim bölüm olabileceğini düşündüğüm verandayı görüyorum. Büyük bir şöminenin, içeridekinin yarısı kadar yer kaplayan bir yemek masasının, etrafında büyük, rahat sandalyelerin ve renkli yastıklarla donatılmış bir oturma alanının bulunduğu üstü kapalı bir alan. Her bir alan halı ile ayrılmış ve tepelerinde kocaman bir Fas lambası asılı.

"Çok güzel," diyorum, gözlerim her şeyde, her şeye kapılmış, her şeyi içine almak istiyorum.

"Ada çok büyük değil, bu yüzden yürüyüşe çıkarsanız kaybolmazsınız, ancak her zaman nerede olduğunuzu birine bildirmeniz gerekir. Gitmenize izin verilmeyen tek yer doğu tarafıdır."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

"Doğu ne tarafta? Burada yön duygum yok."

Beni şaşırtarak elimi tutuyor ve beni evin karşı tarafına götürüp işaret ediyor. Garip ama sanki adanın o tarafı daha karanlıkmış gibi geliyor. Gerçi bunun doğru olmadığından eminim. Ağaçların üstünden bir binanın gri taş çatısını görüyorum.

"Orada ne var?" diye sordum. "Aile anıt mezarı."

"Oh." Söylemesi gereken tek şey buydu.

Bir an için garip bir durum oldu ve boğazımı temizledim. "Lucinda Scafoni'nin üvey annen olduğunu mu söyledin?"

"Annem ben iki yaşındayken öldü. Lucinda bizimle yaşadı. Aslında o benim teyzem. Annemin kız kardeşi. Annemin kız kardeşi.

annemin ölümünden kısa bir süre sonra babam."

"Oh." Bugün konuşabildiğim tek kelime bu gibi görünüyor. "Bu...garip."

"Sanırım." Gerçekten gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme gibi. "Yani kardeşlerin üvey mi?"

"Evet."

Ailesi hakkında ağzını sıkı tutuyor ve ben de hikâyenin devamını istiyorum ama şu anda aile geçmişinden daha önemli şeyler var.

"Ailemle görüşebilir miyim?" Beni inceliyor.

"Sadece Helena Teyzem olabilir. Kendisi çok yaşlıdır. Onu aramak isterdim."

"Ona acımasız yöntemlerimizden bahseder misin?"

"Sizin yöntemlerinizi biliyor. Yetmiş yıl önce Söğüt Kız'dı."

Ciddileşiyor.

"Daha ne kadar zamanı var bilmiyorum." Daha fazlasını söylemiyorum çünkü gözlerimin arkasının ısındığını hissediyorum, sanki gözyaşı kanalları işlerini yapmaya hazırlanıyorlarmış gibi.

"Bunu düşüneceğim."

Neredeyse tartışmak, zorlamak istiyorum ama içimden bir ses ona biraz zaman tanımanın daha akıllıca olacağını söylüyor. Ne de olsa hayır demedi.

Havuza doğru yürüyorum, bir sandaletimi çıkarıyorum ve ayak parmağımı suya daldırıyorum. O da beni takip ediyor ve şezlonglardan birine oturuyor, bacaklarını erkeklerin oturduğu gibi açıyor.

İki sandaletimi de çıkardıktan sonra fayans döşeli alanın kenarına ve çimlere doğru yürüyorum. Odamda gördüğümü düşündüğüm yere doğru ilerlerken ayaklarımın altı yumuşak ve serin,

bir sebze bahçesi. Tahmin ettiğimden çok daha büyükmüş. Yağlı, olgun meyvelerle dolu iki incir ağacının yanından geçiyorum. Birini koparıyorum, sapını kırıyorum ve kaymak gibi sütün avucumdan aşağı akmasını izliyorum. Onu yiyorum ve hayvanların sesini duyduğum yere doğru yürümeye devam ederken bir tane daha koparıyorum.

Tavuklarının ve kuzularının olduğunu görüyorum. Bir tanesi beni görünce hemen çitin yanına geliyor ve meraklı başını okşuyorum. Küçükken benim de evcil bir kuzum vardı. Aslında bana evcil hayvan olarak verilmemişti, onu ben yapmıştım. Adını Bal koymuştum. Kısa süre sonra kesildi.

Kız kardeşlerim yattıktan saatler sonra yemek yiyene kadar masada oturmak zorunda bırakıldığımı hala hatırlıyorum. Ondan sonra et yemeyi reddettim.

Havuza doğru geri döndüğümde, sebze tarlasının karşı ucundaki hafif tepede bir şey fark ediyorum. Görünürdeki tek çirkin şey bu ve gözlerimi başka yöne çevirmek için tüm gücümü harcıyorum. Ancak onun benimle buluşmak için patikadan geldiğini duyduğumda bunu yapabiliyorum ve benim onu gördüğümü anladığını biliyorum.

Ne düşünmüştüm, şaka yaptığını mı? Bunun bir lafın gelişi mi?

Boğazımı temizliyorum. "Tur için teşekkürler. Ben içeri giriyorum."

"Ama daha işimiz bitmedi."

Omzunun üzerinden tekrar kırbaç direğine bakıyorum ve bir adım uzaklaşıyorum, ama o yoluma çıkıyor ve kollarımı tutuyor.

Gözleri kararıyor, yoğunlaşıyor. Dikkatimi boynuna yoğunlaştırıyorum. Bakışlarını tutamıyorum.

"Bunun ne olduğunu sormadınız," diyor.

"Bırak gideyim."

"Sor."

"İhtiyacım yok."

"Yine de sor, Söğüt Kız."

Başımı kaldırıp ona baktım; gözlerinden kaçırıordum. "Bu Simon Diyor gibi bir şey mi? Bana Willow Girl diyorsun ve ben de senin dediklerini yapmak zorunda mıyım?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Her zaman dediğimi yapmak zorundasın."

"Neredeyse unutuyordum."

"Bana ne olduğunu sor, Willow Girl." "Sormama gerek yok. Ben biliyorum."

Beni o kadar yakından incelemeye devam ediyor ki, başka tarafa bakamıyorum. "Söyle."

"Hayır."

"Söyle Helena."

"Biz Willow kızlarını kırbaçladığın yer."

Gözleri neredeyse kararmış ve yutkunurken boğazının çalıştığını görüyorum.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı indiriyorum.

"Bu arkaik. Bu... biçme, bloklar, kırbaçlama direği," diyorum ve yine gözlerimin arkasını ısı yakıyor.

"Bu bir gelenek. Ailelerimizin geleneği. Eğer dördüzleri doğuracak kişi siz olursanız, kızlarınızla birlikte siz de yapacaksınız."

Başımı salladım. "Söğüt Kız asla doğru kişi değildir." Parmağımdaki yüzük yanıyor ve sanki bana güç veriyor. Sanki Helena Teyze bana cesaret veriyor. "Ve eğer öyle olsaydım, kızlarımı savaşımadan vermezdim."

"Annenle baban kavga etmedi."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Kaçar mıydın? Bu yüzden mi seni bağladılar, zincirlediler? Beni ısırır mıydın? Bu yüzden mi ağzını bağladılar?"

"Yapabilseydim seni öldürürdüm."

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Senden hoşlanıyorum, Willow Girl." "Ben senden hoşlanmıyorum."

"Benden hoşlanmak zorunda değilsin. Sadece bana itaat etmek zorundasın." "Senden korkmuyorum."

Gülüyor. "Evet, öylesin."

"Hayır, biliyor musun? Haklısın. Yarı haklısın. Bana yapabileceklerinizden korkuyorum. Yani, buraya geleli yirmi dört saatten az oldu ve şimdiden önümüzdeki üç yılın nasıl geçeceğini gösteren işaretler taşıyorum."

"Dediğimi yaparsan hayatta kalırsın."

"Hayatta kalmak derken, sürem dolduktan sonra çekip gitmeyi mi kastediyorsun? Peki ya sonra? Bugünlerde Willow kızlarının intihar oranını biliyor musun?" Sesimin yükseldiğini, duygularla dalgalandığını hissediyorum. "Sen biliyor musun?"

"Helena-"

"Bunu neden yapıyorsun? Neden kızı alıyorsun? Şimdi, yani bu çağda."

"Sana söyledim, gelenek."

Başımı sallıyorum, çünkü öyle değil. O bunun için fazla modern. "Başka bir şey var. Olmak zorunda."

Başını yana doğru eğiyor. "Fark eder mi? Seni aldım. Artık benimsin. Endişelenmen gereken tek şey bu."

Sessizce duruyoruz, ben onu izliyorum, o beni izliyor. O haklı. Benim için fark etmez. Artık değil. "Benimle gel."

Neredeyse beni patikadan direğe kadar sürüklemek zorunda kalıyor, yaklaştıkça bacaklarım ağırlaşıyor. Sonunda açıklıkta durduğumuzda, çimlerin üzerindeki ayaklarıma bakıyorum.

"Yukarı bak."

"İstemiyorum."

Arkama geçti, beni kendine doğru çekti ve çenemden tutarak başımı yukarı kaldırmaya zorladı. "Yukarı bak."

Biliyorum. Ve tepemde beliriyor, toprağa gömülü ve tepesinden prangalar sarkan bu taş direk. Çok yakından bakmak istemiyorum çünkü üzerinde izler, aşınmış pürüzsüz alanlar ve koyu insan lekeleri görüyorum.

Beni kelepçeye yaklaştırıyor ve parmaklarını tüy gibi yumuşak bir şekilde kollarımdan geçirip bileklerimi yakaladığında güçsüz kalıyorum. Bileklerimi yukarı doğru çekerken kalbim hızla çarpıyor ve kelepçeleri bileklerime kapattığında kelepçelerin metali soğuk.

"Ben bir şey yapmadım," diyorum zayıfça.

"Sana bir sorum var," diyor, yorumumu görmezden gelerek, parmaklarının uçlarını kollarımdan aşağıya, yanlarıma, elbisenin yanlarındaki açıklığa doğru kaydırıp göğüslerimi kavırıyor. Meme uçlarımı noktalar halinde yoğuruyor ve yemin ederim ki dokunuşunu merkezimde hissedebiliyorum.

İtiraz etmeye çalışıyorum ama sağ elini uzatıp aşağıya, elbisemin eteğinin önüne, altından kalçama ve seksime doğru kaydırırken başım boynunun kıvrımına düşüyor.

"Seni de benim kadar tahrik ediyor mu?" diye soruyor, parmakları amımı okşarken ereksiyonunu sırtıma sürüyor.

Yüzümü biraz çeviriyorum, böylece onu görebiliyorum.

"Bir kadının kırbaç direğine bağlanması sizi tahrik mi ediyor?"

Klitorisimi çimdiklediğinde bir nefes çekiyorum. "Herhangi bir kadın değil. Sen."

"Ben. Bir Söğüt Kızı. Söğüt Kırbaçlayan Kız."

Saçlarımı tutuyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "*Benim* Söğüt Kırbaçlayan Kızım."

Ürperiyorum.

"Şimdi ısırma." Beni öpüyor ve ben ısırmıyorum, bu sefer değil. Dilini ağzımın içine sokuyor. Beni çevirdiğinde çok ıslağım ve zincirler ona kolayca uyum sağlıyor.

Sebastian geri çekiliyor ve boynumun arkasına uzanıp askılı bluzumu çözüyor.

Acaba bunu planladı mı? Başından beri bana bu elbiseyi vermekle bunu mu amaçlamıştı? Elbise ayaklarıma düştüğünde, çıplak ve bağlı olduğumda cevabın evet olduğunu düşünüyorum.

Bana bakmak için geri çekiliyor, parmakları amımda çalışıyor ve o kadar ıslağım ki kendimi duyabiliyorum.

"Gel, Helena."

"Hayır."

"Gel."

"İstemiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve diğer eliyle kıcımı kavrayıp sıkıyor. Acı beni ürkütüyor, ama sonra klitorisimi yoğuruyor, ovuyor, kendi nemimi her tarafına bulaştırıyor ve yüksek bir nefes alıyorum ve onunla savaşmanın faydasız olduğunu biliyorum. Çok yakınım, çok yakınım. Gözlerimi açıyorum ve gülümsemesini görüyorum ve geri çekiliyorum ya da çekilmeye çalışıyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyorum, dizlerim bükülürken ve boşalırken kelimeler zorlanıyor. O kadar sert boşalıyorum ki bacaklarımdan aşağı akıyor ve zorlukla nefes alabiliyorum çünkü çok iyi hissettiriyor.

Kulağıma yaklaşıyor, hâlâ klitorisimle oynuyor, hâlâ kıcımlı sıkıyor. "Atalarının çiğ çiğ kırbaçlandığı direğe gel. Zamanın geldiğinde seni kırbaçlayacağım yere."

Onu dinliyorum, bedenim bu zoraki zevkle titriyor. Bittiğinde, orgazm geçtiğinde amımı bırakmıyor. Henüz bırakmadı. Bunun yerine, suları bulaşmış parmaklarını geriye, kıcıma doğru kaydırıyor ve bunu yaparken yüzümü ovuyor ve izliyor.

"Kırbaçlanmak o kadar da kötü değil, değil mi? Canın acıdığında bile gelmeyi öğreteceğim sana."

Ve bunu kanıtlamak istercesine çömelip kıcımlı kavırıyor ve sertçe sıkıyor, ağzını çok hassas klitorisimin üzerine kapatıp emerken morarmış etimi acıtıyor. Tekrar boşalıyorum, neredeyse gevşeyene kadar onun diline boşalıyorum, bacaklarım artık beni tutamıyor.

Ayağa kalkıyor, saçlarımı kavırıyor ve beni sertçe öpüyor. Tek tadabildiğim kendimim. Dilindeki, yüzündeki ben. Kokum ona yapışıyor.

Ve bir an sonra durur, geri çekilir. "Benimle dövüşmene ne oldu?" diye soruyor, başını yana eğerek. "Söz verdiğin dövüş nerede?" Sesi alçak, derin, alaycı.

"Beni buradan indirin."

Elini cebine atıyor ve çakımı çıkarıp açıyor. Kolunu uzatıyor ve dirseğinin kıvrımının hemen altındaki derisini keşişini izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Çentiğimi."

İrkilmedi bile. Sadece bıçağı kapattı ve bana baktı. Gözlerindeki tüm mizah kayboldu. Bıçağı cebine koyup uzaklaşırken tek kelime etmedi.

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından bağıriyorum, çırpındıkça sıkılaştıran bağları çekiştiriyorum. "Sebastian!"

Durdu, döndü.

"Bir toplantım var," diyor saatini kontrol ederek. "Yaptığım şeye gelince, yediğin dayağı göz önünde bulundurarak sana karşı nazik davranıyorum. Bunu tüm o arkadan konuşmaların, kötü davranışların için borçlu olduğun şey olarak düşün. Hiçbir şeyi unutmam ve hiçbir şeyi affetmem, ceza olmadan olmaz Helena. Burada birkaç saat geçirirken bunu düşün ve şanslı yıldızlarına şükret, tek yaptığım bu."

"Geri dön! Beni burada böyle bırakamazsın. Geri dön, lanet olsun!"

Ama arkasına bile bakmıyor. Sadece yürüyor, havuzu geçiyor ve evin içinde kayboluyor.

HELENA

I Nihayet arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda hava kararmış oluyor ama döndüğümde gelenin Sebastian değil Gregory olduğunu görünce yeni bir paniğe kapılıyorum. Amaçlı bir şekilde yürüyordu.

Bana doğru geliyor ve adaya ne zaman döndüğünü merak ediyorum. Hepsi döndüyse.

Takım elbise giyiyor, ceketini hala üzerinde ve bana ulaştığında duruyor, durumumu değerlendiriyor ve ceketini omuzlarından indiriyor.

Ondan ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama pek fazla seçeneğim de yok, bu yüzden ceketini omuzlarıma koyup güçlü bir kolla ortama doladıktan sonra kelepçeleri açmak için uzandığında, tek yapabildiğim işbirliği yapmayan bacaklarımın üzerinde durmaya çalışmak. Kollarım daha da kötü. Topallıyorlar. Onu tokatlayarak uzaklaştırmayı bile başaramıyorum.

"Sebastian nerede?"

"Seni odana götürmemi istedi. Mücadele etmeyi bırak."

"Yürüye bilirim."

"Hayır, yapamazsın. Ayakta bile duramıyorsun. Seni burada ne kadar tuttu?"

"Bütün öğleden sonra."

Onaylamayan bir ses çıkarıyor ve beni evin içine, odama taşıyor.

"Tuvaleti kullanman gerekiyor mu?"

Utaniyorum ama başımı sallıyorum.

Beni içeri götürüyor, ben de kıvranmaya çalışıyorum. "Bu kısmı ben yapabilirim."

Beni görmezden geliyor ve beni tuvalete götürüyor, üzerine oturtuyor, sonra dönüp kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor. İşiyorum ve biraz çabayla kendimi temizlemeyi başarıyorum. Sendeleyerek lavaboya gidip ellerimi yıkarken kapıyı açıyor ve büyük boy bir tişört uzatıyor.

"Bu ne için?"

"Çıplak oturmak istemeyeceğini düşünmüştüm ama eğer istersen-"

"Hayır." Sonra, "Kıyafetim yok," dedim aptalca.

Bana şezlonga kadar yardım ediyor. Dizlerim tutmuyor ve onun yardımına ihtiyacım var.

"Kollarını kaldırabilir misin?" diye sorar.

Deniyorum ama başımı sallıyorum. Her seferinde bir kolumu tutuyor ve beni bir çocuk gibi giydiriyor. Bunu yapması garip hissettiriyor. Neredeyse samimi. Ve gömleği başımdan geçirir geçirmez, onun olduğunu fark ediyorum. Kokusunu alabiliyorum.

"Neden bana iyi davranıyorsun?"

"Bakmıyorum. Ben sadece bize ait olanla ilgileniyorum."

Yanıma oturuyor ve masayı yaklaştırıyor. Su bardağını alıp dudaklarıma götürüyor.

Açgözlülükle içiyorum, kavruluyorum. Bardak boşaldığında onu bırakıyor, kaşığı alıyor ve biraz çorba koyuyor. Ağzıma götürüyor ve ben tereddüt ediyorum.

"Ne düşünüyorsun? Seni zehirleyeceğimi mi?"

Ben düşünmüyorum ama o cevap vermemi beklemiyor.

"Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi? Kardeşimi anlıyorum. Sadece ye."

Ağzımı açtım ve et suyu çorbasını içtim. Çok güzel. Çok güzel.

"Biraz şarap alabilir miyim?" Çorbanın yarısını bitirdikten sonra sordum.

Kaşığı yere bırakıyor ve bana şişeden bir kadeh şarap dolduruyor. Zengin, iç ısıtan bir kırmızı ve tam da ihtiyacım olan şey.

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor. Çorbanın geri kalanını ve bir kadeh şarabı kaşıkla bana yedirirken konuşmuyoruz.

"Biliyorsunuz, hepiniz bunu çoktan aşmam ve iyi bir samar oğlanı olmam gerekiyormuş gibi davranıyorsunuz ama kendinizi benim yerime koyun. Kendi isteğiniz dışında alınıp esir edilseydiniz ne yapardınız? Benim burada olduğum gibi muamele görseydiniz? Ben yalnızım. Tamamen yalnızım."

"Kendi iradesi dışında bir şey yapan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye sorarak beni şaşırtıyor.

"Burada gördüğüm tek Willow benim."

"Geri çekil ve biraz daha dikkatli bak. Siz Willow'lar olayları sadece tek bir perspektiften görürsünüz: kendi perspektifinizden. Sorun hep bu olmuştur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani hepimiz burada olmak istemiyoruz."

O ayağa kalkana kadar ikimiz de bir dakika sessizce oturuyoruz. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. İyi olacağım."

"İyi geceler o zaman." Kapıya doğru yürür.

"Gregory."

Durdu. "Evet?"

"Teşekkür ederim."

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş." Bu sözlerle kapıdan çıkıp gidiyor ve ben odamda, pencereler açık, berrak gökyüzünde, şarap şişemle baş başa kalıyorum.

Yine tişörtümdeki hafif kokusunu duymazdan gelmeye çalışarak iki elimle kendime bir bardak daha dolduruyorum, biraz da sıçratıyorum çünkü hislerim geri gelse de kollarım hâlâ güçsüz.

Bardağı ağzıma götürüyorum ve uzun bir yudum içiyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum ve yanımda banyoya götürüp neredeyse bir şişe dolusu köpük dökerek banyo yapıyorum.

Sonunda tişörtü çıkardıktan sonra, köpüklü yüzeyin altına kayıyorum. Kollarımdaki his yavaşça geri dönerken gözlerimi kapatıyorum. Gregory'nin söylediklerini düşünüp duruyorum.

Burada kim kendi iradesi dışında bir şey yapıyor? Sebastian mı?

Hayır. Hayatta olmaz.

Arkama yaslanıyorum, tavana bakıyorum, pervazın desenini takip ediyorum. Lavanta kokusu beni uyuşturuyor. Şaraptan bir yudum daha içtikten sonra kadehi küvetin kenarına bırakıyorum ve iki kolumu da küvetin yüzeyinin altına kaydırıyorum.

Sebastian bundan zevk alıyor. İşkencemin tadını çıkarıyor.

Gregory yanılıyor. Bunu kendi isteği dışında yapmıyor. Lucinda beni dövduktan sonra benim için üzölmüş olabilir,

Ya da, daha büyük olasılıkla, onun tarafından gasp edilmiş hissetti, onun olan bir şey üzerinde hak iddia ediyordu. Oyuncağını aldığını. Bu bana daha mantıklı geliyor.

Bir süre gözlerimi kapatıp odadaki tek sesi, ara sıra musluktan damlayan sesi dinliyorum. Genelde banyo yapmam. Zaman ayırmam. Ama şimdi bol bol var.

Orada uzanırken Gregory'nin söylediği şeyi nasıl söylediğini düşünüyorum.

"Siz Willow'lar olaylara sadece tek bir açıdan bakarsınız: kendi açınızdan."

Ne söylemeye çalışıyor? Sebastian'ın Yaptığı şeyi yapmak mı? Bir şekilde buna zorlandığını mı? Neden?

Ama düşüncelerim Lucinda'nın uzaktan gelen sesiyle bölünüyor, ardından bir erkek sesi geliyor ve sonra da homurdanan kıkırdaması.

Ayağa kalkıyorum, üzerime bir havlu sarıyorum ve parmak uçlarımda yatak odasına giriyorum. Motorun çalışma sesi beni pencereye doğru koşturuyor.

Buradan onları görüyorum. Lucinda ve Ethan kol kola yürüyorlar. Lucinda uzun bir elbise giymiş. Ay ışığı boynundaki değerli taşlardan yansıyor. Ethan takım elbise ya da ona benzer bir şey giymiş. Kadının merdivenlerden çıkıp tekneye binmesine yardım ediyor.

Gregory'yi yürüyüşünden tanıyorum. Telefonunda bir şeyler okuyor olmalı, çünkü ekranın ışığını buradan görebiliyorum. Sebastian en son geliyor.

Daha önce Gregory'nin beni almaya geldiğinde bir yerden döndüğünü, oraya gitmediğini sanmıştım. Geride bırakılmaktan biraz rahatsız oldum. Sebastian'ın beni bu kadar uzun süre dışarıda bırakması, sonra da başından beri evdeyken beni alması için kardeşini göndermesi. Düşündükçe biraz daha fazla sinirleniyorum.

Sebastian dönüp pencereye bakınca içeri giriyorum ve orada bekleyip teknenin gidişini dinliyorum. Çabucak kurulanıyorum, kollarımdaki his geri geldi ve Gregory'nin tişörtünü tekrar giydikten sonra koridora çıkıp dinliyorum.

Hiç ses yok, hiç ses yok ve personelin çoktan eve gidip gitmediğini merak ediyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum.

Ev yarı karanlıkta, lambalar yanıyor, yani zifiri karanlık değil. Sağa dönüp ilk kapıyı deniyorum. Boş bir yatak odası, yatak soyulmuş, pencereler kapalı. Oradan ayrılıp bir sonrakine gidiyorum ve kapıda durduğumda duyularıma saldıran yoğun parfüm nedeniyle Lucinda'nın olduğunu biliyorum.

Kapıyı aralık bırakarak içeri girdim. Yaptığım ilk şey saate bakmak oldu. Saat onu biraz geçiyordu. Bu saatte en güzel kıyafetleriyle nereye gittiklerini merak ediyorum.

Odasında dolaşırken yerdeki kirli giysi yığınınna dikkat ettim. Muhtemelen arkasını temizlemesi için bir hizmetçiye bırakmıştı. Yatağı yapılmış ve üzerine üç gece elbisesi serpiştirilmiş, biri hala askısında ve etiketleri takılı. Benim zevkime göre değil ama pahalı olduklarını görebiliyorum.

Bir duvar boyunca bir masa var. Yanına gidip ü z e r i n e yığılmış zarfları alıyorum. Amerika'dan gelen postalar ve

Bir tanesi İtalyan bankasından. Mühürlüler, ben de geri koydum.

Geri çekilip odayı inceliyorum ve burada zamanımı boşa harcadığıma karar veriyorum. Eğer evde yalnızsam, zamanımı akıllıca kullanmalıyım. Koridora geri dönüyorum ve bu taraftaki son kapıyı deniyorum, o da kilitli. Tekrar kendi odama geçiyorum ve merdivenlerde durup dinliyorum, sonra benimkine bitişik odayı deniyorum. Kolu çeviriyorum ve kilidi açık buluyorum.

Kapıyı itip açtığım anda Sebastian'ın olduğunu anladım.

İçeri giriyorum ve bu sefer kapıyı arkamdan kapatıp ona yaslanıyorum. Nefes almak için bir dakika ayırıyorum. Çılgın kalp atışlarımı sakinleştirmek için. Işıkları yakmak için çok korkağım ama gökyüzü açık, ay dışarıda ve banyonun ışığı açık bırakılmış, bu yüzden onun odasına giriyorum.

Büyük boy yatak, neredeyse tavana kadar uzanan oyma ahşap başlığıyla uzak duvarın ortasına yerleştirilmiş. Gösterişli. Sanki kralmış gibi.

Yatak hazır, yorgan gözleriyle uyumlu koyu bir kömür rengi. Üzerinde bir okuma lambası ve arkasında bir kitap rafı olan yıpranmış deri bir koltuk, büyük bir antika şifonyer ve her birinin üzerinde bir lamba olan iki komodin var.

Üç kapı var. Birincisi ışığı hala yanan banyoya açılıyor, ikincisi ise gömme dolap.

İçeri giriyorum, buranın ışığını açıyorum ve tıraş losyonunun kokusunu tanıyarak içime çekmek için duruyorum, bunu not ettiğimi, ezberlediğimi fark etmiyorum.

Ellerimi takım elbise ceketlerinde gezdiriyorum, bir düzine ya da daha fazla ceketi var. Sonra, her biriyle uyumlu pantolonlar asılıyor. Sonra da gömlekler. Düzen manyağıdır.

Her şey

Asılmış ya da katlanmış ve renk uyumu sağlanmış, ayakkabılar cilalanmış ve düzenli bir şekilde dolaplarına yerleştirilmiş. Bu beni güldürüyor, sanki bir sırrı öğrenmişim gibi. Ki bu çok saçma. Burası bir dolap.

Ortadaki adada, en üst çekmeceyi açıyorum. Yüzlerce kol düğmesi ve en az sekiz saati olmalı.

Zenginlik karşısında başımı sallıyorum. Bolluk. Diğerleri açlıktan ölürken bazıları nasıl bu kadar çok şeye sahip olabiliyor?

Biz Willowlar açlıktan ölmüyoruz ama dışarıda yeterince yiyeceği olmayan insanlar var ve bu aile ömürleri boyunca tüketebileceklerinden çok daha fazlasına sahip.

Çekmeceyi kapatıp dolaptan çıkmak üzereydim ki, yerde yerinde olmayan bir şey fark ettim. Almak için eğildim. Bu benim çakım. Benden çaldığı. Sırıttıyorum, düğmeye basıyorum ve bıçağın açılmasını izliyorum. En azından üzerindeki kanı temizlemişti.

Kapatıp ödünç aldığım tişörtümün cebine koyuyorum. Eminim gittiğini fark edecektir. Çeşitli çentiklerimizi oymak için onu kullanarak eğleniyordu. Pislik.

Işığı açık bırakıp yatak odasına geri dönüyorum ve kilidinde anahtar olan son kapıya gidiyorum. Dönüp açıyorum. Sanırım kapının benim odama çıktığını görünce şaşırمامalıyım. Hangi kapıyı kullandığı önemli değil. İsteddiği zaman girecek ve istediği şeyi alacak ve beni saatlerce bir direkte asılı bırakacak ve sonra kardeşini beni alması için gönderecek.

Penceresinden, benden daha iyi bir manzaraya sahip olduğunu görüyorum. Adanın daha büyük bir kısmını görebiliyor. Eğer eğilirsem, ben de

yine anıt mezarın tepesinde. Bu beni ürpertiyor. Adanın o kısmı farklı görünüyor.

Geri dönüyorum, şifonyerine gidiyorum, çekmeceleri açıyorum ve karıştırıyorum. Özel bir şey aramıyorum. Sadece şu anda biraz gücüm varmış gibi hissediyorum. Buraya getirildiğimden beri ilk defa. Kontrol bendeymiş gibi.

Ne kadar çabuk elinizden alınabilir.

Sırada komodinin çekmeceleri var. Yatağın kapıya en yakın tarafındaki boş, ama kapatmaya çalıştığımda biraz takılıyor, bu yüzden tekrar deniyorum, her şeyi duvara çarpıyorum ve lambayı sallıyorum.

Düşmeden yakalıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Yatağın diğer tarafına, yani onun uyuduğu tarafa doğru yürüdüm ve çekmecedan dışarı çıkmış bir kâğıt parçasının köşesini görünce şaşırdım. Sanırım odanın ve dolabının temizliğine bakarak, eşyalarını yerleştirirken daha dikkatli olmasını beklerdim.

Çekmeceyi açıp çarşafı çıkarıyorum ve çekmecedeki diğer eşyaları fark ediyorum -kondomlar ve bir tüp kayganlaştırıcı. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Eminim burada kadınları vardır. Onları adaya geri getirdiğinde muhtemelen etkilenmişlerdir. *Onun* adasına. Muhtemelen yatağına atlamak için sabırsızlanıyordur.

Bu da şu soruyu akla getiriyor. Neden beni istesin ki? Ya da herhangi bir isteksiz Willow kızını? Yakışıklı, parası var. Kabul, boktan bir ailesi var, ama yine de. Neden benimle uğraşsın ki?

Başımı sallıyorum ve katlanmış kâğıdı açıyorum. Bu bir banka hesap özeti. Gördüğüm rakamlar karşısında kaşlarım havaya kalkıyor.

Ben paradan gelmiyorum. Willows'un eskiden parası vardı ama çoktan gitti. Büyük bir arazide, bir zamanlar zengin bir malikane olan ama son zamanlarda ucuza yenilenmiş, hatta evin bazı bölümleri kapatılmış bir yerde yaşıyor olsak da. Böyle bir parayla neler yapardık.

İnce eleyip sık dokumuş olmalı, çünkü bazı satırlarda işaretler var, ama benim dikkatimi çeken yan tarafa karalanmış not. Gerçi araştırmaya vaktim yok ama gecenin mutlak sessizliğinde yatak odasının kapısı kırılarak açılıyor, ışıklar yanıyor ve Sebastian kapıda dikilmiş, kocaman ve sinirli görünüyor.

Yakalandığımı idrak etmem tam bir dakikamı alıyor ve o bana, elimdeki kağıda, açık çekmeceye bakarken şaşkın bir şekilde orada duruyorum.

"Gittiğini gördüm." Tek yapabildiğim bu.

"Sanırım yanlış gördün." İçeri girer ve kapıyı kapatır, kilitlemeyi ve anahtarı cebine koymayı ihmal etmez.

Yutkunuyorum.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Elime, hala tuttuğum kağıda bakıyorum ve onu komodinin üzerine koyuyorum.

"Bir şey yok. Uyuyamadım, o yüzden burada kimse var mı diye bakayım dedim." Yalan söylemekte çok kötüyüm.

"İçeride kimsenin saklanmadığından emin olmak için çekmecelere bakmayı mı düşündün?" Yanımdaki açık olanı işaret ediyor.

"Hoş karşılanacağımı söylemiştin-"

"Evin belirli odalarında. Yatak odam onlardan biri değildi, çekmeceleri karıştırmandan bahsetmiyorum bile."

Gözleri benim üzerimde, yatağın ucuna, karşıma doğru yürüyor.

"Kendimi savunmam gerekirse, buranın senin yatak odan olduğunu bilmiyordum." Diğerine geçiyorum ve ikimiz de birbirimizi izliyoruz.

"Savunman yok," diyor, biraz kayıyor, ben de onun hareketini taklit ediyorum. "Kimin gömleğini giyiyorsun?"

"Kardeşinin." Gözlerinin hafifçe d a r a l d ı ğ ı n ı , çenesinin gerildiğini fark ediyorum.

"Sana dokundu mu?"

"Beni kırbaçladığın direktten indirmek için, hatırladın mı? Ve o mükemmel bir beyefendi." "

Bunun üzerine iki kaşını da kaldırıyor ve kahkahanın eşiğine gelmiş gibi görünüyor. "Ben olsam buna bahse girmezdim Helena."

Onun dikkatinin dağılmasından yararlandım. "Eğer bu kadar tuhaf davranacaksan şimdi kendi odama döneceğim."

Başımın ne kadar büyük bir belada olduğunun farkında değilmişim gibi rahat görünmeye çalışarak bir adım atıyorum ama bana doğru hamle yapıyor ve ben de diğer tarafa atlayıp yatağa tırmanarak kapıya doğru ilerliyorum.

Ama bu bir hile, çünkü hareketimi önceden seziyor ve beni kolayca yakalayıp yatağa sırt üstü fırlatıyor.

Bir çığlık attım ve karnımın üzerine yuvarlandım, kaçmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine kalktım ve yaklaşık bir saniye sonra, karnımın üzerine düz bir şekilde çekildim ve tüm ağırlığını üzerime verdi, ağzı kulağımda. Aletinin sertleştiğini hissediyorum.

"Kardeşimin kokusunu üzerinde istemiyorum," diyor, sesi alçak ve derin, yanağıma değen nefesi beni ürpertiyor.

Nefes almakta zorlanıyorum ama ayağa kalkıyor, üzerime diz çöküyor ve neredeyse üzerimdeki tişörtü yırtıyor.

"Ne yani, senin mülkünü işaretlediğinden mi endişeleniyorsun?" "Aynen öyle." Beni sırtüstü çevirdi, güvenli bir şekilde

Güçlü kalçalarının arasına sıkıştırdı ve bana sırtıttı. Bileklerimden tutup kollarımı iki yana açıyor ve bana doğru eğiliyor. "Ödeme zamanı, Willow Girl."

Kollarımı bir eline geçiriyor ve diğer eliyle yatağın altına uzanıp bir çift deri kelepçe çıkarıyor. Kalçalarımı kendi kalçalarının arasına sıkıştırarak bileklerimi bağlıyor ve kelepçeleri yatak başlığına bağlı bir halkaya geçirerek başımın üzerine çekiyor.

"Bu da ne böyle?" Serbest kalmaya çalışarak soruyorum.

Hızlı bir hareketle tişörtünü kafasına geçiriyor ve lanet olsun, o kadar güzel ki, bronzlaşmış zeytin teni, kesilmiş, sert kasları ve tüm o mürekkep. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bunun farkında.

Sebastian eğilip boynumu içine çekiyor. "Kardeşim gibi kokuyorsun." Yanağımı yalıyor. "Yine de bunun icabına bakacağım," diyor beni tekrar yalamaya başlarken, sanki hayvanmışsınız gibi, sanki yemeğini yalayan bir hayvanmış gibi.

Vücudum daha önce ne yaptığını hatırlasa da bağları çekiştiriyorum. Bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyor. Haince daha fazlasını istese bile.

"Bırak beni! Bırak beni, seni lanet olası soysuz herif!" Bunun üzerine durdu, bana baktı ve düpedüz güldü. "Doğuştan değil, tatlım, ama sana bir hıyar vereceğim."

Gözleri beni hızlıca tararken, amımda duraklarken, mükemmel beyaz dişlerinin her birini görebiliyorum.

Bacaklarımın arasında oturduğu için ona açık. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce iki parmağını üzerinde gezdiriyor.

"Sana bakmayı seviyorum, Söğüt Kız," Parmaklarını iç uyluğuma siliyor. "Ve sen de benim bakmamdan hoşlanıyorsun."

"İstemiyorum, seni hasta melez."

Eğiliyor, am dudaklarımı ayırıyor ve boylu boyunca yalıyor. Bacaklarımı sıkıp kapatmaya, onu itmeye ve kelepçeleri çekmeye çalışıyorum, hepsi boşuna.

"Sana daha önce de söyledim, akraba değiller," diyor doğrulurken.

Bana hınzırca sırtarak beni karnımın üzerine çevirdi, kelepçeler buna izin verecek şekilde bağlanmıştı. Kollarını kalçalarımın doladı ve bacaklarımı açarak kıcımlı yukarı kaldırmaya zorladı.

Omzumun üzerinden, kıcımlı göz hizasında ona bakmak için boynumu eğiyorum.

"Akraba evliliği için kan bağı olan akrabaların sevişmesi ve üremesi gerekir," diyor bakışlarını kıcıma kaydırarak.

"Ne yapıyorsun?" Ne aptalca bir soru. Ne yaptığını biliyorum. Sadece ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

"Akraba evliliğinin nasıl işlediğini anlatıyorum. Ayak uydurmaya çalışın."

Cevap veremeden yüzünü amıma ve kıcıma gömüyor ve bu his karşısında yüksek sesle nefes alıyorum, dili yumuşak, bir günlük sakalı sert, amımı yalıyor, klitorisimi okşuyor, sonra dilini kık deliğime doğru sürüklüyor ve bana daha iyi erişebilmesi için kollarını kalçalarımı eğmek için kaydırıyor. Beni daha iyi görebilmek için.

"Dur," diye ciyakladım. "Bunu yapamazsın."

"İstediğim her şeyi yapabilirim. Bunu hâlâ bilmiyor musun?" Geri çekiliyor, bana bakıyor, sonra başını aşağı

eğip tekrar tadıma bakıyor, her yerimin tadına bakıyor.
"Vücutun çok duyarlı, Helena."

Yüzümü yastığına gömüyorum ve onun kokusunu alabiliyorum. Ve lanet olsun, ne yapıyor. Elleri kıcımda, beni açık tutuyor, parmakları üzerimde, dili içimde ve vücudum dev bir sinir ucu gibi.

"Lütfen," diye sırtımı kamburlaştırıyorum. Ona doğru bastırıyorum ve beni çekip sırt üstü çevirdiğinde çok yaklaştım.

"Henüz değil," diyor. "Bu gece sikimi alacaksın, üzerine boşalacaksın, bir yandan da bana istemediğini, beni istemediğini söyleyeceksin Willow Girl."

Yataktan kalkıyor. Gözleri simsiyah ve kotunu ve külotunu çıkardığında ve onu ilk kez gördüğümde gözlerini benden ayırmıyor.

Kocaman, kalın ve hazır.

"Seni istemiyorum!" Ondan kaçmaya çalışarak çığlık atıyorum.

Yatağa geri tırmanıyor ve beni ayak bileğimden tutup kendine doğru çekiyor.

"Kendine bunu söylemeye devam et."

"Ciddiyim." Kıpırdanıyorum ama onun ve bileklerimdeki bağların arasında sadece birkaç santim hareket edebiliyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Willow Girl," diyor, yine üzerime diz çökmüş, kalçaları karnımın iki yanında. Arkasına yaslanıyor, gözleri hâlâ bende, amımı avuçluyor, sikini içine almadan önce elini yağlıyor.

Bakışlarımı onunkilere yöneltmek için her şeyimi harcıyorum.

"Sen bakire değilsin. Korkmuş gibi davranma, tatlım."

Tekrar aşağıya, sikine, elinde nasıl daha da büyüdüğüne bakıyorum. Başımın üzerinden uzanıp kelepçeleri yatak başlığından çözüyor ve sonra her birinin kilidini açıyor

ve onları yere atıyor. Bileklerimden tutup kollarımı tekrar açıyor ve üstüme uzanıyor, böylece sikinin ıslak ucunu karnımda hissedebiliyorum ve yüzü çok yakın, gözlerimiz kilitlenmiş.

Beni öpüyor, derin ve sert. Beni de böyle becereceğini biliyorum; derin, sert ve acımasız. Kavrayışını bileklerimden ellerime kaydırıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. İçime doğru kaymaya başladığını hissediyorum ve canım acıyor. Çok büyük ve yaşadığım onca sekse rağmen bakire de olabilirim.

Başımı yana çevirip yanağımdan öpüyor. "Rahatla." Biraz geri çekilip bana bakıyor. Gözleri şimdi parlak ve tamamen siyah. Beni izliyor ve içimde hareket ediyor ve henüz yarısına bile gelmediğini biliyorum.

"Çok büyüksün. Acıtıyor." Ellerimi bıraktığında, benimkileri içeri çekip omuzlarına koyuyorum, onu en azından biraz itmeye çalışıyorum.

Yüzüme, yanağımın kenarına dokunuyor ve bir damla gözyaşını sildiğini fark ediyorum. "Ağladığında çok güzel oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Karnım titriyor. Biraz yukarı kalkıyor ve bir bacağımı yukarı ittiğinde aşağı bakıyorum ve bizi görüyorum, birbirimize bağlıyız. İçimde, en azından sikinin ucu içimde.

Parmaklarıyla klitorisime dokunuyor ve ovuşturuyor ve gözlerimi kapatıyorum ve hissediyorum, parmaklarını üzerimde hissediyorum, horozu beni geriyor, sert ve yumuşak ve acı ve zevk.

Ama sonra çekip beni karnımın üzerine çeviriyor. Kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve yükselmeye çalıştığımda başımı tekrar aşağı itiyor.

"İşte böyle." Bir elini saçlarıma doluyor ve kafa derimi sıkıyor. "Dur. Kıç yukarı, baş aşağı."

Diğer eli bacaklarımın arasında ve çok iyi hissettiriyor.

Yanağımı yere koyuyorum ve onu izliyorum. Bir eli kalçamda, diğeri altımda, bakışları kıçıma kilitlenmiş, sikini amıma getirip biraz pompalıyor, içime giriyor, birkaç santim daha alıyor.

"Islak ve sımsıkı olmuştun."

Bununla birlikte parmaklarını klitorisimden çekip kalçalarımı kavırıyor. Başparmaklarıyla beni iyice açıyor.

"Çok sıkı." Bakışlarımla buluşuyor ve içime giriyor. Aldığım nefes boğazıma takılıyor ve boğulacağımı sanıyorum.

Çarşafıları kavırıyorum, içime doğru inliyorum ve başımı yukarı kaldırmaya çalıştığımda, saçlarımı tekrar avuçlayıp aşağı itiyor.

Sebastian tekrar itiyor, sonra geri çekiyor. Seksimin girişinde geziniyor.

Başparmağını göt deliğime götürüyor ve diğer elinin parmakları yine klitorisimde. Beni beceriyor, gerçekten beceriyor ve nazik değil ve acıtıyor ve çok iyi hissettiriyor.

Neyin ne olduğunu anlayamıyorum. Tek hissettiğim o, etrafımdaki o, yüzümü gömdüğüm yastıktaki kokusu, arkamdaki o, parmakları üzerimde, içimde, aleti beni ikiye ayırıyor, parçalıyor.

Ve sonra, parçalanacağımı düşündüğümde, daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, boşalıyorum. Boşalıyorum ve çıkardığım ses garip, yabancı ve acı ile zevk birbirine karışıyor, kafam karışıyor. Artık düşünemiyorum, hissettiğimde değil

zonkladığını duyduğumda değil, homurdandığını, bağırdığını duyduğumda değil, son bir kez içime girdiğinde değil, içimde boşaldığını, beni kullandığını, doldurduğunu, her şeyimi aldığını, bana sahip olduğunu hissettiğimde değil.

Beni bıraktığında yatağa düşüyorum. Oda seks kokuyor. Kalkıp banyoya gittiğinde döllerin dışarı aktığını hissediyorum. Suyun aktığını duyuyorum. Orada uzanıyorum, olanları anlamaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra geri geliyor ve yatağa geri tırmanıyor, beni sırtüstü yatırıyor ve temizliyor. O kadar nazik ki ağlamak istiyorum. Hiç mantıklı değil ama elimde değil. Orada öylece yatıyorum ve ağlıyorum. Hıçkırı hıçkırı ağlıyorum ve nedenini anlamıyorum.

Ondan nefret
ediyorum.

Bu çok
kolay. Basit.
Çok basit.

Ben bir Willow'um, o da bir Scafoni ve ondan nefret ediyorum. Ve hepsi bu kadar.

Ama onunla savaşmadım. Denemedim bile. Beni çözdü ve ben denemedim bile.

Onun yerine ben geldim.
Gözlerim kapalı ama beni izlediğini hissediyorum.
Belki de hoşuna gidiyordur. Ağladığımda güzel
olduğumu düşünüyor.

Hıçkırarak ağlamayı kastettiğini sanmıyorum. Hıçkırı hıçkırı ağlamak boğuk bir nefes ve sümüktür ve bu da öyle bir şey ve bana neler olduğunu anlamıyorum.

Yatağın yanında bir yerden ışıkları söndürüyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve itiyorum, ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum.

"Bırakın gideyim. Odama gitmek istiyorum." "Şşş. Uzan şimdi, Helena."

"Söğüt Kız. Ben Söğüt Kız'ım."

Bana ismimle hitap etmemeli.

"Kapa çeneni ve uyu." Beni zorla yere yatırıyor, beni kendine doğru çekiyor, kolu bir mengene gibi etrafımda.

"Teyzem... Helena Teyzem, benim seçilmemin bir nedeni olduğunu söyledi. Çünkü seçilmemeliydim. Beni işaretlemek için kılıfımda kan vardı."

Sessiz, dinliyor. Arkamda nefes alışını duyabiliyorum, kalbinin omzumda attığını hissedebiliyorum. Sıcaklığının, gücünün beni sardığını hissediyorum.

"Buna son verecek kişinin ben olacağımı düşünüyor."

Ağlama tekrar başlıyor, ama bu sefer boğuk bir ses ve devam etmek için boğazımdaki yumruyu bastırmam gerekiyor.

"Benim de onun gibi güçlü olduğumu düşünüyor." Başparmağımla yüzüğüme dokunuyorum. "Ama bunu öğrendiğimde, annem bize ne olacağını, ne yapmamız gerektiğini söylediğinde ne yaptığımı bilmiyor."

"Ne yaptın sen?"

"On altı yaşındaydık. Ondan sonra hiçbirimizin doğum günü pastasını yediğini bile sanmıyorum. Biraz spoiler gibi, değil mi?" Neredeyse gülecektim ama bu hiç komik değil.

"Ne yaptın Helena?"

"Ahıra gittim ve bizim için çalışan çocuğu becerdim. Onu becerdim çünkü Söğüt Kız olmak istemiyordum."

Uzun bir dakika sessizlik oldu.

"Sadece uyu, Helena. Artık bir önemi yok." "Annem bizi yakaladı. Çocuk da babası da işlerini. Ben sadece dayak yedim. Babamın bana el kaldırdığı tek zamandı ve bunu isteyen de annemdi. Sanırım bunu neden yaptığımı biliyordu. Benim yüzümden altın kızlarından birini kaybedeceğini biliyordu."

Sırt üstü yatıyorum, sonra ona dönüyorum. Gözleri açık ama ne düşündüğünü anlayamıyorum.

"Sanırım ortak bir noktamız var," diyorum. "Ne?"

"Benim annem ve senin üvey annen. Babalarımızdan daha şiddet yanlısılar. En azından benimki, sanırım."

"Git uyu, Helena. Yarın boktan çocukluk kulübüne katılabilirsin. Sadece şimdi uyu."

"Ondan sonra üç gün yürüyemedim ve hepsi bir hiç uğrunaydı, değil mi?"

Uzun bir süre sessizlik oldu. Sanırım ben de biraz uyukluyorum, ama gözlerimi her açtığımda o orada, hala uyanık, hala beni izliyor.

"Senin zayıf olduğunu düşünmüyorum Helena," diyor sonunda. "Korkmakla zayıf olmak aynı şey değil. Geçmiş unut. Artık bir önemi yok."

"Hayır, öyle değil. Hâlâ buradayım ve hâlâ korkuyorum."

SEBASTIAN

F ya da geçmişi unutun.

Willow olmak ya da
Scafoni. Geçmişi asla unutamazsın. Size izin
vermez. şimdiki zaman da öyle.

Teyzesini biliyorum, adını aldığı kadını. Siyah saçlı ve
gümüş çizgileri olan diğer Willow. Scafoni ustasını
neredeyse yenen Söğüt Kız. Neredeyse onu kırıyordu.
Neredeyse ailesini parçalayan.

Ama bu hikayenin sonu değildi.

Helena geçmişini daha iyi bilmeliydi.

Ve bunu bitirmekle ilgili bir şey var, öyle bir şey yok.
Onun için yok. Benim için yok. Gelecek nesillerdeki
Willow kızları ya da Scafoni oğulları için de.

Tekneyi limana yanaştırırken yanımda duran ona
bakıyorum. Onu odamda yakaladığım gecedен bu yana üç
gün geçti ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Venedik'e yeni ulaştık ve gözleri fincan tabağı gibi
açılmış, her şeyi k a v r ı y o r . Yaz mevsimindeyiz,

Bu da yüzen şehrin bir bölümünün turistlerle dolup taşacağı anlamına geliyor.

İnsanların saatler ve günler boyunca yüzlerce kilometre yol kat edip, değersiz ıvır zıvır satan satıcıları, meydandaki pis güvercinlerin fotoğrafını çeken binlerce insanın gürültüsü ve kokusu, şarkı söyleyen gondolcusu olan gondoluyla Venedik'in küçücük bir bölümünden hiç ayrılmamaları bana şaşırtıcı geliyor. Lanet olası turist tuzakları. Gördükleri şey Venedik değil, en azından benim Venedik'im değil.

Gemiden indiğimizde Helena, "Daha fazla insan olacağını düşünmüştüm," diyor.

"Var. Diğer tarafta. Burası Cannaregio bölgesi. Turist kalabalığının olmadığı daha iyi bir taraf. Ben pek insan sevmem."

Durdu ve bana döndü. "Bu şok edici."

"Ukalalık yapma. Buraya gel." Çoktan uzaklaştı, dikkati dağılmıştı.

Bizimle adaya geleli bir hafta oldu ve onu buraya daha önce getirmeliydim. Geldiği gün yapmalıydım.

"Kiliseyi görmek istiyorum," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Daha sonra görebiliriz."

"Sadece birkaç dakika. Bir mum yakmak istiyorum." Ve iki rahibeyi takip ederek eski kilisenin yan tarafındaki küçük ahşap kapıya doğru önümden gitti.

"Hiç dinlemiyor musun?" Ona yetiştiğimde kolundan tutarak soruyorum. Köşeyi dönüp girişin merdivenlerine kadar yürüyorum. "İşte."

"Oh."

Yukarıya bakıyor. Çok güzel bir kilise. İtalya'daki kiliselerin çoğu öyle, özellikle de Venedik'tekiler. Din, İtalyan kültürünün önemli bir parçası - en azından çoğu insan için.

"Teşekkürler," diyor.

Başımı sallıyorum ve içeri giriyoruz, elim belinde, topukları taş basamaklarda tıkırdıyor. Onun için sipariş ettiğim kıyafetler gelmişti ve bugün gri bir etek, beyaz, kısa kollu bir bluz ve koyu renk topuklu ayakkabı giyiyor. Ona ne yapacağımızı söylediğimde, bulabildiği en kasvetli kıyafeti seçmişti.

Kilisenin dışında yumuşak bir tütsü kokusu dolaşıyor. Kapılara yaklaşıyoruz ve bir tanesini açıyorum ki o tütsü duyularıma hücum etsin. İçeri giriyoruz ve o duruyor. Ben de durdum.

Burada bir dinginlik var, kiliselerde nadir ve benzersiz olan bir şey. Ayin yapılıyor olsa, sıralarda yüzlerce mümin oturuyor olsa ve org Gotik bir ilahi çalıyor olsa bile, her şeyin altında bir durgunluk var. Şimdi burada, sadece duymakla kalmadığım, iliklerime kadar hissettiğim bir şey.

Tanrı'ya inanmayı bıraktığım günü tam olarak biliyorum. Annem öldüğünde değil ama kilisenin ona sırtını döndüğünü öğrendiğim gündü. Dizlerinin üzerinde dua ederek herkesin geçirmesi gerekenden daha fazla zaman geçiren biriydi.

O öldüğünde ben daha küçük bir çocuktum. Bu kadar kaybı, bu kadar üzüntüyü yaşamak için çok küçüktüm. En azından insanlar böyle düşünüyordu. Ama ben her şeyi gördüm, her şeyi duydum ve hepsini hatırladım.

Herkesin ona neden bu kadar kızgın olduğunu ancak yıllar sonra anlayabildim. Babamın neden birdenbire kiliseye sırtını döndüğünü anlamamıştım. Sonunda anladığımda yedi yaşındaydım ve o zaman ben de sırtımı döndüm. Sonunda babamın onu gömmediği için rahibimize ettiği laneti anladım. Onun ruhu için ayin yapmayı bile reddettiği için.

Ama konu intihara gelince Katolikler bir tuhaf oluyor. "Dışarıda bekleyeceğim," diyorum, sesim kısık.

Helena şaşıyor ama ben dönüp gidiyorum ve kendimi açıklamıyorum.

Orada olmak istemiyorum. Tütsü kokusunu kıyafetlerimden, saçlarımdan temizlemek istiyorum.

Annem bunun İsa'nın sevdiği koku olduğunu söylerdi, bu yüzden her zaman yanıyor. Küçükken bu bana çok mantıklı gelirdi. Şimdi ise midemi bulandırıyor, gömülü kalması daha iyi olan anıları ortaya çıkarıyor.

On beş dakika sonra, ağır kapıyı iterek açmasını ve dışarı adım atmasını izliyorum. Beni gördüğünde gülümsüyor, ki bunu beklemiyordum. Ama belki o da beklemiyor çünkü birkaç dakika sonra kaşlarını çatıyor.

Koluna girdim. "Gülümsediğinde daha güzel oluyorsun." "Gerçekten güzel olmak için gitmiyorum."

Omuz silkiyorum.

"Her zaman Venedik'i ziyaret etmek istemişimdir ama bu şekilde değil. Bunun için değil" diyor.

"Uzun sürmez. Avukatımın ofisi sadece birkaç blok ötede, eğer uslu durursan sonrasında seni öğle yemeğine götürebilirim."

"Vay canına, gerçekten mi?" diye soruyor, heyecanlı bir çocuğu taklit ederek önümde zıplıyor. "Bana da bir dondurma

alır mısın?

Eğer iyi bir kız olursam? Ne dersin? Yapacak mısın?" Başını iki yana salladı ve yanındaki sıraya geri döndü. "Pislik," diye mırıldandı nefesinin altında.

Koluna girip onu kendime çektim. "Hayır, sana buzlu şeker yok. Sana emmen için başka bir şey vermeyi planlıyordum ama dikkatli olmazsan onun yerine kışına sokarım."

Göz ucuyla bana bakıyor ve neredeyse içimden bana taktığı isimleri görebiliyorum. Onları duymak zorunda kalmadığım sürece sorun değil.

"Direkte geçirdiğin zaman sana pek iyi gelmedi, değil mi?" Bir köşeyi döndüğümüzde ve neyse ki güneşten kurtulduğumuzda soruyorum. Burası adadakinden daha sıcak. Tuğlalar yüzünden olmalı. Sıcağı emiyor.

"Benim tavrım gayet iyi. Bana nazikçe ayrıntılar hakkında bilgi verdiğinizden beri size melez demedim, değil mi?"

"Aminı yedirirken çok hızlı çalışıyorsun."

"Tanrım. Neden bu kadar kabasın?"

Ona bakıyorum. "Bazı kadınlar müstehcen konuşmaları ateşli bulur."

"Bilmiyorum. Sanırım bu, edepsiz konuşan kişinin ne kadar iyi olduğuna bağlı."

"Touché." Duruyorum. "Odamdan aldığın sustalıyı bana ver. Bu senin için bir çentik."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa fark etmeyeceğimi düşünmüş. Ya da benim aptal olduğumu düşünüyor.

"Önce sen benden çaldın. Ben sadece başlangıçta benim olanı geri aldım."

"Sadece dikkatli ol. Kendine zarar vermeni istemiyorum, Söğüt Kız."

"Tüm acıyı sen çekmeyi tercih ediyorsun, öyle mi?"

"Dikkatli ol." Elimi ince boynunun arkasına doladım ve biraz sıktım. "Anlaşmanın bir parçası da seni tek parça halinde geri getirmem."

Tam binanın girişine geldiğimizde duran o oluyor. "En azından fiziksel olarak, değil mi? İçerideki yaralar önemli değil. Sadece tüm el ve ayak parmakları sayıldı."

Bir gözümün kısıldığını hissediyorum. "Onun gibi bir şey."

Her zaman biraz fazla ileri gidiyor, ama bunun bir kısmının kendisiyle savaşması olduğunu hissediyorum çünkü seks söz konusu olduğunda, onu odamda yakaladığım gecedan beri günde en az iki kez geliyor. Ve ne kadar kendine ve bana öyle olmadığını söylemeye çalışsa da her zaman oyunda.

"Hadi yukarı çıkalım. Şu işi bitirelim."

Avukatlarımıza ev sahipliği yapan eski binaya giriyoruz. Binanın kendisi Scafoni ailesine ait. Çok güzel restore edilmiş. İçeri girdiğimde avukatlarımıza sırlarımızı saklamaları için ne kadar ödediğimi düşünüyorum.

Helena çok şaşırdı. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Yerdeki mermerin deseninden duvarlarda asılı tablolar ve duvar halılarına kadar her şeyi içine çekiyor. Anlıyorum. Bir ofisten çok bir saraya benziyor.

Resepsiyon görevlisi bizi karşılamak için ayağa kalkıyor, masanın etrafından dolanıyor ve neredeyse beni selamlıyor. Sanırım tasarımcı takımının ve ayakkabılarının parasını kimin ödediğini biliyor.

Helena ile İngilizce tanıştırdığımda, İtalyanca konuştuğu için özür diliyor ve İngilizce devam ederek Bay Gallo'nun birazdan bizimle olacağını söylüyor ve içecek bir şey isteyip istemediğimizi soruyor.

"Cappuccino lütfen," diyor Helena.

"Bana bir espresso." Başını sallıyor ve kahvelerimiz üzerinde çalışmak için küçük mutfağa açılan kapıdan içeri giriyor.

"Bu bina inanılmaz." Helena bir daire çiziyor, gözleri yukarı, aşağı, her yöne bakıyor.

"Teşekkür ederim. İlk günlerindeki gibi görünmesi için yeniden inşa ettirdik ve tahmin ettiğimden çok daha büyük bir işti. Oldukça fazla su hasarı vardı - birinci katı neredeyse tamamen kullanılamaz hale getirdi - ancak binanın geri kalanı mükemmel durumda."

"Binanın sahibi siz misiniz?"

Ağzını kapatmak için parmağımı çenesine koydum.

Boğazını temizliyor. "Bunun ne kadar para olduğunu bile anlamıyorum."

"Şehrin mimarisini korumak çok önemli. Bu sadece benim ailemin mirası değil. Bununla kültürel mirası kastediyorum. Scafoni ailesinin Venedik halkına karşı bir yükümlülüğü var. Bunu çok ciddiye alıyorum."

"Burada başka binalarınız da var mı? Scafoni'nin parası buradan mı geliyor?"

"Birkaç tane ve birkaç tane." Ona yol gösterdim. "Birkaç mı?"

"Servetimizin bir kısmı gayrimenkulden geliyor. Bazıları da... gayrimenkul dışında."

Bana şüpheyle bakıyor. "Yasal mı?"

Ona geniş bir sırıtış attım.

"Yerel bir mafya ailesi falan mısınız?" Sanırım bunu şaka olarak söylüyor.

"Bu taraftan," diyorum, cevap vermeyerek.

Daha fazla açıklama yapmayacağımı anlamış görünüyor.

"Bu binanın tarihi on dördüncü yüzyıla kadar uzanıyor ve bir dönem Michiel ailesine ev sahipliği yapmış."

"Kim olduğunu
bilmiyorum." "Venedik
soyluları."

"Siz de mi Venedik soylususunuz? Bu aptalca bir soru."

"Aptalca değil."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Amerika'da böyle bir şey yok."

Gülümsüyor. "Hayır, biz asıl değiliz. Sadece akıllı işadamlarıyız."

Beni inceliyor ve ne düşündüğünü, ne söylemek istediğini merak ediyorum. Bizim gibi bir servete ve güce sahip olmak için akıllıdan da öte olmanız gerektiğini bilecek kadar zeki ve bu her zaman karanlık ilişkiler olmadan gerçekleşmiyor.

"İngilizce konuşurken neden aksanınız yok?" diye soruyor.

"Çünkü Massachusetts'te yatılı okulda eğitim gördüm. Sadece yazları İtalya'da geçirdim."

"Kardeşlerin de mi?"

"Evet."

Başka bir soru soramadan sözümüz kesildi. "Sebastian, seni beklettiğim için çok üzgünüm."

Döndüğümde Joseph Gallo'nun merdivenlerden indiğini görüyorum. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. Babam öldükten sonra ailenin başına geçtiğimden beri onunla çalışıyorum ve onu hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım.

Elini sıkıp omzunu okşuyorum. "Bir hafta içinde iki kez."

Willow işlemleriyle Joseph Gallo ilgileniyor. Birkaç gün önce ödemeleri konuşmak için onu görmeye geldim.

"Şanslı bir hafta," diyor zarif bir şekilde.

Helena'ya döner ve onu içeri alır, sonra elini uzatır. "Bayan Willow, sanırım." Onun elini tam olarak sıkıyor ama bir elini kendi elinin içinde tutuyor ve bana dönüyor. "Her nesil bir öncekinden daha güzel."

Helena'nın bakışını yakaladım. Joseph Gallo, Libby Willow'la ilgili detayları da halletti.

"Hadi yukarı çıkalım. Her şey hazır. Sadece birkaç dakika sürer."

Ruh hali bozulan Helena, sırf arkasındaki elimin baskısı yüzünden merdivenleri çıkıyor. Joseph'in ofisine girdiğimizde artık etrafına bile bakmıyor, bunun yerine kendi düşüncelerinde kaybolmuş durumda.

"Oturun lütfen," diyerek antika masasının önündeki iki büyük ve rahat sandalyeyi işaret ediyor.

Resepsiyon görevlisi her birimiz için bir tepsi kahve ile yaklaşıyor ve sandalyelerimizin arasındaki masaya küçük bir tabak kurabiye koyuyor.

Helena kendininkine dokunmadan bırakıyor. Önündeki büyük deri ciltli kitabı açıp espressosunu yudumlayan Joseph'i izlerken ellerinin sandalyenin kollarına nasıl kıvrıldığını fark ediyorum.

Joseph elindeki fincanı yere bırakıyor ve sanki tüm bunlar normalmiş gibi gülümseyerek bize bakıyor.

"Sebastian size ne kadarını açıkladı bilmiyorum ama imzalamadan önce yasal düzenlemeleri gözden geçireceğim."

"Ne yasallığı? Hiçbir şey yok. Bu normal, günlük bir işlemmiş gibi davranmayın."

Kızgın değil. "Tarihin hatırı için kayıt tutmayı seviyoruz."

Masanın zerindeki kitaba bakmak için başını kaldırıyor ve Yusuf bana dönüyor.

Başımı sallıyorum ve o da ağır kitabı çevirip masanın kenarına koyuyor. ne doğru eğiliyor ve hâlâ boş olan sayfalara bakıyor, oradaki iki satırdan birinin altında onun adı daktiloyla yazılmış. Benimki de diğerinin altında. Kağıt bizim için özel olarak yapılmış ve üzerinde aile armamız kabartmalı. Her sayfada 8x10 boyutunda bir fotoğraf için dikdörtgen bir ereve var.

Ona dokunuyor, bir kısmının izini sürüyor, sonra ağır çarşafı geriye doğru çeviriyor ve duruyor.

Libby teyzesi ona bakıyor. İki fotoğraf. Biri tesise vardığında, diğeri de serbest bırakılmadan bir gün önce.

Her resmin altında bir tarih ve imza var; biri kıza, diğeri babama ait. En büyük oğul, üç yıl boyunca kızdı sorumlu olan kişi.

Helena daha iyi görebilmek için ayağa kalkar. Fotoğrafa dokunuyor, sonra sayfayı tekrar geriye, büyük teyzesinin iki fotoğrafının bulunduğu sayfaya çeviriyor.

"Aranızda koyu renk saçlı doğan pek yok," diyor Joseph. "Ya da en azından seçilmiş kızlar değil."

Gözlerinde nefretle ona bakıyor.

"Sanırım Scafoni erkeklerinin sarışınlara karşı bir tercihi var, ama seçilmenin doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Bu bir ayrıcalık değil. Bu bir kınama."

"Helena," diye uyarıyorum.

Beni görmezden geliyor ve dikkatini teyzesinin görüntüsüne veriyor.

Onun ne gördüğünü görmek için bakmama gerek yok. Bu kitabı ezberledim. Ve biliyorum ki, kendisinden önce gelen Söğüt Kızları'nın sayfalarını karıştırırken, adaşı, ikinci resimde kızın gözlerinde hala hayat olan tek fotoğraf olacak. Hâlâ gülümsüyor.

Teyzesinin durumunda, gülümseme neredeyse delirmiş gibi görünüyor. Belki de sonunda delirmiştir.

Joseph bugün neler olacağını anlatmaya başlıyor. Yine de kitabı karıştırmaya devam ediyor, fotoğrafların siyah-beyaz olduğu, fotoğraf yerine elle çizilmiş eskizlerin sayfaları doldurduğu zamanlara geri dönüyor. Sonra kitabın geri kalanını çeviriyor, tüm boş sayfaları, gelecekteki Willow Kızlarının kaderlerini çeviriyor, ta ki canına tak edip kitabı kapatana kadar.

"O zaman şu işi bitirelim. Beni nerede istiyorsun?" Elleri yumruk olmuş.

Ayağa kalkıyorum.

Sanki bir yer arıyormuş gibi odaya bakıyor.

"Bu senin ikinci uyarın," diyorum dirseğini sıkarak.

Bana dönüyor, gözlerinde ateş yanıyor. "Umurumda değil."

Joseph ayağa kalkıyor, boğazını temizliyor. "Bu taraftan," diyor, ofisinin dışındaki daha küçük bir odanın kapısını açarken resmi zarafetinden zerre kaybetmemiş.

Helena önce kıpırdamıyor, ben onu dürtünceye kadar hareket etmiyor. Joseph'i odaya geçirdiğimizde bana bir bakış attı.

bilmiş bir gülümseme.

"İlk fotoğrafta her zaman bundan biraz vardır," diyor, *ilk* kelimesine vurgu yaparak.

Ona dönüyor ve ben de elimi koluna doluyorum.
Çünkü ona atlayacak.

Joseph elini kaldırdı. "O daha yeni, Sebastian. Henüz ğrenmedi. Söz veriyorum, çok yakında her şey çok farklı olacak. Sen onunla başa çıkar çıkmaz."

"Benimle başa çıkmak mı?" Helena homurdanıyor. "Tasma gibi mi? Farklı olacağını nereden biliyorsun?" diye soruyor. "Adayı ziyaret ettin mi? Ne yaptıklarını görüyor musun? Katıldın mı?" Kurtulmaya alışıyor ama ben sıkıyorum. "Hepiniz sadistsiniz, bunu biliyor musunuz?"

Sadece gülümsüyor.

"Bize birkaç dakika ver lütfen Joseph."

"Elbette." Odadan çıkar, kapıyı arkasından kapatır.

O gider gitmez onu bırakıyorum ve kemerimi zyorum. "Duvara yaslan. Eteğini kaldır." Kemerimi ilmeklerinden zyorum ve çıkardığı vınlama sesiyle zıplamasını izliyorum.

"Cehenneme git!"

Ona doğru yaklaşıyorum, sadece üç adımda alanı kat ediyorum. Telaşla etrafına bakınırken, tripoduna yerleştirilmiş kamera dışında odada bulunan tek şeyi, ahşap bir tabureyi eline alıyor.

"Seni uyarıyorum, Sebastian!"

Neredeyse kıkırdayacağım, taburenin bir bacağını tutup çekiyor, dengesini bozuyorum ve onu tabureden kurtarıyorum. Tabure takırdayarak yere düşerken tkezliyor ve yan yatıyor. Geriye doğru bir adım atıyor, sırtını duvara yaslıyor. I

Kemeri elimde iki katına çıkarıyorum, tokasını avucumun içinde sıkıyorum, metalin derime saplanıp onu kırdığını hissediyorum.

"Arkanı dön ve eteğini kaldır."

"Dediğim gibi, cehenneme git."

"Oh, Helena. Çok eğlencelisin. Dön."

"Beni zorlaman gerekecek."

"Memnuniyetle."

Onu döndürüyorum ve bir elimi ensesine doluyorum ve hiç düşünmeden sağ kolumu kaldırıp kemeri baldırlarının arkasına indiriyorum.

Ağlıyor, kendini örtmeye çalışıyor.

Kemeri tekrar kaldırıyorum ve bu sefer dizlerinin kıvrımına indiriyorum, derinin ete çarpma sesi sikimi sertleştiriyor.

Bu sefer çılgılığı daha yüksekti ve hemen üçüncü bir vuruşla onu takip ettim.

"Eteğini kaldırmaya hazır mısınız?"

"Senden nefret ediyorum. Senden çok nefret ediyorum!"

Yakınına eğildim, ağzımı kulağına dayadım.

"Umurumda değil." Dizlerini bir kez daha arkadan bağladım ve dizleri büküldü.

"Kıçın, Helena. Hemen şimdi. Yoksa önümüzdeki birkaç gün yürüyemezsin."

O Ağlıyor, ve o hamleler Yavaşça, ama Sonunda Titreyen elleri eteğini beline kadar kaldırdı.

"Çıplak."

Bir eliyle külotunu kalçalarından aşağı itiyor ve külot ayak bileklerine kadar iniyor. Bir kolunu eteğini yukarıda tutmak için sırtında tutarken, diğerini duvara dayıyor ve yüzünü duvara bastırıyor. İki eli de yumruk olmuş.

"Şimdi kıpırdamadan dur," diyorum ona, sesime bir sınır koyarak. "Bu canını yakacak."

Boynunu bırakıyorum ve geri çekilip tatlı küçük kışına on vuruş yağıdırıyorum, durmadan önce her kalın şeridin yükselip kızarmasını, kışının tamamını ve uyluklarının üst kısımlarını kaplamasını izliyorum.

Oda onun hırıltılı nefesi dışında sessiz. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Başını hayır anlamında sallıyor. "Emin misin?"

Başını sallıyor.

"Güzel." Kemerini yere bırakıyorum, sonra tabureyi sağa çekip yanına gidiyorum ve yüzünü bana çeviriyorum.

Nefes alış verişi düzensiz, gözleri şiş ve yaşlarla ıslak.

"Benimle dövüşürsen, Willow Girl, kaybedersin. Her seferinde."

"I olacak asla dur savaşmak Sen,
Sebastian. DeğilHiç.

Bana ne yaparsan yap, asla durmayacağım. Yemin ederim."

Bir elimi bacaklarının arasına sokup amını, şişmiş klitorisini ovuyorum ve ağzımı onunkine götürüyorum.

"Bu sözünü tutacağım," diyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, ağzını benimkine karşı açıyor ve parmak uçlarında yükseliyor. Nefesini üzerimde hissedebiliyorum, sık ve sıcak. Pantolonumu çıkarıyorum, külotumu aletimi serbest bırakacak kadar ileri itiyorum ve onu sadece aletime sokmak için kaldırıyorum, güzel, gözyaşı lekeli yüzündeki ifadenin değişmesini izliyorum, tekrar sokmak için çekiyorum, sonra tekrar.

Ağzını öpüyorum, kışını avuçlayıp yoğururken küçük dişlerinin dudağımı ısırıldığını hissediyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, amcığı sikimin etrafında sıkılaştırken bana yapışıyor.

"Ama senin bedeninin değil." Sırtını ısıriyorum, kanının demir tadını seviyorum. "Amin sikimi seviyor, Willow Girl. Benim için damlıyor."

Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor ve boşaldığında, amcığı etrafımda zonkladığında, ıslak, sıcak ve sıkı olduğunda, sikimi sağdığında, tohumumu içine aldığında, içime doğru sarktığında, nefessiz, boş kaldığında çığlığını bastırmak için yüzünü boynuma gömüyor.

Onu çekip ayağa kaldırdım.

Dizleri titriyor ve düşmemek için bana tutunmak zorunda kalıyor.

Külotunu alıp içine girmesine yardım ediyorum ve yukarı çekiyorum.

"Tuvalete gitmem lazım," diyor. "Temizlen."

Başımı sallıyorum. "Sonra. Spermlemlerimi içinde hissetmeni istiyorum. İçinden damladığımı hisset."

Yüzündeki son gözyaşlarını siliyorum, saçlarını parmaklarımla tarıyorum. Başının arkasını tutuyorum ve beni ittiğinde bana bakmasını sağliyorum, hüzünlü gözlerini, içlerindeki yenilgiyi alıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

"Zor olmak zorunda değil." Zar zor fısıldıyorum. Gözetlenmediğimizi biliyorum. "Sen zorlaştırıyorsun."

Gözünden mükemmel bir gözyaşı damlası düşüyor. Başparmağımla yakalayıp yanağına sürüyorum.

O böyleyken, yumuşak ve biraz hırpalanmışken, gözlerinin sonsuz gece göğünde kaybolabilirmişim gibi hissediyorum ve başka tarafa bakmak istemiyorum.

O bir Willow kızı. Ben bir Scafoni oğluyum. Neredeyse ilk doğan. İkimiz de mahkum edildik. Ama dikkatli olmazsam, daha kötüsü olabilir, ikimiz için de çok daha kötüsü.

Geri çekiliyorum ve onu bir kez daha dudaklarından öpüyorum. Gözlerimiz açık. Bu erotik bir öpücük değil. Dilimi içeri sokmak için dudaklarını aralamıyorum. Bu sadece bir öpücük ve aynı zamanda en samimi öpücük.

Onu bıraktığımda sendeleyerek birkaç adım ötedeki tabureye gidiyor ve artık dayanamıyormuş gibi üzerine oturuyor. Bana baktığında ne düşündüğünü merak ediyorum. Ne hissettiğini.

Benden nefret ediyor olmalı. Beni lanetlemeli.

Kemerimi alıp kemer halkalarından geçiriyorum ve kapıyı açıyorum. Joseph masasında. Kemerini bağlamamı izliyor.

Her şeyi duydu, biliyorum ve o benim arkadaşım değil, bunu da biliyorum. İşin içinde bu kadar para varsa dostluk olmaz.

Gülümsüyor ve masasından kalkıp tekrar odaya giriyor. Tavandaki kameranın her şeyi kaydettiğini biliyorum. Biz gittikten hemen sonra izleyeceğini biliyorum. Helena'nın çılgınlıklarıyla sertleşeceğini biliyorum. Kırbaçlanmasını izleyecek. Sikişmemizi.

Oda seks kokuyor. Bizden.

Joseph Helena'ya bakar ve Helena'nın yanakları yanar. O da adamın her şeyi duyduğunu biliyordu.

"Hazır mıyız, Bayan Willow?"

Elimi boynunun arkasına koydum. "Sanırım artık hazır, değil mi Helena?"

Bize bakmıyor ama profilinden konuşmamak için dudağını ısırıldığını ya da belki ağladığını görebiliyorum.

"Pekâlâ. Taburenin üzerine diz çökün lütfen," diyor Joseph.

Bana döndü. "Diz çökmek mi?"

Ona yardım etmek için elimi uzattım. "Diz çök," diyorum.

Yutkunuyor ama ayağa kalkıyor ve tahta taburenin üzerine diz çöküp fotoğraf makinesine dönerken elimi tutmuyor. Tam fotoğrafı çekerken ona parmağını uzatıyor.

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Ancak Joseph hiç eğlenmiyor. Kulakları kıpkırmızı oldu ve belki de onu ilk kez bu kadar kızgın görüyorum.

"Bir tane daha almamız gerekecek."

Ama bu eski moda bir kamera. Dijital değil.

"Gerek yok Joseph," diyorum güzel, meydan okuyan Söğüt Kız'ıma bakarak. "Bu yeterli olacaktır."

HELENA

W İkimiz de bu neslin Söğüt Kızı olarak fotoğrafımın sonsuza dek saklanacağı alanda kitabı imzaladık. Şu anda bir masada oturuyoruz.

iki kişilik masada öğle yemeğimizin gelmesini bekliyorduk.

Gözlerimiz kilitli, ama ifadelerimizdeki fark gece ve gündüz gibi. Ben ters ters bakıyorum, o ise gülümsüyor gibi görünüyor, olabildiğince sakın, sanki bu normalmiş gibi.

"Senin derdin ne?" Sonunda oturduğum yerde kıpırdanarak sordum, dölleri iç çamaşıırıma yapışmıştı.

"Sorun değil. Sadece Willow Kızımın günümün tadını çıkarıyorum." "Her şeyi duyduğunu biliyorsun."

Başını sallıyor. "Muhtemelen biz konuşurken videoya bakıp mastürbasyon yapıyordur."

"Video mu?"

Sebastian omuz silkiyor.

Bir garson elinde bir şişe şarapla geliyor, ikimiz için de dolduruyor ve gitmeden önce şişeyi bir kova buzun içine koyuyor.

"Merak etme. Onu üç yıl daha görmek zorunda kalmayacaksın." Bardağını kaldırır. "Şerefe."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bardağımı elime almıyorum.

"Nasıl başladı? Bir Söğüt Kızı almakla mı?" "Geçmişini bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Neden beni eğitmiyorsun, tıpkı akraba evliliğinin anlamı konusunda nezaketle yaptığın gibi." Hıyar, diye ekliyorum içimden.

"Memnuniyetle." Şarabından bir yudum daha alıyor. "Söğütler o zamanlar -en azından Orta Batı'da- önde gelen bir aileydi. Scafoni'ler Amerika'ya göç etmişlerdi ama varlıklı insanlardı. Bizim statüye, sizin de paraya ihtiyacınız vardı ve böylece bir evlilik ayarlandı.

"O zamanlar bir fark vardı, o da Willow'ların sadece oğulları, Scafoni'lerin ise sadece kızları olmasıydı ve bu yüzden Willow'ların oğlu Marius Willow, serveti için Scafoni'lerin kızı Anabelle Scafoni ile evlendi. Aralarında aşk yoktu. Bu bir iş anlaşmasıydı, Anabelle'in babası ve Marius Willow tarafından ayarlanmıştı. Tarihe göre, adam Anabelle'in iki katından daha yaşlı ve vahşi biriydi."

"Geçmişinize göre," diye araya giriyorum. Beni görmezden geliyor.

"Onun elinde uzun süre hayatta kalamadı. Tam bir yıl bile değil. Aslında, o evlilikten sadece bir avuç Scafoni sağ çıktı. Marius Willow bundan emin oldu, hiç acımadı, Anabelle'in babasından başlayarak öldürebildiği kadarını öldürdü. Yine de sanırım biraz merhameti vardı. Anabelle'i ya da annesini öldürmedi ama Anabelle'in servetini güvence altına aldıktan sonra onları dışarı attı, ölüme terk etti. Eğer onu öldürseydi, bunların hiçbiri olmazdı."

"Neden?" Dalmışım.

"Onu evden gönderirken bilmediği bir şey vardı. Anabelle hamileydi."

"Hamile mi?"

Başını sallıyor. "Anabelle'in ebe olan annesi ona baktı ve bebeği gizlice doğurdu. Bu Scafoni ailesi için nadir bir erkek doğumuydu. Bebeğin doğumundan sadece iki ay sonra Anabelle öldü. Kederi onu çok yıpratmıştı. Bebeğin de onunla birlikte ölmemiş olması bir mucize."

"Bebeğe ne oldu?"

"Anabelle'in annesi kızını gömdükten sonra çocuğu alıp İtalya'ya geri kaçtı ama Willow ailesine, soylarını zayıflatacak bir lanet yüklemekten önce değil. O noktadan sonra Willow ailesinin sadece kız çocukları, Scafoni ailesinin ise sadece erkek çocukları oldu."

"Lanet mi? Buna inanıyor olamazsın."

Yüz ifadesi ve yorum yapmaması beni duraksattı. Sebastian Scafoni'nin batıl inançları olmasını beklemiyorum.

"Anabelle'in oğlu Giuseppe, Willow ailesinden nefret edecek şekilde yetiştirildi ve reşit olduğunda annesinin intikamını almaya yemin etti ve biz Amerika'ya dönmeye hazır olana kadar nefretini nesilden nesile aktararak servetimizi yeniden inşa etmeye koyuldu. Anabelle'in intikamını almak için."

"Ama nasıl? O zamanlar bile, yaptığınız şey yasal olamazdı. Yani, bu adam kaçırma."

"Çok safsın Helena."

"Hayır, ben-"

"Yeterince paran varsa, istediğin her şeyi yapabilirsin. İstediğin her şeye sahip olabilirsin. Para güçtür. Para bizi kral yapar. Hatta tanrı yapar."

Başımı salladım. "Söğütler'e karşı elinde ne var ki buna bir son vermiyorlar?"

"Az önce söyledim ya."

"Bana paranın seni tanrı yaptığını söylemiştin." "Para beni sen yaptı."

"Anlamıyorum."

"Aslında düşündüğünüzden çok daha basit. Duymak istediğine emin misin?"

"Evet."

"Ailenize bakış açınızı değiştirebilir."

"Değiştirmeyecek."

"Willow arazisi, tapusunu hiç gördün mü?" Başımı sallıyorum.

"Hiç şaşırmadım. Üzerinde bizim adımız var. Scafoni ailesi mülkün sahibi."

Buna homurdanıyorum. "Evimizin sana ait olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

"Ve üzerine inşa edildiği arazi."

"Sana inanmıyorum. Bu ev sonsuza dek ailemize aitti."

"Pek sayılmaz. Neredeyse iki yüz yıldır değil." "Ne demek istiyorsun? Sen... Söğüt Kızları'nı satın mı alıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Ben bunu daha çok bir kira sözleşmesi olarak görüyorum." "Sen neden bahsediyorsun? Annemle babam

."

Yakınına eğiliyor. "Ailen çok hevesliydi Helena."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Niyetinin bu olup olmadığını bilmiyorum, çünkü şarabını eline aldı, başını salladı ve büyük bir lokma yuttu.

Garson öğle yemeğimizle geldi ama ben az olan iştahımı da kaybettim.

Sebastian tek kelime etmeden bıçağını ve çatalını alıp balığını temizliyor, sonra da bir ısırık alıyor. "Güzelmiş. Yemelisin."

Ağızına bir çatal dolusu daha atıyor. Hareket etmiyorum, kaplarıma dokunmuyorum.

Kırmızı soslu makarna tabağımdan başımı kaldırıyorum, üstte duran ançüzeleri fark ediyorum. İnsanlar neden vejetaryenlerin balık yediğini düşünüyor?

"Sana inanmıyorum," diyorum.

"İlk ödemeyi adaya geldiğin gün yaptım. Odamı karıştırırken elinizde tuttuğunuz hesap özetinde yazıyordu."

"Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim ki? Neden buna ihtiyacım olsun ki?" "Beni aileme karşı kıskırtmak istiyorsun." "Bu hangi amaca hizmet edecek?"

O haklı.

"Yani, bir düşünün, ailenin hayatta kalması için birinin feda edilmesi. Bu benim yapmayacağım bir anlaşma, ama Willow'lar hiçbir zaman dürüst olmadılar. Aile bile onlar için bir şey ifade etmiyor. Kızlarını ödüllü bir domuz gibi satarlar."

Gözleriyle karşılaştım ve çok ciddiye. Benimle dalga geçmiyor ya da beni yaralamaya çalışmıyor.

"İsterseniz bunu size kanıtlayabilirim. Size tüm banka hesap dökümlerini gösteririm. Her nesilde bir kızın kurban edilmesi için Willows'a yapılan tüm ödemeleri."

Sonra bardağımı elime alıp uzun bir yudum alıyorum. Yere koyduğumda elim titriyordu.

"Ve senin için sorun yok mu? Beni götürmekle? Burada olmak istemediğimi bile bile. Beni kardeşlerine teslim etmen sorun olmaz değil mi?"

Bunun üzerine duraksadı, nefes verdi, bir an odanın diğer ucuna, sonra tekrar bana baktı. "İstediklerim ve yapmak zorunda olduklarım her zaman aynı değildir, Helena."

"Yani bunu istemiyor musun?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır diyebilir miydin?"

"Sence yapsaydım ne olurdu? Sence Lucinda ya da Ethan, hatta Gregory bu işin peşini bırakır mıydı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzü kararıyor. Elindeki kapları yere bırakıp eğiliyor.

"Yani ben katılmamayı seçseydim Ethan seve seve benim yerimi alırdı. Ama sanırım bu Senin için iyi haberlerim var. Kız kardeşlerinden birini seçerdi." Arkasına yaslanır, çatal ve bıçağını tekrar eline alır.

"Bir çıkış yolundan bahsediyorsun ama öyle bir yol yok Helena." Masanın öbür ucuna uzanıp çatalını makarnama batırıyor, kafasını sallıyor. Garsonu çağırırken, sözlerini yavaşça algılayarak sadece izliyorum. Tabagımı geri gönderdiğini ve balıkla ilgili açıklama yaptığını biliyorum.

Garson özür diliyor, ben de başımı sallıyorum ama pek dinlediğim söylenemez. Birkaç dakika sonra elinde balıksız taze bir tabakla geri geldi.

Ama yemek israfı. Bir lokma bile yiyemiyorum.

DÖRDÜNCÜ KADEH VOTKAMI İÇERKEN, GÖZLERİM KAMAŞMIŞ BİR ŞEKİLDE

kağıtları önüme koydu. Sanırım bana neden söylediğini anlayamıyorum. Amaç neydi? Beni incitmek için mi? Tamamen yalnız olduğumu bilmemi sağlamak için mi? Çünkü bunu zaten biliyordum. Bunu uzun zamandır biliyordum.

Söz verdiği gibi, Sebastian ertesi gece yatak odamı karıştırırken bulduğum hesap özeti ve neredeyse iki yüz yıllık geçmiş ödemelerin kayıtlarını getirdi. Bana tapunun bir kopyasını da gösterdi.

Bu doğru. Scafoni topraklarında yaşıyoruz.

Acaba Helena Teyzem biliyor mu? Ben gittiğime ve en azından şimdilik her şey yoluna girdiğine göre kız kardeşlerim biliyor mu? Onlar kızlarını, Scafoni de oğullarını alana kadar.

Yine de anlamadığım bir tutarsızlık var. Ödemeler her yıl bir kez olmak üzere üç kez yapılıyor. Söğüt Kız kardeşten kardeşe geçerken yapıldığını varsayıyorum.

Eskiden dört ödeme yapılırdı, ancak son birkaç hasatta sadece üç ödeme yapıldı ve sadece üç kardeş var.

Ama bu düşünce diğerleri tarafından bir kenara itildi. Özellikle de ailemin bana ihanet etmesi. Ama aynı zamanda diğer şey. Başka seçeneğim olmaması.

Sebastian'ın bunu istemediğine inanmakta zorlanıyorum, ilk başta istemediğini düşünse bile, şimdi sahip olduğu için değil. Ve bir yıl sonra ne olacağını düşünemiyorum.

Sebastian beni cezalandırırken acımasız, merhametsiz ama başka bir şey de var. Bir koruyuculuk, bir

Neredeyse sahiplenme. Ben onunum. Ve bir şekilde, onun olduğum sürece, güvendeyim.

Hayır.

Kâğıtları üstümden itiyorum ve o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki, akan kan ve votka arasında düşmemek için duvara tutunmak zorunda kalıyorum.

Güvende değilim.

Ve bir an için bile öyle olduğumu düşünecek kadar aptal olamam.

Daha dik duruyorum. Omurgamı çelikleştiriyorum ve yüksek sesle söylüyorum. "Güvende değilim. Onunla değil. Hiçbiriyle değil."

Bana söyleyerek, beni fiziksel olduğu kadar zihinsel ve duygusal olarak da izole ederek daha iyi bir Söğüt Kız olacağımı mı düşünüyor? Daha itaatkar biri mi?

Pencereye gidiyorum, kazağımı üzerime sarıyorum çünkü bu gece her zamankinden daha serin ve onları, ailemi ve bana nasıl ihanet ettiklerini düşünüyorum. Nesillerdir kızlarına nasıl ihanet ettiklerini. Peki ne için? Para için. Lanet olası para için.

"Söğütler hiçbir zaman dürüst olmadılar. Aile bile onlar için bir şey ifade etmez. Kızlarını ödüllü bir domuz gibi satarlar."

Sözleri bana çarptı ama beni kırmadan önce, ben Komodine doğru yürüyüp çekmeceyi açtım ve çakımı çıkardım. Neden benden almadığını bilmiyorum. Bu bir dikkatsizlik değil. Sebastian hiçbir şeyi gözden kaçırmaz.

Üç milyon dolar. Eğer üç yıl hayatta kalırsam. Toplamı bu. Değerimin.

Evimizin önemli olduğunu biliyorum. Arazinin önemli olduğunu biliyorum. Ama bir kız daha önemli değil mi?

Kağıtları topluyorum, onları ezdiğimi umursamıyorum. Kopya bile olsalar onları parçalara ayırmak istiyorum.

Odamdan çıktım. Arkamdan kapıyı bile kapatmadım.

Aşağıda, çalışma odasında. Biliyorum çünkü işi bittiğinde benim için yukarı geleceğini söyledi. Sanırım gece sikişine ihtiyacı var.

İki Söğüt Kız cezalarını çekerken öldü ve Helena Teyzem Söğüt Kız iken sadece iki ödeme yapıldı. Kaçtı mı? Bir süre uzak kalmayı başardı mı? Çünkü kızın Scafoni oğulları için uygun olmaması durumunda Willow ailesinin cezalandırılacağı ve bu cezanın fonların kaybedilmesi ya da daha kötüsü şeklinde ödeneceğine dair bir madde vardı.

Göze göz kelimeleri *göze* çarpıyor. Beni ürpertiyor.

Yüzüğüme bakıyorum.

Kemiğe karşı kemik mi?

Annem bize ne olacağını anlattığında, tam olarak bu şekilde anlatmamıştı. Paradan hiç bahsetmedi, sadece bir borçtan bahsetti ve seçilen kişinin üç yıl boyunca hizmet etmesi gerektiği konusunda bizi uyardı. Eve hoş gelmeyeceğimizi, çünkü Scafoni'nin alacağı intikamın ailenin geri kalanı için felaket olacağını söyledi.

Çalışma odasının kapısının altındaki ışık dışında ev karanlıktır. Saat sabahın birini geçiyor ama Sebastian içeride yalnız değil. İki erkek sesi duyuyorum.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim ama iterek açtım. Sanırım çok sert ittim çünkü kapı pervazına çarptı ve

titreşir. Sebastian masasının arkasından başını kaldırır, bir an şaşırır. Sadece bir anlığına.

Ondan masanın karşısındaki sandalyeye döndüğümde Gregory'yi orada buluyorum.

"Helena," diyor Sebastian, masasından kalkıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gregory'yi görmezden gelerek kâğıtları önüne bırakıyorum.

"Neden bana söyledin? Ne anlamı var ki?"

Başını yana eğip beni inceliyor. "Sarhoş musun sen?"

Ellerimi o kadar sert yumrukluyorum ki tırnaklarımın avuç içlerime battığını hissediyorum. "Neden?"

Bir kıkırdama duydum.

Ayağa kalkıp bana bakan Gregory'ye dönüyorum. Yüz hatlarını daha ciddi bir hale getirme zahmetine girmiyor.

Bakışlarını Sebastian'a çeviriyor.

"İyi geceler diyeceğim kardeşim. Yarın devam ederiz."

"İyi geceler," diyor Sebastian. Gözlerinin hiç Benimkini bırak.

Gregory kapıyı arkasından kapattı. Sebastian kalktı ve yanıma geldi.

"Bu kaba için mavna içine birinin
ofis gibi Helena."

"Kabalık pek umurumda değil."

"Hayır, içmiyorsun. Ne kadar içtin?"

"Yeterince değil. Neden? Neden bana
söyledin?"

"Sen sordun, hatırladın mı? Ve duyduklarının hoşuna gitmeyebileceği konusunda seni uyarmıştım."

"Beni daha da izole etmek için mi? Eve gidemeyeceğimi bildiğimden emin olmak için mi?"

"Ses tonuna dikkat et Helena."

"Willow Girl'ü kastetmiyor musun? Ses tonuna dikkat et, Söğüt Kız?"

Ayakkabılarının ucu çıplak ayak parmaklarıma degecek kadar yaklaşıyor. Bir parmağını çenemin altına sokuyor, yukarı kaldırıyor ve yakınımı eğiliyor.

"Eğer istediğin buysa, ses tonuna dikkat et, *Willow Girl*."

Sesinin alçak tınısı onunkinden daha uyarıcıdır.

ve geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sadece nedenini söyle. En azından bana bu kadarını borçlusun." Geri adım atarak bana nefes almam için alan açtı.

"N e r e d e n geldiğini bilmen gerektiğini düşündüm.

Ve açıklığa kavuşturmak için söylüyorum,

sana hiçbir şey borçlu değilim." Son kısmı görmezden geliyorum.

"Anabelle Scafoni'nin oğlunun soyundan geldiğinizi düşünürsek, siz de oradan gelmiyor musunuz? Bu bizi aile yapar mı? Kuzen falan mı?" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, o kadar geçmişte kalmış ve o kadar seyreltilmiş ki önemi yok.

Sırıttıyor, orta parmağını köprücük kemiğime dokunduruyor, boğazımdaki çukura, oradan dudaklarıma kadar izliyor, ben açılana kadar bastırıyor. Dişlerimi parmağın etrafına kapattığımda, parmağını bir kanca gibi kullanıyor ve yüzümü kendi yüzüne doğru çekerek burun buruna gelmemizi sağlıyor.

"Çok büyük bir ağzın var, bunu biliyor musun Söğüt Kız?"

Elimi cebime atıyorum, sustalının ağırlığını hissediyorum ve çekip çıkarıyorum.

Açıldığını duymalı. Bu kadar çabuk tepki verebilmesinin tek yolu bu. Ben küçük hançeri karnına saplamadan önce elimi yakalayabilmesinin tek yolu bu.

Aşağı bakmak için geri çekiliyorum. O da aynısını yapıyor. Küçük kırmızı damlanın gömleğinin beyazını lekelemesini izliyoruz. Yine de bıçağı geri çekmiyor. Onun yerine orada tutuyor, hatta biraz zorluyor, gömleğini yırtıyor, kendi etini kesiyor.

"Dur." Sesimde bir titreme var. Elimi çekmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Bu benim çentiğim mi?" diye soruyor bana tekrar baktığında, silahımı benden alırken bakışlarımı tutuyor. Uzaktaki duvara çarptığında çıkardığı şangırtıyı duyuyorum. Geri adım atamadan eli boğazıma dolanıyor ve beni masasının üzerinde geriye doğru eğiyor, açığı acı veriyor.

Ellerimden biri ön koluna dolanırken diğeri belimi kırmasını engellemek için masanın kenarını kavırıyor.

"Az önce başarılı olsaydın sana ne olacağını biliyor musun? Daha önce ne açıklamıştım?"

Neden bahsettiğini biliyorum. Eğer bunu yapmazsa, beni almazsa, o zaman kardeşi ya da ondan sonraki kardeşi alacaktı.

"Bırakın beni," diyorum.

Gözleri karanlık, ışıktaki simsiyah ve parmaklarını uyluğuma götürmeden önce yarasına dokunup kanı yukarı doğru sürmesini, iç çamaşırımı kenara iterek amıma sürmesini, içime sürmesini izliyorum.

"Benim için her zaman ıslaksın," diyor ve elini enseme atıp beni sertçe öpüyor, beni ovduğu kadar sert. Öpüşmeyi kesip beni izliyor ve kot pantolonunu çıkardığını duyuyorum. Geriye doğru adım atıyor ve beni dizlerimin üzerine itiyor.

Ne istediğini biliyorum.

Saçımdan bir tutam alıyor ve sırtıyor. "Aç kapıyı. O koca ağızlıya bir ders vereceğim."

Ona bakıyorum, geri çekilmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Beni saçlarımdan acı çektirerek biraz yukarı çekiyor ve yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Eğer ısırırsan, sırtını açana kadar seni kırbaçlarım, anladın mı?" Cevap vermeyince saçımı bir avuç sıkıyor. "Yap. Sen. Anladın mı?"

"Evet!"

"Bu iyi bir Söğüt Kız. Şimdi gözlerini benimkilerden ayırma ve iyice aç."

Bunu yapmam için bana bir dakika bile vermiyor ama burnumu sıkarak ağzımı açmaya zorluyor.

Aleti kalın, sert ve hazır. Beni istediği gibi hareket ettirirken dilimde tuzlu bir sakız tadı var, ilk başta sığ, acele etmiyor, onu almamı izliyor.

"İlk kez mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Konuşamıyorum.

"Em," diyor daha derine iterken ve ben de emiyorum. Beni daha derine, daha derine sokarken sikini emiyorum, gözlerimin kenarlarında ya eliyle saçımı çok sert yumruklamasından ya da sikiyle boğulmaktan gözyaşları oluşuyor. Boğazımın arkasına vurup bir an orada tutarak derin bir inilti çıkardığında sesim, her kelimem gargaraya dönüşüyor.

Uyluklarını itiyorum ve biraz çekiliyor, tekrar sığ, yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor, daha derine gidiyor; sonra, boğulduğumda, tekrar sığ.

"Seni böyle seviyorum, biliyor musun? Dizlerinin üzerinde ve sessiz." Neredeyse gülümsüyor. "Hazır mısın?"

Hazır mısın? Neye hazırım?

Başımı öne doğru itiyor, boğazımı zorluyor.

Parmaklarımı kalçalarına gömüp haykırıyorum ama yüzümü sikerken sesim boğuluyor, sonunda içimde durana kadar beni daha da sertleştirirken beni izliyor.

İlk dölün boğazımın arkasına çarptığını ve bir sonraki boşalırken aşağı kaydığını hissediyorum. Yüzünü izliyorum ve gözlerimi kaçıramadığım için nefret ediyorum, bu kadar güzel olduğu için nefret ediyorum, ondan nefret etmem gerekirken onu istediğim için nefret ediyorum.

Boşaldığında dizlerinin üzerine çöküyor, zor nefes alıyor, biraz gülümsüyor. Hâlâ beni tutuyor ama artık canı yanmıyor.

Diğer eliyle alnımdaki ter lekesine yapışmış saçlarımı geriye itiyor.

Beni öpmeden önce bir dakika bana bakıyor, onun gibi tadı olan, onu içine almış, bana verdiği her şeyi yutmuş olan ağzımı öpüyor.

Bir elini külotumun içine sokup klitorisimi okşadığında, ben de onu öpüyorum ve boşalıyorum. Parmaklarının üzerine, avucunun içine boşalıyorum ve onu itmem gerekirken kendime çekiyorum.

Ondan nefret etmem gerekirken onu istiyorum.

SEBASTIAN

I Ertesi sabah her zamankinden daha erken kalktım. Helena yanımda uyuyor, kollarını göğsünde birleştirmiş, alnını omzuma dayamış.

Komik, yatakta benden ne kadar uzakta başlarsa başlasın, her sabah aynı. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki kalktığımda onu uyandırmaktan korkuyorum.

Ona bakmak için saçlarını yüzünden çektiğimde yerinden kıpırdamıyor. Uyurken olduğundan daha genç görünüyor. Çünkü yüzü çok rahat. Aksi takdirde her zaman tetikte olur ve bunu anlıyorum.

Kalktım, beklediğim bir mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim. Mesaj orada ama bundan memnun olup olmadığımdan emin değilim. İş o noktaya gelirse Helena'yı kurtarabilir ama bu süreçte Ethan'ı yok edebilir.

Bir cevap yazıyorum. Bağlantımla ertesi gün Verona'daki ofisinde buluşacağım.

Duş almak için yataktan kalktığımda Helena kıpırdamıyor, ama yatak odasına geri döndüğümde yatakta oturuyor, kollarını kavuşturmuş, yüzü derin düşüncelere dalmış gibi

düşündüm. Bana bakmak için dönüyor ve gözlerini benimkilerden ayırmadığını fark ediyorum.

"Günaydın," diyorum.

"Helena Teyzem Söğüt Kız iken ödemeler neden farklıydı?"

Saçımı kurulamak için kullandığım havluyu bir kenara atıp ona doğru bir adım atıyorum, çenesini elime alıyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum.

"Günaydın dedim."

Bana bakıyor, alnı kırışıyor. "Günaydın."

"Bu daha iyi. Neden gidip duş almıyor ve giyinmiyorsun? Kahvaltı için aşağıya gelmelisin. Ailemden sonsuza kadar kaçamazsın."

"Hayır, teşekkürler. Ethan bana aval aval bakarken iştahım kaçacak."

"Nasıl biri olduğunu değiştiremez, bunu biliyorsun, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Fark etmiş olmalısın." Onunla bu kadar az etkileşime girmiş olmasına rağmen, fark etmemiş olması mümkün mü?

Omuz silkiyor. "Garip birine benziyor. Ben sadece onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm."

"Ah, o bir pislik, ama başka bir şey daha var. On dört yaşındayken bir kaza geçirdi. Beyninde bazı hasarlar vardı."

"Oh."

Gözlerimi kaçırıyorum, hatırlıyorum ama sadece bir anlığına. "Ve Lucinda onu manipüle ediyor. Bildiği her şeyi ona öğretiyor."

"Benden nefret etmesini öğretiyor."

"Sadece sen değil. Sadece böyle olmasının bir nedeni olduğunu söylüyorum. Ve bu onunla yalnız kalman gerektiği anlamına gelmiyor, ama sadece anlamın için söylüyorum."

"Benim için fark etmez. O hala benim düşmanım, ne olursa olsun. Kaza neydi?"

Cevap vermeden önce arkamı dönüyorum. "Ters giden bir tekne gezisi." Giyinmek için dolaba doğru yürüyorum, bir kot pantolon giyiyorum. Yatak odasına geri döndüğümde onu hâlâ yatakta bulduğumda elimde bir tişört vardı.

Dudağını ısıırıyor. "Peki bir yıl dolduğunda ne olacak? Yani, ben sadece... sen... Sen burada kalıyorsun ve ben onunla birlikteyim ve..."

Bunu düşünmek, onu ona teslim etmek, onun ona dokunması ellerimi yumruk yapıyor. Sadece o mu, yoksa başka birine karşı da böyle hisseder miydim? Kardeşimi Söğüt Kızları'nın hiçbirine istemem çünkü bu onu Lucinda'ya teslim etmek olur ve Lucinda'ya teslim etmek de onu şeytan'a teslim etmek gibi bir şey olur.

"Bunu şimdi düşünme Helena. Önümüzde koca bir yıl var. Çok şey olabilir."

"Bu ne anlama geliyor?"

Tişrtm giyiyorum ve saçımı taramak için banyoya giriyorum ama aslında sadece zaman kazanıyorum.

"Helena Teyzen Söğüt Kız'ken bana ödemeyi sormuştun," diyorum yatak odasına geri dönerken.

Başını sallıyor, biraz daha uzun oturuyor.

Yatağın kenarına oturuyorum. "Burada geçirdiği zaman hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok. Sadece hayatta kaldı."

"İki buçuk yıldır buradaydı. Üç değil." "Neden?"

"Çünkü ilk doğan Scafoni oğlunu öldürdü."

Helena'nın ağzı açık kalır ve gözleri fal taşı gibi açılır.
"Ne?"

"Onu uykusunda boğdum."

"Nasıl? Yani, bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.
Bunun doğru olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Çileli hayatının altı ayında onu öldürdü, bu yüzden ikinciye devredildi. Bir yıl sonra da üçüncüye. Ödemedeki tutarsızlık bu yüzden."

"Sana inanmıyorum. Bu hiç mantıklı değil. O bir katil değil."

"Normal şartlar altında muhtemelen öyle olmazdı."

"Hayır. Bu bir hata. Öyle olmak zorunda."

"Komik olan şey, orta parmağı kayıptı ve onu asla bulamadılar."

Bunun üzerine gözleri iki kat büyür.

"Helena, kabul ediyorum, piç kurusu muhtemelen başına geleni hak etti, ama teyzen o kadar da iyi değildi ve kesinlikle sonuna kadar da iyi değildi."

"Ne sorduğumu düşündün mü? Onu arayabilir miyim?"

Yataktan kalktım, saatimi takmak için şifonyere doğru yürüdüm. "Bunu ona sormak ister misin? Yalan söylemediğimi doğrulamak için mi? Sana söylemez," diyorum, sırtım ona dönük.

"Belki de doğru olmadığı içindir. Belki de kardeşlerinden biriydi. Hepiniz acımasızsınız. Hiçbiriniz arasında kardeş sevgisi göremiyorum."

"İnanın ne sen istiyorum. Bu hepsi yazılı Aşağı.

Kaydedildi."

"Yazılı olması onu gerçek yapmaz."

Saatimi kontrol ettim. "Git bir duş al ve kahvaltıya gel. Ben de orada olacağım. Yalnız olmayacaksın."

Bana bakıyor, başını yana eğiyor ve sırıtıyor. "Sen orada olsan bile ben hâlâ yalnızım Sebastian. Dün öğrendiklerim sayesinde bildiğimden daha yalnızım. Ve bugünün hikayesiyle" -başını sallıyor

- "Eğer beni aileme karşı kıskırtmaya çalışıyorsanız, bu işe yaramayacak."

"Sana sadece gerçeği söylüyorum. Belki bir dahaki sefere bana soracağın sorular hakkında düşünürsün."

"Bazen inanılmaz oluyorsun, biliyor musun?" diyor yataktan kayarak. Battaniyeyi kendi etrafına sarıyor ve banyoya gitmek için dönüyor.

Kolunu tutup onu durdurdum. "Scafoni olduğum için benden nefret etmek istiyorsun ama etmiyorsun."

Kolunu kurtarmak için çekiştiriyor ama ben sıkıca tutuyorum.

"Senden nefret ediyorum Sebastian. Senden her zaman nefret edeceğim."

Ben ona bakıyorum, o da bana. Bir daha çekiştirdiğinde, bırakıyorum.

Banyoya girip kapıyı kilitliyor. Bu yüzden burada duş alıyor. Kilit. Muhtemelen bu yüzden benim yatağında uyuyor.

Bildiğin şeytan daha iyi.

HELENA

Ikahvaltı için aşağıya inmem. Öğle yemeği için de gitmem. Sadece odamda kalamayacak kadar aç olduğumda aşağı inerim.

Sebastian'ın yemek göndermeyeceğini biliyorum. Haklı olduğunu, bir gün onlarla yüzleşmem gerektiğini de biliyorum ama bunu mümkün olduğunca erteleyeceğim.

Akşam serin ve üzerime bir kazak sarıyorum. En son ben geldim. Verandaya çıktığımda aile masanın etrafında toplanmıştı; Lucinda ve Ethan martini, Gregory ve Sebastian ise viski içiyordu.

Akşam yemeği için iki yer ayarlanmış, biri Sebastian'ın diğeri Gregory'nin önünde ve Lucinda ile Ethan şık gece kıyafetleri giymişler. Belki de benim şanslı gecemdir ve onlar dışarı çıkıyordur.

Sebastian ya sıkılmış ya da sinirlenmiş. Bunu yüzünden, duruşundan anlayabiliyorum. Sırtı bana dönük olan Lucinda'nın karşısına oturuyor. Sandalyesine yaslanmış, başını arkaya yaslamış, beni görene kadar hançer gibi ona bakıyor.

Bakışlarını bana çeviriyor. Hâlâ onu okuyamıyorum ama başka tarafa da bakamıyorum. Bana bir şey yapıyor. Sanki

Bir odada, sadece o ve ben varız ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Bilmiyorum. Sanki ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Diğerlerinin aramızdaki bu garip yükü hissettiğini biliyorum. Hissetmek zorundalar. Ve çevremden Ethan'ın başını benden Sebastian'a çevirdiğini görebiliyorum.

Sebastian'a ondan nefret ettiğimi söyledim ve bir açıdan ediyorum çünkü o benim düşmanım. Ama aynı zamanda benimle onların geri kalanı arasında duran tek şeyin o olduğunu da biliyorum. Onun korumasına sahip olduğum sürece bana dokunamayacaklarını biliyorum.

Sadece bu da değil. Ona çekiliyorum. Onu istiyorum. Ellerini üzerimde istiyorum. Onu içimde istiyorum.

Ama en korkutucu kısmı, uyurken kollarının bana sarılmasını istemem.

Lucinda yavaşça boynunu büküyor ve ben de boğazımı temizliyorum.

Sessizlik tuhaf bir hal aldı. "Bir içki?" Ben söylerim.

Sebastian yan tarafta çeşitli içeceklerin dizili olduğu uzun büfe masasını işaret ediyor. Bir sürahi martini görüyorum. Kendime bir tane doldurmaya gidiyorum ama bir kız öne çıkıp benim için dolduruyor. Martini bardağına üç zeytin koymasını ve berrak sıvıyı dökmesini izliyorum. Bana uzatıyor ve ben de yudumluyorum. Anında hissediyorum, sanki votka fiziksel olarak omuzlarımdan aşağı süzülüyor.

En küçüğümüz Amy ile fırsat buldukça gizlice votka içtiğimizi hatırlıyorum. Biraz içerdik.

Annemin beni çocukla yakaladığı gece yapmaya başladık, babam beni kemeriyle artık hareket edemeyecek hale gelene kadar kırbaçladı.

O gecenin utancını hâlâ hissediyorum. Aşağılanmayı.

Kız kardeşlerime izletti. Düzgün bir aile yemeğinden sonra bir aile cezası. Beni belden aşağısı çıplak bir şekilde soydu ve hepsi izlerken yeni temizlenmiş yemek masasının üzerine eğdi.

En azından hizmetçileri odadan gönderdi.

Babam yeteri kadar dayak yediğimi düşündüğünde, dizlerimin arkasından kalçalarımın tamamını kaplayan yaralar çıkana kadar devam etmesini emretti. Kız kardeşlerimin de aynı şeyi denemeleri halinde neler olacağını öğrenmeleri için bir ders.

Sanırım Scafonî ailesi hasta, ama biz de hastayız, biz Willows'lar.

Amy kız kardeşlerimden özlediğim tek kişi.

"Küçük hayvanına bize saygılı bir şekilde hitap etmeyi öğretmelisin," diyor Lucinda ve beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Evcil hayvanıma istediğimi yapmayı öğreteceğim, senin istediğini değil."

Bir galeta alıyorum ve dönüyorum, sırtımı büfeye yaslıyorum, galetayı çıtırdatıyorum ve sessizce onları izliyorum, martinimi yudumluyorum. Ağırdan almalıyım. Bütün gün bir şey yemedim.

Bu gece hava esintili ve Sebastian beni elbiselerle tercih ediyor çünkü gardırobumun yaklaşık yüzde doksanı elbiselerden oluşuyor. Kazağımın kolları uzun olduğu için minnettarım, avuçlarımda tutabileceğim kadar uzun.

Bir kolumu karnıma koyup onları izliyorum ve kendime ikinci bir galeta alıyorum.

Sebastian bakışlarını tekrar Lucinda'ya çevirdi ve sanırım Lucinda'nın kaybettiği bir bakışma yarışması yapıyorlar. I

Kemik halkayı elimde çeviriyorum, artık kimin kemiği olduğunu biliyor ve bu düşünceyle içimde bir güç dalgası hissediyorum.

Bu benim sırrım. Sadece benim. Bende onlardan bir parça var. Teyzem, Scafoni piçinin parmağını aldı, kemiğini çıkardı ve kendisi için bir süs eşyası yaptı. Zaferinin bir simgesi gibi boynuna astığı bir kafatası.

Onun çentiği.

Kafatası ne kadar da uygun.

Tanrım, gülmek istiyorum. Yüksek sesle gülmek istiyorum.

"Teyzen tamamen orada değildi ve kesinlikle sonuna kadar da değildi."

Belki ben de o kadar iyi değilimdir.

Buraya geldiğimde kendimi deli gibi hissediyorum.

Sebastian bana döndü. Yanındaki sandalyeyi ayağıyla kararsızca itiyor.

"Otur."

Sanırım o hançerler şimdi bana çevrildi. İtaatkâr bir şekilde masaya yürüyorum ve oturuyorum.

Odama birkaç kez geldiğinden tanıdığım kız hemen önümde yerini alıyor.

"Acıktım," diyor Sebastian. Lucinda'ya bakmaya devam ediyor.

Son içkisini de yutuyor ve ayağa kalkıyor. Ethan onu takip ediyor ve ilk kez yüzündeki tereddütü görüyorum ve Sebastian'ın söyledikleri mantıklı geliyor. Hepsi orada değil. Ne olduğunu, bu kazanın ne olduğunu merak ediyorum.

Sebastian'a bakıyorum. O da Ethan'ı izliyor ve yemin ederim orada pişmanlık gibi bir şey görüyorum. Ama Lucinda konuştuğu anda kayboluyor.

"Biz yola çıkıyoruz o zaman. Sizi yemeğinizden alıkoymak istemeyiz."

Dönmeden önce bana sert bir bakış atıyor ve Ethan da onu takip ediyor.

Birkaç dakika sonra, bir şişe şarap açılıp akşam yemeği servis edilirken teknenin motor sesini duyuyorum, kardeşlerin her biri için bir biftek, yanında patates ve kavrulmuş sebzeler, benim için de aynısı, ama biftek yerine benimki vejetaryen versiyonu.

"Teşekkür ederim," diyorum kıza.

Sebastian ve Gregory çatallarını aldılar ve eti kestiler. Ben bir ısırık patatesle başlıyorum. İkinci lokmayı ağzıma attığımda Sebastian arkasına yaslanıp çiğniyor ve beni izliyor.

Havasında.

"Şu andan itibaren her yemekte seni aşağıda istiyorum."

"Kahvaltı etmiyorum," diyorum, bunun zayıf bir bahane olduğunu bilerek.

"Pekala, başlayacaksınız. Özellikle de diyetinizi dikkate aldığımızdan ve aşçı sizin için özel yemekler hazırladığından beri."

"Bunu neden dikkate alıyorsunuz?"

"Tanrım. Hiç minnettar olup yoluna devam edemez misin?"

Bu konuda haklı. Bunu biliyorum. "Minnettarım. Teşekkür ederim. Sadece bir soruydu."

"Senin için hiçbir şey sadece bir soru değildir. Ye. Çok zayıf olmanı istemiyorum."

"Kırbaçlamak için yeterli et yok mu?" "Onun gibi bir şey."

Daha fazla dayanamayıp dediğini yapana kadar bir dakika boyunca birbirimize ters ters bakıyoruz. Yemek yiyorum. Açlıktan ölüyorum ve yemekler de güzel.

Tabağımla uğraşırken Gregory'yi inceliyorum. O ve Sebastian'ın yüz hatları ve daha çok da tavırları benzerlik gösteriyor ve ben de onları izlemekten kendimi alamıyorum. Konuşmayı pek sevmiyorlar, bu yüzden çoğunlukla sessizlik içinde yiyoruz.

"Libby Teyzem Söğüt Kız iken ikiniz de burada mıydınız?"

İkisi de bana bakıyor ve bir an sonra cevap veren Sebastian oluyor. "Evet, yazları."

"Nasıl biriydi?" Sorum karşısında şaşırmış görünüyorlar, ben de açıklıyorum. "O eve geldiğinde ben sadece beş yaşındaydım. Onu hiç tanıyamadım."

"O senin gibi değildi," diyor

Sebastian. "Bu ne anlama geliyor?"

Ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Gerçi onunla tanıştığımda adada altı ay geçirmişti, yani belki o da başlangıçta senin gibiydi."

"Sırtındaki izleri Lucinda mı yaptı yoksa baban mı?"

Gregory, az önce sorduğum şey tamamen normalmiş gibi bifteğinin son parçasını da ağzına atıyor. Tüm bu süre boyunca beni inceliyor, gözleri okunmuyor.

Sebastian ağzını siler ve peçetesini masanın üzerine koyar, yemeğini bitirmiştir.

"Onları bir kez gördüm," diyorum. "Onları hala hatırlıyorum. Dövme olduklarını sanmıştım. Hiçbir fikrim yoktu."

"Babam annemin ölümünden sonra çok acı çekti. Bunu hiç atatabildi mi bilmiyorum. Bir bakıma, teyzen

Onunla arkadaştı, hatta daha fazlası." diyor Sebastian.
"Lucinda bu yüzden ondan nefret ediyordu."

"Bu benim sorumu tam olarak yanıtlamıyor." Gregory'ye baktım.

Gregory, "Teyzenin sırtındaki o izleri bırakan annemdi," diyor.

Sanırım bu kadar doğrudan bir cevap beklemiyordum, özellikle de ondan çünkü söz konusu olan hâlâ annesi. Belki de benimle konuşmasını hiç beklemiyordum. Ne zaman konuşsa, sanki konuşmak zorundaymış gibi.

Gregory sözlerine şöyle devam ediyor: "Babamız onu durdurmadı, bu da benim gözümde babamızın da en az onun kadar suçlu olduğu anlamına geliyor."

"Cezalara tanık oldunuz mu?"

Gregory "Bazılarına," diye yanıtlıyor.

"Sen de mi onları durdurmadın?"

"Kardeşim sekiz, ben on iki yaşındaydım Helena. İstesek de onları durduramazdık," diye yanıtlıyor Sebastian.

"İstedin mi?"

"Tanrım. Onu rahat bırak," diyor Sebastian.

Gregory, "Bilmek istiyorsa bilmeye hakkı var kardeşim," diyor.

Sebastian ona döner. "Ama sorun şu ki *kardeşim*, Helena'nın cevaplarını gerçekten bilmek istemediği sorular sormak gibi bir alışkanlığı var."

"Bilmek istiyorum," diyorum.

"Neden?" Sebastian soruyor. "Hangi amaca hizmet edecek?" "Tanıklık edebilirim."

"Tekrar soruyorum, bu hangi amaca hizmet edecek?" Gregory, "Buna hakkı var," diye tekrarlar.

Gregory'ye dönüyorum. "Bunu istiyor musun? Benimle bir tur atmak ister misin?"

Sebastian homurdanıyor.

Gregory cevap vermeden önce uzun bir süre beni inceledi. "Bir Scafoni olarak görevimi biliyorum."

"Ama istiyor musun?"

"Bu kadar yeter Helena," diyor Sebastian. "Odana git."

"Tatlı yemedim." Bir tepsi kekle bir kız belirdiğinde karşılık veriyorum.

Sebastian gözlerini bana diyor ama kız bize servis yapmaya geldiğinde hiçbir şey söylemiyor. Yemeğin geri kalanını sessizlik içinde yiyoruz.

İşimiz bittiğinde Gregory sandalyesini geriye itiyor ve havuza doğru yürüyor, oradaki şezlonglardan birine oturuyor ve bir paket sigara çıkarıyor. Bir tane yakıp arkasına yaslanıp gökyüzünü seyretmeye başladığında sigara içmesine şaşıyorum.

Ağzımı silip peçetemi masaya bırakıp ayağa kalkarken Sebastian'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Otur."

"Birkaç dakika önce beni kovuyordunuz."

"Ve şimdi oturmanı istiyorum. Yoksa kardeşimin peşinden mi gitmek istiyorsun?"

Ona bakıyorum, bir an kafam karışıyor ama sonra oturuyorum. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Hoş bir gülümseme değil.

"Kıskandın mı?" Başımı yana eğip onu incelemeye çalışıyorum.

Yakınıma eğiliyor ve ben de geri çekilme için kendimi zor tutuyorum. "Kardeşime karşı dikkatli ol Helena. O ne değil

Siz öyle sanıyorsunuz. Aslında o da en az bizim kadar kötü biri."

Koltuğuna geri oturur, kızlardan birinin getirdiği viskiyi alır. Alışkanlıklarını ezbere biliyor olmalılar. Parmağını bile kıpırdatmasına gerek yok.

"Hiç şüphem yok. Ama soruma cevap vermediniz," diyorum.

Ateşle oynadığımı biliyorum. Bu adam her hareketini hesaplıyor ve bu oyunda benden çok daha usta.

"Pekâlâ." Temizlenmekte olan kızlara döner. "Bizi yalnız bırakın."

Daha sözünü bitirmeden fare gibi dağılıp evin içinde kayboluyorlar. O ayağa kalkarken kalbim karnıma düşüyor ve cezasını bekliyorum, çünkü beni bunun için cezalandıracak.

"Yukarı."

"Neden? Ne yapacaksın?" "Sana istediğini vereceğim."

Havuza, Gregory'nin şezlonga yaslanmış, sigarasını içtiği ve gökyüzüne bir duman çemberi üflediği yere bakıyorum.

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Bana gülümsüyor. Onunki de hoş bir gülümseme değil. "Blöfünü gördüğümde korkuyor musun, Söğüt Kız?"

Sandalyemi geriye itiyorum ve ayaklarım fayanslara çarparak gıcırıyor.

Sebastian elini uzatıyor. Gözleri hiçbir şey ele vermiyor. Elimi uzatıp onunkine koyuyorum ve o da beni havuza götürüyor. Yalınayaktım çünkü sandaletlerimi çıkarmıştım.

masanın altında. Karoların arasındaki çimenler ayaklarımın altında serin ve yumuşak bir his uyandırıyor.

Gregory dönüp bizi izliyor, hâlâ sigara içiyor, rahat ama başka bir şey de var. Daha önce fark etmediğim daha karanlık bir şey.

Geri çekiliyorum ama Sebastian beni göğsüne çekiyor.

"Şimdi korkma, Willow Girl," diyor ağzımı öperek.

Onu itmek için ellerimi göğsüne koyuyorum, ama bir eliyle başımın arkasını kavırıyor ve dilini benimkinin içine sokmamasına rağmen beni öpücüğünden bırakmıyor, şimdi değil.

Ama sonra diğer elini sırtımda hissediyorum, elbisemin fermuarını açtığını hissediyorum. Askıları omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı ittiğinde hala beni öpüyor, böylece belimden yukarısı çıplak kalıyor.

Geri çekilip gözleri bana kilitlenmiş olan Gregory'ye bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sebastian'a soruyorum, sesim daha kısık, boğazım aniden kurudu.

Cevap olarak beni tekrar öpüyor, önce yanağımı sonra ağzımı öpüyor ve elbisemi iterek çıkarıyor, böylece sadece iç çamaşırlarımla kalıyorum.

"Sebastian." Onu itiyorum ama nafile.

"Kardeşimi mi istiyorsun?"

Başımı sallayıp arkama bakıyorum ama Gregory k ı p ı r d a m ı y o r ve kara gözleri bana kilitlenmiş. Bize.

Beni paylaşacak mı?

Beni kardeşine mi verecek?

Sebastian'ın gözleri kısıldı ve bu çentik ona ait. Bunu o da benim kadar iyi biliyor.

"Demek istediğini anladım. Dur,"
diyorum. Ama durmuyor.

Bunun yerine, sırtım ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor ve Gregory'ye bakıyorum. Büyük elini külotumun önünden içeri kaydırıyor ve diğer elinin parmakları meme ucumu bulup yoğururken amımı avuçluyor.

Gregory'nin gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben başka tarafa bakamıyorum. Beni bu en savunmasız pozisyonda izlerken başka tarafa bakamıyorum.

"İslenmişsin Helena," diye fısıldıyor Sebastian kulağıma.

Arkamda onun sertliğini hissediyorum ve buradan Gregory'nin de tahrik olduğunu görebiliyorum. Bir an ikisinin de bana aynı anda sahip olup olmayacağını merak ediyorum. Bu beni korkuttuğu kadar heyecanlandırıyor da. Ve bu, Sebastian'ın kardeşinin beni izlemesine izin vermesi, bunun bir tuzak olduğunu biliyorum ama aynı zamanda benim cezam.

Bu arada, Sebastian beni yavaşça çalıştırıyor. Yaklaştığımda beni hissediyor olmalı ve tekrar tekrar geri çekiliyor. Ağzı boynumda, beni öpüyor ve saklanmak istediğinde gözlerini kapatan bir çocuk gibi yüzümü Gregory'ninkinden kaydırıyorum, ona bakamıyorum.

Ama sonra kıpırdıyor ve sandalyeye oturduğunu görüyorum, bacakları geniş, kalçaları güçlü ve sigarasını söndürüyor.

Ayağa kalkıp yanıma geldi ve benden birkaç santim uzakta durdu. Aleti sertleşmiş, kot pantolonunu zorlayan bir çubuk gibi. Sebastian elini külotuma götürdüğünde yutkunuyorum, beni tatminsiz bırakıyor ve karnımda ıslak bir iz bırakıyor.

Gregory'nin bakışları karnımın üzerinden aşağı kayıyor ve ben Sebastian'a doğru geri çekiliyorum. Gregory uzanıp bana dokunduğunda, bir elinin tırnaklarını göğsümün üzerinde gezdirdiğinde, Sebastian bileklerimi tutuyor ve yanlarımda tutuyor, elini Sebastian'ın az önce olduğu yerde külotumun içine kaydırırken bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

"Dur," diyorum.

Parmakları yabancı geliyor. Sert.

Bir o yana bir bu yana dönüyorum ama Sebastian beni sıkıca tutuyor. Gregory amımı okşuyor, klitorisimi çalıştırıyor ve ben bunu istemiyorum. İstemiyorum.

Tanrım, bilmiyorum.

İnkâr etsem bile gerilimin arttığını, bedenimin hazırlandığını hissediyorum. Boşalacağım. Bir saniye daha ve boşalacağım. Bu ses, benim, nefesim bu sessiz gecede çok gürültülü.

"Yeter," diye emrediyor Sebastian arkamdan.

Gregory durup elini külotumun içinden çıkardığında ve tıpkı ağabeyinin yaptığı gibi kendi sularımı karnıma sürdüğünde tekrar göz göze geliyorum.

Sonra dönüp uzaklaşıyor, verandaya geri dönüyor, kendine bir viski dolduruyor ve oturuyor.

Sebastian beni dizlerimin üzerine çöktürüp arkamda diz çökerken bizi izliyor. Tutuşunu değiştiriyor, kollarımı önümde sürüklüyor, her iki bileğimi de bir eline alıyor ve diğer eliyle yüzümü çeviriyor, böylece gözümün ucuyla onu görebiliyorum.

"İstediğin bu değil miydi?"

Yüzümü geri çekiyorum. Külotumu aşağı itiyor ve kot pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum. Bir dakika sonra içimdeydi,

çekmeden önce bir, iki kez itiyor.

"Damlatıyorsun," diye kulağıma fısıldıyor ve kıcıımı kavradığını, parmaklarını yanaklarımın arasından geçirdiğini ve amımı parmakladığını hissediyorum. Sonra parmaklarını göt deliğime kaydırıyor ve ovuyor.

"Sebastian," diyorum niyetini anlayarak. Gözlerimi Gregory'nin oturduğu ve bizi izlediği yerden ayıramıyorum. "Ben-" demek istemedim.

Bir parmağını kıcıma sokuyor ve nefesim kesiliyor. Orada tutuyor ve beni daha yakına çekiyor, böylece sırtım göğsüne yaslanıyor.

"Sen benimsin, Helena. *Benimsin*."

Parmağını çekip beni ileri itiyor, bileklerimi serbest bırakıyor, böylece ellerim ve dizlerim üzerinde duruyorum. Sikini tekrar amıma sokuyor, bir, iki kez, sonra çekiyor. Onu arka deliğimde hissediyorum.

Bir eliyle kalçamı kavrarken diğerini klitorisime doğru kaydırıyor. Çok kalın, çok büyük horozuyla bana, kıcıma doğru ittiğinde çığlık atıyorum.

"Yapamam. Yapamazsın-" Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama parmakları kalçama saplanıyor.

"Öyleyim. Sakin olursan daha kolay geçer." "Lütfen yapma."

Geri çekiliyor, klitorisimi okşuyor ve kendimden mi yoksa ondan mı daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum çünkü boşalacağım. Bu aşağılanmadan sonra, boşalacağım. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok ve Gregory hâlâ orada oturmuş bizi izliyor, içkisini yudumluyor ve sadece bizi izliyor.

Bu olduğunda, ben boşaldığımda, o kıcıımı itiyor. Acıyor ve bir anda boşalıyorum.

Bir orgazmdan diğesine yuvarlanmak gibi ve hisler üst üste biniyor, acı ve coşku ve acı, tekrar ediyor, duvarlarımdaki boğucu, boğucu güllerin deseni gibi tekrar ediyor, daha derine nüfuz ederken, benden daha fazlasını alıyor, orgazm vücudumu sarsarken benden daha fazlasını talep ediyor.

Beni dik tutuyor, sırtım onun önüne geliyor ve tamamen içime giriyor. Her santimini hissedebiliyorum. Bir eliyle boğazımı sarıyor, diğeri eliyle de amımı avuçluyor.

"Benim, Helena. Her parçan benim," diyor, hızlı, derin, cezalandırıcı itişlerle kıcımlı beceriyor, ben tekrar boşalana kadar beni tekrar okşuyor ve o da boşalıyor ve kardeşi hala izliyor ve Sebastian beni dolduruyor ve beni sıkıca tutuyor ve ben onun olduğumu bilene kadar bu tek kelimeyi tekrar tekrar tekrarlıyor.

Sadece onun.

HELENA

HO gece beni yatağına taşımadı. Onun yerine beni kendi odama götürdü ve yatağı karnımın üzerine yatırdı. Banyoya gitti ve

Bir süre sonra elinde bir bezle döndü. Ne yapmak istediğini anladığımda bileğini tutup kalkmaya çalışıyorum.

"Yapabilirim."

"Tekrar uzan."

"Lütfen."

Kaşını kaldırıyor. Tekrar uzanıyorum ve yüzümü çeviriyorum, beni temizlemek, içimden çıkan döllerini temizlemek için beni ayırdığında yüzümü çarşafıara gömüyorum.

O çok nazik ve bu çok aşağılayıcı. Eylemin kendisinden daha fazla. Kardeşinin izlemesinden daha fazla. Bunu yaparken tek kelime konuşmuyor. İşi bittiğinde, banyoya girip kayboluyor. Su akmaya devam ediyor. Birkaç dakika sonra geri gelir.

Yatakta doğrulup dizlerimi kendime doğru çektim. "Bunu neden yaptın?" Ona bakamıyorum.

"Hangi bölüm? Kardeşimin sana dokunmasına izin verdiğim kısım mı? Yoksa kışını siktiğim kısım mı? Ya da izin verdiğim kısım mı?"

izler mi?"

Başımı iki yana sallıyorum ve yüzümü pencereye çeviriyorum çünkü yine ağlayacağım ve artık ağlayamam. Beni tekrar ağlarken görmesine izin veremem. Beni ne kadar kolay incittiğini görmesine.

Canımı yak.

Bu beni neden incitiyor? İncitiyor mu? "Hangi kısmı, Helena?"

Bir nefes verdim. "Parçası yok." Dönüp ona bakıyorum. "Yorulдум."

"O zaman seni uyuman için yalnız bırakayım. Yarın sabah dokuzda kahvaltıda olacaksın ve hemen ardından yola çıkmak üzere bir gece çantası hazırlayacaksın."

"Bir gecede mi?"

"Verona'da olmalıyım. Seni de yanımda götüreceğim. İyi geceler, Helena."

Odalarımız arasındaki bağlantı kapısını kullanıyor, kapıyı kapatıyor ama kilitlemiyor.

Battaniyeleri geri çekiyorum, kalkacak, gecelik ya da başka bir şey giyecek enerjim yok. Battaniyenin altına girip sırtımı kapıya dönüyorum ve açık pencereden gece gökyüzünü seyrediyorum. Battaniyeleri çeneme kadar çekiyorum ve az önce olanlar dışında başka bir şey düşünmeye çalışıyorum çünkü şu anda bunu düşünemiyorum. Analiz edemiyorum. Ne bulacağımdan çok korkuyorum.

ERTESİ SABAH, YAĞMURUN SESİ VE KOKUSUYLA UYANDIM.

Gözlerimi açıyorum ve yorganı geriye itiyorum. Doğrulduğumda, dün gece ne yaptığımızı hatırlıyorum. Bana nasıl sahip olduğunu. Gregory'nin bana nasıl dokunduğunu. Nasıl izlediğini.

Utaniyorum ve tahrik oluyorum ve Tanrım, bilmiyorum bile. Tüm bunlar kafa karıştırıcı ve neredeyse bunaltıcı.

Ama beni ezmesine izin veremem. İzin veremem çünkü zayıflayamam. İsteddiği bu mu? Beni zayıflatmak mı? Beni kırmak mı? Bana o kadarını söyledi, değil mi? Bu onun için bir oyun. Ve her oyunun bir kazananı olması için bir de kaybedeni olması gerekir.

Sebastian'ın kazanacağından hiç şüphem yok.

Birkaç gün önce birinin buraya koyduğu saate bakıyorum, sekiz buçuk olmuş. Kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Gökyüzü karanlık ve görebildiğim kadarıyla bulutlar var. Yağmurdan nefret ediyorum. Beraberinde gelen karanlıktan nefret ederim. Hep nefret etmişimdir. Ama bugün, ruh halime uyuyor. Buraya uyuyor.

Duş almak için banyoya giriyorum ve başka bir elbise seçiyorum, bu açık pembe, pamuklu, neredeyse diz boyunda, kısa kollu, önden düğmeli ve belden bağlamalı bir elbise. Yanına bir kazak alıyorum ve bir çift beyaz, düz sandalet seçiyorum. Kururken elbisenin arkasını ıslatmaması için başımın tepesinde dağınık bir topuz haline getirdiğim saçlarımın rengi çok hoş.

Yanımda götürmek üzere yatağın üzerine bir şeyler koyuyorum ama hazırlayacak bir çantam yok, o yüzden bırakıyorum ve dokuza birkaç dakika kala kahvaltıya iniyorum.

Sebastian ben geldiğimde saatini kontrol ediyor. Aile çoktan toplanmış, Ethan hariç herkes kahvaltısını yapıyor.

"Günaydın," diyor Sebastian.

Boğazımı temizliyorum ve cevap verirken sesim kesilmeyince rahatlıyorum. "Günaydın." Bu pek de iyi bir cevap sayılmaz.

"İyi uyudun mu?" diye devam ediyor. Herkesin bana odaklandığını hissedebiliyorum ve her birine bakarak korkak olmadığımı göstermek istiyorum ama yapamıyorum.

"Peki," diyorum sıkıca.

Gözleri beni inceliyor. Beni olduğum yerde sabit tutuyor, kahvaltımı yapmam için yanımdan ayrılmıyor, çünkü bunu yapabiliyor. Çünkü yapabileceğini bilmemi istiyor.

Bunu zaten biliyorum.

Hayatımın her alanında gücü elinde tuttuğunu biliyorum ve bu düşünce karşısında bir üzüntü dalgası hissediyorum.

Ne düşünmüştüm? Farklı olacağını mı? Kaç gündür buradayım? Şimdiden bana bak.

Onu yenebileceğimi düşündüğüm için ne kadar aptalım. Onları yenebileceğimi. "Kahvaltını yap," dedi ve sonunda beni kovdu.

Tam zamanında, çünkü arkamı döndüğümde yanağımı kaşıyormuş gibi yapabilir ve yanlışlıkla akan gözyaşımı silebilirim.

Aç değilim. Denesem boğazımdaki yumruyu geçebileceğimi sanmıyorum ama bir tabak doldurup kendime bir fincan kahve koyuyorum. Krema koymaktan bile vazgeçiyorum çünkü bu sabah düşünemiyorum.

Gözleri benim üzerimde ve ben yokken konuşup konuşmadıklarını ya da birbirlerinden gerçekten nefret edip etmediklerini merak ediyorum.

Dün geceki yerime oturdum. Ayakkabılarım hâlâ orada. Ve ıslanmış bir elbise ve külot yığınının bana ait olduğunu anlamak için havuza bakmama gerek yok.

Bunu bilerek mi yaptı? Daha fazla aşağılama mı? Dün gece yetmedi mi?

Kendimi kahvaltıyla meşgul ediyormuş gibi yapıp bir çatal dolusu çırpılmış yumurta yiyorum ama sanki taş yutuyorum.

"Bu berbat yağmurdan önce sabah yüzmek için aŗağı indim. Havuzun kenarında kirli i  çamaşırlarını görmek hoŗuma gitmedi, Söğüt Kız," diye alay ediyor Lucinda, kızarmış tostunu yüksek sesle ısırarak.

 atalımı yumrukluyorum, biri beni durdurmadan önce gözüne saplamayı baŗarıp baŗaramayacağı mı merak ediyorum. Kam ılanmaya değerti.

Bir lokma daha yiyorum.

"Umarım  ıplak y zm yordun. Bu çok iğrenç."

Yavaşça nefes alıyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum. "Aslında hiç y zm yordum. Beceriliyordum. Yapmayı düşünebileceğini bir Şey. Tabii sana dokunacak birini bulabilirsen. Bu seni daha az sürtük yapabilir."

Yüzü kızarıyor ve içten bir g l msemi dudaklarımı geriyor. Tabağıma dönüyorum ve iki krepten oluŗan yığını kesiyorum. Sebastian'ın doğrulup peçeteyle ağızını kapattığını görüyorum ve kıkırdadığını duyuyorum.

Lucinda yumruğunu masaya vurur. "Buna izin verecek misin?"

Yanlış bir anda başımı kaldırıyorum çünkü Gregory'nin gözleriyle karŗılaşıyorum ve yüzümün ısınıp kızardığını hissediyorum.

"Sen sordun, Lucinda. Sadece açıklık getiriyordu. Helena'yı savunmak gerekirse, giysilerin hâlâ orada olması benim hatam.

O sikişten sonra yürüyemedi, sen yürüyebildin mi?" İki parmağının ucuyla elime dokunuyor.

Üzerimdeki parmaklarına bakıyorum, bakışlarımı yüzüne götürüp memnun sırıtışını yakalıyorum.

"Hayır. Sen *o kadar* iyisin," diyorum.

Bu kez kısa bir kahkaha atan Gregory olur.

Lucinda sandalyesini geriye itip bana doğru geliyor. Bir an için bana tokat atıp atmayacağını merak ediyorum.

"Lucinda," Sebastian'ın sesi hızlı bir komuttu ve dikkat çekici bir şekilde itaat ediyor, benden sadece birkaç adım ötede duruyor.

Hissettiğim küçük zafer parıltısına engel olamayarak bakışlarını karşılıyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Söğüt Kız. Sabırlıyım ama sıra bana da gelecek."

İfademı nötr tutmak için her şeyimi harcıyorum çünkü bunu kastettiğine inanıyorum. Sıra ona da gelecek.

Bir süre sonra uzaklaşıyor. Sebastian sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri içimde bir delik açıyor.

"Sana bir çentik borçluyum," diyor, kahvesinin sonunu bitirirken. "Hazırlandın mı?"

"Çantam yoktu, bu yüzden almak istediğim şeyleri yatağımın üzerine koydum."

Başını sallayıp bir kızı çağırıyor ve eşyalarımı onun çantasına koymasını söylüyor. Ben kahvaltımın geri kalanını zorla mideye indirirken ortalık sessiz.

"Sana bir tavsiye," diyor Gregory ve ben başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalıyorum. Tek düşünebildiğim dün gece bana nasıl baktığı. Bana nasıl dokunduğu. Bizi nasıl izlediği. Benim boşalmamı izlemesi. "Annemle alay etme. Senden nefret etmekten başka yapacak bir şeyi yok."

"Burada oturup aşığılanmam mı bekleniyor?
Sabah ve akşam?"

"Sen Söğüt Kız'sın," diyor.

"Bana ne yaptığın umurunda değil. Onun bana ne yaptığı. Buna katlanamam. Katlanmayacağım. Ben o tür bir Willow Kızı değilim."

"Sonunda hepiniz bir tür Willow Girl oldunuz," diyor.

Parmağımdaki kemik yüzüğe dokunuyorum ve kendime güçlü olmayı vasiyet ediyorum. Helena Teyzemin gücünden birazcık olsun alabilmek için.

Ama beni yıpratıyorlar. Yavaş ve emin adımlarla, beni çıplak kemiğe kadar yontuyorlar. Acaba benden bir çentik yapacaklar mı?

Bir ödül.

"Bitti mi?" Sebastian sorar.

Sanırım Gregory'ye bakıyorum, sözlerini işliyorum. Sebastian'ın kileri hatırla: *"Kardeşime dikkat et Helena. O düşündüğün gibi biri değil. Aslında o da en az bizim kadar kötüdür."*

Bir ürperti beni titretiyor.

Çatal ve bıçağımı tabağımın çaprazına yerleştirip Sebastian'a dönüyorum. Arduvaz gözleriyle beni izliyor ve yemin ederim aklımdan geçen her düşünceyi biliyor. Her zayıflığımı biliyor.

"Evet."

Ayağa kalktı ve sandalyemi çekti. Kibarlığı beni şaşırttı.

"On beş dakika içinde çıkacağız," diyor ve evin içinde kayboluyor.

Dün geceden kalma sandaletlerimi almak için masanın altına uzanıyorum ve sırlıklam bir halde eve geri dönmeden önce giysilerimi toplamak için yağmurda havuza doğru atılıyorum. Ama ben onu geçemedim Gregory bileğimden tutup beni durduruyor. Oturduğu yerden başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerimin içine bakmadan önce bakışlarının üzerimde gezinmesine izin veriyor.

"Ciddiyim. Anneme karşı dikkatli ol."

Yutkunuyorum.

"Ondan

korkmuyorum."

Kurtulmaya çalışıyorum ama o ayağa kalkıyor, beni yakınında tutuyor ve bileğimi zedeliyor. O kadar yakınız ki, ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

"Peki ya ben? Benden korkuyor musun?"

Sanırım bunu beklemiyordum ve sanırım ona istediği tepkiyi verdim. Far ışığındaki geyik bakışı. Bana sırtıttı, sonra beni bıraktı ve içeri girdi. Yalnız kaldığımda, dizlerimin bağı çözüldüğü için en yakın sandalyeye çöküyorum.

Dün gece bir an için Gregory'nin beni kurtarmaya geleceğini düşündüm mü? Düşündüm. Bir anlığına. Ama kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini unutmamalıyım.

Benden başka kimse yok.

SEBASTIAN

I Yağmura aldırma. Hoşuma gidiyor. Güzel bir değişiklik oluyor.

Verona'ya yolculuk yirmi dakika daha uzun sürer Çünkü aptallar yağmurda araba kullanmayı bilmezler, ama otelimiz kuru ve süitimiz harika bir şehir manzarasına sahip.

Helena banyodan yüzünü kurulayarak çıktığında ben de gece çantamızdan bazı eşyaları çıkarıyordum. Etrafına bakınıyor ve telefonların eksikliğini fark edip etmediğini merak ediyorum. Buraya gelmeden önce kaldırıldıklarından emin olmuştum.

Bu sabah her zamankinden daha sessizdi. Dün gece yüzünden olduğunu sanıyorum ve sanırım demek istediğim de buydu. Onu bir çentik aşağı getirin.

Çok yorgunmuş gibi yatağın kenarına oturuyor. "Burada ne işimiz var?"

"Bu öğleden sonra bir toplantım var ve en azından bir geceliğine adadan ayrılmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Etrafına bakıyor, yatakta biraz geriye kayıyor. Kazağını çıkarmış. Saçını taramak için uzandığında

bileğinde oluşan morlukları fark ediyorum. O da bakışlarımı takip ediyor. Kendisi de fark etmiş olmalı ki elini morlukların üzerine kapatıp ovuşturuyor.

"Artık izleri kimin bıraktığını söyleyemiyorsun, değil mi?" Gergin olduğunu görebiliyorum.

"Yapamam," diye devam ediyor. "Sen. Kardeşin. Üvey annen. Tek bildiğim bunun bir oyun oynamak gibi olduğu. Ben kum torbasıyım ve hepiniz sırayla, birbiri ardına beni dövüp duruyorsunuz, bir yandan da harika vakit geçiriyorsunuz."

Bileğine bakmak için kolunu tutuyorum.

"Gregory?" Cevap vermiyor ama ben biliyorum.

"Sana ne zaman dokundu?"

"Yani dün gece ona izin verdikten sonra mı? Dün gece beni ona teklif ettikten sonra mı? İzlemesine izin verdikten sonra mı?"

Ona bakıyorum ve kendimi dizginlemem gerektiğini biliyorum.

Yüzünün her yerinde bunu görüyorum. Kendini zar zor toparlıyor. "Ne zaman, Helena?"

"Bu sabah. Sen gittikten sonra." "Onu kışkırttın mı?"

"Onu kışkırtmak mı?" Kolunu geri çekiyor. "Ben yapmadım. Ama yapmış olsam bile, sizin ailenizde bir kız sizden birini kışkırtırsa morlukları hak eder mi? Onun suçu mu?"

"Ne oldu?"

"Anladığımdan emin olmama izin verin" diye devam ediyor. "Sizin mantığınıza göre, eğer bir kız gece sokakta yürüyorsa, saldırıya uğraması onun suçu mu? Yoksa bu kurallar sadece şanssız Willow Kızları için mi geçerli?"

Uzun, yavaş bir nefes alıyorum ve ona kadar

sayıyorum. "Sana dokunmaya hakkı yok."

"Tabii ki istiyor. Ona izin verdin, hatırladın mı? Sen *davet ettin*

bana dokunması için."

"Dün gece farklıydı."

"Çünkü beni yerime koyuyordun. Ona değil. Sana mı öyle geliyor? Beni sadece sen mi cezalandırabilirsin? Beni incitebilir misin?"

"Dikkatli ol."

"Beni incitmeyi seviyorsun. Öyle demiştin."

Yere bakıyor, bir tırnak etini karıştırmaya başlıyor. Alnının kırıştığını görüyorum ve tekrar düzeltmesi bir dakikasını alıyor.

"Arkadaşım olmadığını biliyorum. Müttefikim olmadığını biliyorum, öyle olduğunu söyleyen bile, ama beni incittiğinde bile, beni gerçekten incitmeyeceğini biliyorum." Ayağa kalkıyor, elini alına götürüyor ve odanın karşısına geçiyor. "Tanrım, bu çok aptalca." Bana dönüyor ve gözlerinin etrafındaki narin deri kızarıyor. "Sanırım düşündüğün kadar zorlu biri değilim, ha?" Sesi kırılıyor ve gözlerinden akan yaşları siliyor.

Yanına gidip bileklerinden tuttum ve ellerini yüzünden çektim. "Helena-"

Kollarımı tokatlayıp geri çekiliyor. Gözyaşları arasında gözleri çok sertti. "*Willow Girl*'ü kastetmiyor musun?"

Kollarından tutup onu duvara yasladım. O da benimle kavga etmez.

"Sanırım en zor kısmı, kurtarmayacağını bildiğim halde içimdeki aptal bir parçanın neden beni kurtaracağını düşünmeye ya da umut etmeye devam ettiğini anlamamam" diyor.

Parçalanıyor ve tek yapabildiğim onu izlemek. Orada durup, dilsiz, onu izlemek. Çünkü ona ne söyleyebilirim ki?

"Bunu seviyorsun, değil mi? Ağladığım zaman?" diye devam ediyor.

"Bu şekilde değil." Yüzüne dokunuyorum, ellerimin arasına alıyorum. Sanki sürekli gözlerindeki yaşları siliyormuşum gibi hissediyorum. Eğilip onu öpüyorum, onu tutuyorum, sadece öpüyorum, onu kendime çekmeye çalışıyorum.

Bir ses çıkarıyor, itmeye çalışıyor ama onu daha sert öpüyorum.

Geri çekildiğimde, elbisesinin üst düğmelerini çözdüğümde ve başının üzerinden çektiğimde "Dur," diyor. "Dur." Beni itiyor.

"Sus, bırak seninle ben ilgileneyim Helena."

Başını sallıyor, ama bu zayıf bir çaba. Sütyenini çıkarmak için arkasına uzandığımda, mücadelesi gönülsüz.

"Söylediğın gibi," diyor kayışları kollarından çekip ona bakmak için geri çekildiğimde. "Vücudum bunu istiyor. Sen haklıydın. Kazanmaya devam ediyorsun. Çentikleri toplamaya devam ediyorsun."

"Çentik yok." Yüzünü tekrar ellerimin arasına alıp yukarı kaldırıyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. "Bu gece olmaz. Burada olmaz, tamam mı?"

Onu tekrar öpüyorum, sonra kollarımla kaldırıyorum, yatağı yatırıyorum ve kendi kıyafetlerimi çıkarmadan önce külotunu üzerinden çekiyorum. Ağırlığının çoğunu kollarımın üzerinde tutarak ona doğru kayıyorum, beni hissetmesini izliyorum, ona o kadar yakınım ki yaklaşmak mümkün değil.

Ağızını biraz daha açıyor ve ben onu gerdikçe nefesi kesiliyor.

"Siktir, Helena. Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi."

Şimdiye kadar sadece onu becerdim, ama bu, şimdi onun içinde olmak, sıcak, sıkı ve güvenli, farklı. Yavaş.

ve derin ve sevişmeye en yakın olduğum ya da olabileceğim kadar.

Daha önce hiç sevişmedim. Hiç istemedim. Hiç kimseye bu kadar yakın olmak istememiştim. Ama şu anda, o böyleyken, savunmasız ve biraz kırılmışken, gözlerimin önünde parçalanırken, onunla sevişmek istiyorum.

"Sebastian-"

"Şşş. Sadece sen ve ben. Buraya. Şimdi. Willow'un kızı yok.

Scafoni yok oğlum. Sadece sen ve ben."

Bana bakıyor. Ağzını tekrar öpüyorum. Benimle kavga etmediği zamanlarda çok yumuşak ve çok tatlı oluyor. Onun da bunu istediğini biliyorum. Böyle olmasını istediğini biliyorum, kim olduğumuz silinmiş. Geçmiş yok. Sadece biz.

Yanağını, çenesini, boğazını, köprücük kemiklerinin arasındaki o narin çukuru öpüyorum. Elleri üzerimde, omuzlarımda, sonra saçlarımda. Yüzümü onunlike yaklaştırdığımda bacakları kalçalarıma dolanıyor, onu derin ve yavaşça becerirken izliyor. Islak ve sıkı ve lanet olsun, onun içinde olmayı seviyorum.

Bacaklarından birini tutarak iyice açıyorum, dizden büküyorum, böylece onu görebiliyorum, beni aldığını görebiliyorum ve daha da derine iniyorum çünkü onunla yeterince derine inemiyorum. Yeterince yaklaşmıyorum.

"Boşalacağım," diye fısıldıyor ağzıma karşı, gözlerini kapatıyor.

"Bana bak. Seni görmek istiyorum. Böyle geldiğini görmek istiyorum."

Gözlerini açıyor. Elleri yüzümün iki yanında ve onu derinden beceriyorum, her hamle merkezine daha da yaklaşıyor, her hamle bizi birbirimizden ayırıyor ve o

Onu sert siktiğimde olduğu gibi boşalıyor. Bu farklı, kademeli bir gerilim artışı, bir dalga, tsunami değil. Onu izliyorum, gözlerinin nasıl yumuşadığını, yüzünü izliyorum, etrafımda sıkıldığını hissederken onu izliyorum. Nefesinin iç çekişini duyuyorum. Boşalmamak için her şeyimi harcıyorum, içini boşaltmamak için.

Onu kaldırarak pozisyonumuzu değiştiriyorum, böylece ben yatak başlığına yaslanıyorum ve o da kucağıma oturuyor. Gözlerimiz kilitleniyor. Saçlarını kavriyorum, onu kendime çekiyorum, elimi kalçasına götürüp onu üzerimde gezdirmeden önce öpüyorum.

Omuzlarımı pençeliyor ve ben onu öperken onu izliyorum. Şu anda ona böyle ihtiyacım var. Her şeyine ihtiyacım var. Sikim amında, dilim ağzında, ellerim onun üzerinde, onu bana sıkıca tutuyor.

Sikeyim.

Saçlarını sıkıca kavriyorum ve içine daha da giriyorum.

Ona sert davranıyorum ve başını geriye çektiğimde çılgılık atıyor, tekrar geliyor, öncekinden daha sert geliyor, onu mızrakla tutarken sikimi sağlıyor, zonklamasını hissediyorum, amı sikimin etrafında titreşiyor, nefesi ağzımda ılık.

İçini boşaltırken onu izliyorum. Onu yakınımda tutarken ve sadece onu izlerken çünkü onu istemeyi bırakamıyorum.

Dışarıda yağmur çarşaf gibi yağıyor. Tükenmiş bir halde Helena'yı kolumun arasına alıyorum. O bana yaslanırken uzun bir süre sessiz kalıyoruz. Bunu seviyorum, onun böyle olmasını seviyorum. Bizi böyle seviyor.

"Neden benim odamda uyuduğunu biliyorum. Neden orada duş aldığını. Orada diğerlerinden daha güvende olduğunu biliyorum. Ben olmadığımı biliyorum."

Bana bakmak için biraz kayıyor.

"Ama geceleri ne yapıyorsun biliyor musun?" Ben soruyorum.

Ona bakıyorum. Ona neden söylediğimi bilmiyorum ama ona böyle bakınca, gözlerinde gördüklerimi görünce söylemek zorundayım. Başka seçeneğim yok.

"İçime kıvrılıyorsun," diye devam ediyorum. "Her zaman. Bana tutunduğundan değil. Tutunmuyorsun. Göğsüme kıvrılıyorsun ama ben kollarımı s a n a sarıp koza örene kadar susmuyorsun."

Gülümsüyor, bir an için gözlerini kaçırıyor ve sonra bana dönüyor. "Bunun kulağa ne kadar ürkütücü geldiğini biliyor musun? Beni uyurken izlemenin?"

Gece yarısı gözlerine bakıyorum. "Hayatımda gördüğüm en güzel, en hüzünlü gözlere sahipsin."

Bunun üzerine geri çekildi ama gitmesine izin vermedim. Daha sıkı tutuyorum ve o da yüzünü omzuma gömüyor.

"Benimle bu şekilde konuşmamalısın," diyor.

"Neden konuşmayayım?"

Gözlerime bakmak için başını çeviriyor. "Çünkü ben..." Duruyor, göz kırpmıyor, alnını buruşturuyor, sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. Kucağımdan kalkıyor ve yorganı göğsüne kadar çekiyor.

"Çünkü ne olursa olsun Sebastian, sen bir Scafoni'sin ve ben de bir Willow'um. Biz arkadaş değiliz. Düşmanız. Beni santim santim yok edeceksin ve bu daha kolay... Senden nefret edersem bir şansım var. Ve bu, az önce olanlar, bana öyle dokunman, benimle öyle konuşman, sanki ben sadece Söğüt Kız değilmişim gibi..."

Dudağı titriyor, gözyaşları yüzünden dökülüyor ve bir tanesi koluma düşüyor. O damlanın tenimin üzerinde kayışını izlemek için neredeyse ondan uzağa bakıyorum. Neredeyse.

"Sanki umurundaymış gibi," diyor.

Yine sessiz ama içinde bir şeyler oluyor. Bunu görüyorum. Hissediyorum.

Başını sallıyor, yataktan kayıyor ve gitmesine izin veriyorum. Battaniyeyi yanına alıyor, göğsüne bastırıyor ve kendini benden saklıyor.

"Bu bir daha asla olamaz Sebastian, çünkü seni umursayamam."

HELENA

A SONRA Küfür bizim
konuşma değildi. Sebastian
toplantısına gitmek üzere ayrıldı.

Otel odasında oturmuş güneşi izliyorum.

Kızgın bir bulutun etrafında kıvrılıyor, daha fazla yağmurun geleceğine söz veriyor.

Birkaç saatliğine gidecek. Beni gözetimsiz bırakmasına şaşırdım. Otel içinde olduğu sürece istediğim yere gitmeme bile izin verdi. Bir şeyler ye, butikten bir şeyler al ve odaya fatura et.

Tanrım, kendimi çocuk gibi hissediyorum. Kendime bir fincan kahve alacak bir dolarım bile yok.

Geniş oturma odasına bakıyorum ve burada bir telefon olmadığını fark ediyorum, masanın üzerinde bile. Kalkıp yatak odasını aradım. Telefon prizleri var ama telefon yok. Buraya gelirken bir hizmetçinin arabasının önünden geçtiğimizi hatırlayarak homurdanıyorum. Bir yığın havlunun üstünde, kabloları etraflarına sarılmış iki telefon olduğunu fark etmiştim. Garip olduğunu düşünmüştüm ama biz gelmeden önce telefonları otelden kaldırtmış olabileceği o zaman aklıma gelmemiştir.

Başımı sallıyorum. Bütün o tatlı konuşmalar. Tüm o sevişmeler. Daha fazla Scafoni saçmalığı. Ama beni burada bırakarak bir hata yaptı.

Gitmeden önce gece çantasını açtı. Dolaba gidip kapıyı açtım. Takıntılı bir temizlik hastası gibi, eşyalarımızı astığını görüyorum. Onun için bir takım elbise, bir kot pantolon, benim için bir elbise. Ayakkabılarımız düzgünce yere dizilmiş, benimkiler onunkilerin yanında, sanki normal bir çiftmişiz gibi. Sanki sevgililerin kaçamağı için buradaymışız gibi.

Bunun böyle olduğunu mu düşünüyor? Biz buymuşuz gibi mi davranıyor?

Takım elbise ceketinin ve pantolonunun ceplerine elimi attım ama boş çıktı. Kot pantolonundan bir tomar banknot çıkıyor. Çok büyük bir miktar değil, yaklaşık 90 Avro. Önemli bir şey yapmak için yeterli değil, ama bir şey.

Cebine para doldurmak onun yapacağı bir şey değil. Belki de benzin almak için durduğumuzda kendine bir fincan kahve, bana da bir şişe su alırken yapmıştır. Parayı aldım, yanıma almadığım için Sebastian'ın bana getirmeyi akıl ettiği yağmurluğu giydim ve aşağıya indim.

Lobide bir telefon gördüm. Ona doğru ilerliyorum ama sonra duruyorum, evde gecenin bir yarısı olduğunu hatırlıyorum. Henüz arayamam ama arayacağım. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama arayacağım.

Restoranı ve hediyelik eşya dükkanını es geçip dışarı çıkıyorum, güzel otelin merdivenlerinde tereddüt ediyorum, onun kuralını çiğnediğimi biliyorum.

Ne yapıyorum ki ben? Kaçıyor muyum?

Başımı sallıyorum ve geri dönüyorum, hatta otelin girişine doğru bir adım atıyorum, ama yapamıyorum. Öylece teslim olamam.

Vazgeç.

Ve böylece nereye gittiğimi, ne yaptığımı, o dönmeden dönüp dönmeyeceğimi ya da ortadan kaybolup kaybolmayacağımı düşünmeden otelden çıkıp güzel şehre doğru hiçbir şey görmeden, derin düşüncelere dalmış bir şekilde yürüyorum.

Düşünmeden edemediğim tek şey, bana ne olursa olsun, kız kardeşlerimin sıra kendilerine geldiğinde bu geleneği sürdüreceklerini bilmem. Kızlarına, yeğenlerime o çürüyen, sararan kılıfları giydirecekler ve onları bir sonraki Scafoni piçi tarafından bakılmaları, yargılanmaları, dokunulmaları için o korkunç blokların üzerine koyacaklar. Seçip alması için oraya koyacaklar. Sanki insan değilmişiz gibi. Sanki hayvanmışız gibi.

Sanırım onlar için öyleyiz.

Düşüncelerim az önce aramızda olanlara geri dönüyor. Benimle konuştuğu gibi konuşmasına, bana sarıldığı gibi sarılmasına. Benimle sevişmesi. Seviştiğim tek zamandı.

İlk kez seks yaptığımda, Sebastian'dan önce tek kez, çocuk ve ben ikimiz de on altı yaşındaydık. Çocuktuk. İkimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk ve bunu yapmamın tek nedeni, beni bakire olarak gösteren o ince et parçasını yırtmasına ihtiyacım olmasıydı.

İyi hissettirmiyordu. Aslında acıttığını hatırlıyorum ama dişlerimi sıkıp kulağıma gelen ıslak, nefes nefese nefesini engellemeye çalıştım. Prezervatif kullanmıştı ve küçük bir homurtuyla çabucak boşalmıştı. Biter bitmez onu üzerimden çıkarmak istediğimi hatırlıyorum.

Sebastian'la çok farklı. Sebastian'la seks yapmak istiyorum. Ve bu sadece vücudumun bana ihaneti değil. Bu benim

Ona yakın olmak istiyordum.

Ve beni en çok korkutan şey de bu.

Başımı şiddetli bir şekilde sallıyorum. O kadar yersiz ki yanımdan geçen insanlar durup bana bakıyor. Gözlerine ancak yarım yamalak bakabiliyorum ama paltoma sarılıp yürümeye devam ediyorum.

Bunu düşünemem. Onun benimle sevişmesini düşünemiyorum. Bana nazikçe ya da kabaca dokunmasını. Ne dediğini, beni uyurken izlediğini, ona sarıldığımı, beni koza gibi sardığını düşünemiyorum. Beni koruduğunu. Bunu zaten biliyorum ve oraya gidemem.

Ama yine de, belki de bunu bu kadar garip yapan ona olan bağımlılığımıdır. Bu duygularımı tamamen karıştırıyor.

Libby Teyzemi düşünüyorum ve ilk kez eve döndüğünde kalbinin kırılıp kırılmadığını merak ediyorum. Scafoni ustasını özlediği için kendini öldürmediyse. Çünkü belki de yaptıkları budur. Belki de onlara o kadar çaresizce bağımlı hale geliyoruz ki onları sevdiğimizi sanıyoruz.

Nereye gittiğimden emin olmadan bir süre dolaşıyorum ve merkezin dışında olduğumu ancak burada sokakların o kadar kalabalık olmadığını ve dükkanların yerel dükkanlar, marketler ve bir dişçi, bir güzellik salonu olduğunu fark ettiğimde anlıyorum. Köhne bir antika dükkânı o kadar dolu ki, cama vurmuş bebeklerin yüzleri ben geçerken ürkütücü bir şekilde beni izliyor.

Yağmur tekrar başladığında, dükkanlardan birine girip Sebastian'ın parasıyla bir şemsiye alıyorum. Dışarıda, bazıları dev şemsiyeleriyle, bazıları bisikletleriyle ve büyük boy bavullarını engebeli, yağmurla ıslanmış sokaklarda sürükleyen turistlerle koşuşturan insanları izliyorum. Onların konuşmalarını dinliyorum.

Hava durumundan şikayet ediyorlar ve bence minnettar olmalılar. Özgürler. Basit özgürlükleri nasıl da hafife alıyoruz. Ben nasıl yaptım.

Bir araba trafik ışıklarına yetişemeyecek kadar hızlı gidiyor ve bacaklarıma su sıçratıyor. Kafamı kaldırıp sürücüye zihinsel olarak küfrediyorum ve burada neden bu kadar çok bavullu insan olduğunu anlıyorum.

Verona tren istasyonundayım.

Işık değiştiğinde, daha büyük su birikintilerinden kaçınarak caddeyi geçiyorum ve istasyonun sarkan çatısının örtüsü altına koşuyorum, şemsiyemi silkeliyorum ve içeri girmeden önce kapatıyorum. Burası kalabalık ve yağmurdan korunmak için bekleyen insanlarla dolu.

Elimi cebime atıyorum, banknot yığınının hissediyorum ve tarifeleri okuyorum. Otuz dakika sonra Roma'ya giden bir tren var ve bir bilet bana 65 Avro'ya mal olacak.

Tezgaha doğru yürüyorum. Hatta sıraya bile girdim. Ama bir yanımda ne yaptığımı merak ediyor. Ne yapacağımı. Nereye gideceğim? Eve mi? Nasıl gideceğim? Hangi parayla? Hangi pasaportla? Ayrıca, ailem beni geri istemeyecektir. Öğrendiklerime bakılırsa, beni Scafoni ailesine iade e t m e l e r i işten bile değil.

Sıra ilerledi ve sıra bana geldi. Ödünç aldığım bir tomar banknotu çıkardım. "Roma, lütfen. Tek yön."

Ne yapıyorum ben?

Kadın, etrafımdaki gürültü, kendi düşüncelerim ve aksanının arasında anlamadığım bir şeyler söylüyor ama borcum olan miktarı gösteren ekranı işaret ediyor.

Paramı bardağın altındaki küçük tepsiye itiyorum. Birkaç dakika sonra tepsiyi çeviriyor. Para üstümü ve biletimi alıp sıradan çıkıyorum. Biri bana çarptı.

ya da gerçekten, dikkat etmediğim için onlara çarpıyorum.
"Özür dilerim."

Adam bana yan gözle bile bakmıyor ve cep telefonuyla konuşmaya devam ederek trenine doğru acele ediyor.

Turnikelere doğru gidiyorum. Önümdekileri takip ediyorum. Kimliğim yok. Pasaportum yok. Hiçbir şeyim yok. Sadece cebimde 20 Avro'dan biraz fazla para ve tren biletim var.

Bir insan kalabalığı yanımdan hızla geçiyor. Sanki trenlerini kaçırmak üzerelermiş gibi panikliyorlar ve ben de geçmelerine izin vermek için kenara çekiliyorum.

Yarım saatim var, bu yüzden istasyonun karşısındaki kafeye yürüyorum ve barda bir espresso sipariş ediyorum. Yerlilerin yanında duruyorum ve küçük fincandaki koyu siyah sıvıyı alıp yudumluyorum. Çok sertti. Tekrar deniyorum ama fincanı yere bırakıyorum ve borcumu ödemek için fincanın altındaki çeke bakıyorum. Elimi cebime atıyorum ve şemsiye satın aldığım avuç dolusu bozuk parayı çıkarıyorum. Paraları karıştırıyor, neyin ne olduğunu görmek için her birini ters çeviriyordum ki bir kol belime dolanıyor.

Bakışlarımı etrafımda kıvrılan parmaklara kaydırıyorum ve şaşırıp şaşırmadığımdan emin değilim.

Ona bakıyorum.

Bana bakmıyor.

Paralarımı anlamlandıramadan Sebastian tezgâha üç tane bırakıyor ve kahve fincanımın yanındaki tren biletini alıyor. Okumasını izliyorum ve o davul sesinin kalbimin kulaklarıma yüksek sesle kan pompalaması olduğunu fark ediyorum. Bileti okuyor, avucunun içinde buruşturuyor ve ceketinin cebine sokuyor.

Sonunda bana baktığında, gözleri karanlıktı. Konuşmuyor, tek kelime bile etmiyor ve onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da gerçekten kızgın olduğunda sessiz olduğudur. Düşünüyor. En iyi saldırı şeklini planlıyor.

"Kahveni bitir."

"Bitirdim."

Küçük espresso fincanımı alıp bana uzatıyor. Ondan aldığımda ellerim titriyor. Çok koyu kahveyi zorla içerken gözlerini kırptığını sanmıyorum.

Bitirdiğimde başıyla onaylıyor, fincanı alıyor ve tabağına geri koyuyor.

Hemen ayrılacağımızı sanıyordum ama ayrılmadık. Barda duruyoruz, benim sırtım bara dönük, o yüzünü bara dönmüş, kolu önümde, parmakları hâlâ belimi kavlıyor. O beni izliyor, ben de etrafımızdaki insanları izliyorum, çoğu acele ediyor, bazıları geziniyor, kahve içmek için duruyor, bir şeyler yemek için bir masaya oturuyor.

İstasyonun gürültüsü arka planda kayboluyor, anonslar, yağmur, konuşmalar. Sebastian derin bir nefes alıyor ve ben ona dönüyorum.

"Seni anlamıyorum," diyor.

Ben de ona bakıyorum. Neyi anlamadığını sormak istiyorum. Beni nasıl bulduğunu sormak istiyorum. Ne kadar kızgın olduğunu sormak istiyorum.

Hayır, sonuncusu değil. Onu görebiliyorum. Yontulmuş çenesinin sıkılaşmasında. Dolgun dudaklarının sertleşmesinde.

Daha birkaç saat önce beni nazikçe öpen ve tatlı tatlı konuşan dudaklar.

Reddettiğim nezaket ve tatlılık.

"Sana karşı sert olmamı mı tercih ediyorsun? Bu mu yani?" Parmakları derimi kazıyor. "Aramıza bir çizgi çekmeyi mi seçiyorsun?"

"Bu bir seçim değil. Bunların hiçbirisi benim için bir seçim olmadı."

Gözleri yüzümü tarıyor, biraz daralıyor.

"İstediğin buysa sana sert davranabilirim," diyor sessizce. Sakince. "Neye ihtiyacın varsa."

Yutkunuyorum. Ciddi olduğunu biliyorum.

Başka bir şey söylemeden elini elime geçiriyor, yumruk yumruğa, tırnaklarım derimi kesecek kadar sıkıyor. Şemsiyemi alıyor -unutmuştum- ve bu şekilde, tam olarak el ele değil, istasyondan çıkıp yağmurun altında, bekleyen taksilerin sırasına doğru yürüyoruz. İlkini arka kapısını açıyor ve binmem için eliyle işaret ediyor. Ben de bindim. O da beni takip ediyor ve şoföre İtalyanca bir adres veriyor.

Yaklaşık on dakika sonra, tek kelime konuşmadığı, öfkesinin arabanın içinde ayrı bir varlık gibi zonkladığını hissettiğim on dakika, bir dükkânın önüne yanaşıyoruz. Erkek ayakkabısına benziyor.

Taksinin kapısını açmadan önce şoföre bazı talimatlar veriyor, beni de kendisiyle birlikte dışarı sürüklerken şemsiyeyle uğraşmıyor. Uzakta mavi gökyüzünü görebiliyorum ama burada yağmur yağıyor.

Biz içeri girerken kapının üzerinde bir zil çalıyor, opera müziği hafifçe çalıyor, yakın zamanda içilmiş bir puronun hafif kokusu deri ve pahalı kolonya kokusuyla filtreleniyor. Masasının arkasında gazete okuyan yaşlı adam Sebastian'a bakıyor, gülümsüyor ve ayağa kalkıyor.

Sebastian onunla birkaç kelime konuşur. Ses tonu kesiktir.

Adamın gülümsemesi başını sallamaya ve bana hızlı bir bakış atmaya dönüşüyor. Bir perdenin arkasında kayboluyor.

Sebastian hâlâ yumruğumu sıkıyor ve eli sıcak geliyor.

Birkaç dakika sonra adam elinde yaklaşık bir metre uzunluğunda ince bir deri kordonla yeniden ortaya çıkıyor. Sebastian elimi bırakıyor, ipi alıyor, yumruğunun etrafına sarıyor ve gücünü test ediyor.

Yaşlı adama baktığımda gözlerini hızla kaçırıyor. Sebastian ona bir şeyler söylüyor, kabloyu cebine sokuyor, ona birkaç banknot uzatıyor ve birkaç dakika sonra tekrar taksiye binip Verona'nın merkezine ve otelimize doğru yola çıkıyoruz. Vardığımızda yağmur çiselemeye başlamıştı ama şehir sıırılsıklamdı, güneş ışığı bile nemli bir sarıya bürünmüştü.

Sebastian şoföre ödeme yapıyor. Otele geri dönerken şemsiyeyi bırakıyoruz ve resepsiyonda anahtarı istiyor. Hâlâ çıkarken teslim edilen eski moda anahtarları kullanıyorlar. Süitimize çıkıyoruz ve içeri girince nihayet beni serbest bırakıyor.

Geri çekiliyorum, tırnaklarımın avucuma oyduğu hilal şeklindeki girintilere bakıyorum ve ona geri dönüyorum. "Benimle konuşacak mısın?"

Ceketini çıkarıp asıyor, cebinden iple bağlanmış deriyi çıkarıyor ve kırmızı püskülü sarkan oda anahtarıyla birlikte kapının yanındaki masaya koyuyor.

"Ceketini çıkar ve as."

Dediğini yapıyorum ve onunkinin yanına asıyorum.
Bana bakıyor. "Ayakkabıların da."

Yere bakıyorum, odaya kir bulaştıran ayakkabılarımı çıkarıyorum ve anında iki santim kaybediyorum.

"Hadi yatak odasına gidelim."

"Neden?" Temkinliyim. Bu işin peşini bırakmayacak.

"Çünkü ben öyle dedim."

Hareket etmediğimde, bana doğru geliyor. Kolumu tutup beni götürmesini bekliyorum. Ama onun yerine parmak uçları belime dokunuyor. Onunla birlikte yatak odasına giriyorum.

Uzak duvarın karşısındaki boy aynasına gidiyor, geniş bir alan açmak için bir sandalyeyi hareket ettiriyor ve sonra bana dönüyor.

"Buraya gel."

Ben yaparım. Aynaya sırtımı dönüp ona bakıyorum. Tekrar bana, elbisemin düğmelerine bakıyor. Onları teker teker çözmeye başladığında hareketsizim, bunu yaparken tenime dokunmamaya özen gösteriyor.

"Ne yapacaksın?" Sessizce soruyorum çünkü beni cezalandıracak. Bunu biliyorum.

Gözlerime bakıyor, sonra bakışlarını tekrar düğmelere çeviriyor, her birinin düğmesini dikkatlice açıyor, elbise belimin hemen altına kadar çözülene kadar acele etmiyor. Dantel sütyenimin içindeki göğüslerimin kabarıklığını görecektik kadar hafifçe aralıyor. Beni orada bırakarak oturma odasına doğru yürüdü ve deri kordonla geri döndü.

"Seni bağlamama gerek var mı?"

Ona bakıyorum, ne planladığından emin değilim. Beni bununla bağlayacak mı?

"Ne yapacaksın?" Tekrar soruyorum.

"Seni bağlamam gerekiyor mu?" diye tekrarlıyor.

Yavaşça, kararsızca başımı hayır anlamında sallıyorum. "Güzel."

Uzanıyor, yağmurun alnıma yapıştığı saçlarımı itiyor, bana bakıyor ve bir an için yaptığım şeyden pişmanlık duyuyorum. Onu reddettiğim için pişmanım. Kaçıp gittiğim için pişmanım.

"Trene binmeyecektim." Binmeyecektim. Bu doğru.

"Biliyorum." Bir şeyi siler gibi yanağıma dokunuyor, sonra tekrar gözlerimle buluşuyor. "Arkanı dön."

"Beni cezalandırmak zorunda değilsin."

Ama yapıyor. Ve yapacak. Sessizliği bana bunu söylüyor.

"Neden?" diye sordum. Titremeye başladığımı hissediyorum. Gözlerimin arkasında biriken yaşların sıcaklığını hissediyorum.

"Arkanı dön, Helena. Dediğimi yap. Dediğimi yapman çok önemli."

Aynaya bakacak şekilde yavaşça dönüyorum. Bize bakmıyorum, hemen değil. Onun yerine pencerenin yansımalarına bakıyorum, akşam yavaş yavaş inerken dışarıda gölgelerin nasıl uzadığını görüyorum. Saatlerdir yoktum herhalde.

Ellerini üzerimde hissettiğimde onu izliyorum. Omuzlarımdalar ve onları sıkıyor, ovuyor. Kocaman ellerini omuzlarıma doluyor. Ona doğru eğilmek istiyorum, söylediklerimi geri almak ve onun güçlü göğsüne yaslanıp beni tutmasına izin vermek istiyorum. Beni cezalandırmasına değil.

Ama parmakları açık elbisemi tutuyor ve yavaşça, nazikçe, çok dikkatli bir şekilde omuzlarımdan üzerinden geçiriyor, çıkarmıyor, sadece kollarımın yarısına kadar indiriyor. Aynı şeyi sütyenimin askıları için de yapıyor. Elleri tenimi yakarken saçlarımı topluyor ve öpmeden önce omzumun üzerine koymak için kütlesini kaldırıyor.

Dudakları tenime karşı yumuşak.

"Mükemmelsin," diyor yansımama.

Başımı çeviriyorum, yanağım neredeyse onunkine değiyor. Çenesi sert. O sıcak. Neredeyse arkamı dönecektim ama o bunu hissetmiş olmalı ve başını hafifçe sallıyor. Elleri kollarımda, onları ovuşturuyor.

"Seni cezalandıracağım Helena."

Gözyaşlarım öğleden sonra yağan yağmur gibi düşmeye başladı.

Başımı salladım. Beni cezalandıracağını biliyorum. Ve bunun kötü olacağını biliyorum. Önceki gibi değil. Kemerini kullandığı zamanki gibi değil. Bu daha kötü olacak çünkü şimdi daha anlamlı.

"Ve benimle dövüşmeni istemiyorum. Seni bağlamak istemiyorum. Bu çok önemli."

Aptalca tekrar başımı sallıyorum ve elleri omuzlarımın üst kısmına geliyor. Üzerlerine biraz baskı uyguluyor.

"Diz çök."

Bir an panikliyorum ama arkamda, bana doğru bastırıyor, kollarıyla beni kendine bağlıyor. Bir eli bir göğsümü kapatıp sıkıyor, tartıyor, diğeri elbisemin altından kayıyor, parmak uçları külotumun içine kayıyor, sadece klitorisime dokunuyor. Bizi böyle izliyorum, dudaklarım hafifçe ayırık.

İstediğim zaman böyle
görünüyorum. "Diz çök, Helena."

Başımı sallıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Elini külotumdan çıkardı. Tekrar omzuma koydu, ben de diz çöktüm. Saçlarımı tekrar omzumun üzerinden geçirerek sırtımı ortaya çıkarıyor, başımı biraz öne doğru itiyor, böylece diz çöküyorum, başım eğik, bir tanrının önünde af dileyen bir tövbekar gibi.

Omzumu tekrar öpüyor, elbiseyi kollarımdan biraz daha aşağı itiyor, beni düzenliyor. Beni hazırlıyor. Doğrulup televizyonu rastgele bir kanala çevirdiğinde, sesi açtığında ne yapacağını biliyorum. O kabloyu neden aldığını çok iyi biliyorum. Yaşlı adamın bana neden öyle baktığını.

Biliyorum.

SEBASTIAN

S O çok güzel.
Mükemmel.

Teni tertemiz, lekesiz. Saçları siyah, şelalenin en koyusu ama asi, gümüş bir çizgi var. Vahşi ve meydan okuyan, tıpkı onun gibi.

Tüm bu mükemmellik, tüm bu lekesiz ten, onu işaretlemek, üzerine adımı damgalamak, boynunun arkasına yakmak istememe neden oluyor. Çılgılığını duymak. Benim olduğunu bilsin.

Küçük ayaklarının altları bile, önümde diz çökmüş, ayak parmakları altında kıvrılmış, cezasını beklerkenki savunmasızlığı - benim küçük tövbekarım - o ayaklar bile bende işaretleme isteği uyandırıyor. Marka. Kendi markam.

Yutkunuyorum, sarmal deriyi alıyorum, yumruğumun etrafına bir, iki kez sarıyorum. Aletim sertleşti ve işim bittiğinde onu becereceğim. Aynada yüzünü izlerken onu arkadan becereceğim. Onu doldururken.

Hasta piç.

Bu sese
gülümsüyorum.
Evet,
gülümsüyorum.

"Arkanı dönme." Gözyaşlarını isteyebilirim, ama güzel yüzünü işaretlemek istemiyorum.

Küçük, gergin bir ses çıkarıyor, başını sallayarak anladığını belirtiyor. Aşağıya bakıyor, bana değil, bize değil. Böyle olduğumuzda değil.

Biraz yana kayıyorum ve omuzlarının en geniş kısmına bakıyorum. Beklerken hafifçe titriyor. Keşke bir elimi külotunun içine sokabilseydim, beklentinin beni sertleştirdiği kadar onu da ıslatıp ıslatmadığını hissedebilseydim. Onu cezalandırırken kendine dokunmasını sağlamalıyım. Belki de yaparım. Ama henüz değil. Önce acı.

İlk kırbacın sesi en tatlısıdır, mükemmel derinin en ince teli teninde bir çizgi yakar. Onu lekeliyor. Tüm o mükemmel güzelliği kesintiye uğratıyor.

Ama onun nefesi, daha da tatlı.

Vücudu öne doğru sallanıyor ve kendini yakalıyor, ellerini önünde yere koyuyor. Elbise kollarından aşağı, beline doğru kayıyor, sütyeninin kupları sert meme uçlarının tepesinde.

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Ona nasıl göründüğümü merak ediyorum. Elimde derme çatma bir kırbaç, pantolonuma bastıran çelik gibi sert bir penis, vücudum sımsıkı sarılmış bir halde onun üzerinde dururken kocaman görünüyorum.

Koyu renk gözlerinin etrafındaki deri ağlamaktan kızarmış. Ağzında küçük bir O harfi var ama şaşırmış olamaz.

Tekrar pozisyon almasını işaret ediyorum. Yapıyor, başını hafifçe eğiyor, elleri uyluklarında küçük toplar, vücudu benimkinden daha gergin.

İkinci kırbaç birincinin altına mükemmel bir şekilde hizalanır ve bu kez, vücudu öne doğru sarsıldığında, şöyle haykırır

vuruş ciğerlerindeki havayı boşalttı.

İnce ve kızgın kırmızı çizginin kollarının arkasını, koltuk altının kıvrımını bile çizmesini izliyorum.

I gerekir yapmak onu yükseltmek onu kollar
Yukarı, kırbaç Alt tarafı.

Başka bir zaman.

Bir kırbaç daha ve elleri ve dizleri üzerinde.

"Kaç tane?" diye soruyor. Alnında boncuk boncuk ter var. "Yerine dön." Ayaklarının altını da yapabilirim.

"Trene binmeyecektim," diye tekrar deniyor.

"Bu trenle ilgili değil." Değil ve öyle. Her şeyle ilgili. İtaatsizlik ettiği için, geride bıraktığım parayı aldığı için, sınavımı geçemediği için, beni haklı çıkardığı için onu cezalandırmak için.

Ama aynı zamanda teslimiyetle de ilgili. Bu onun Söğüt Kız olmasıyla ilgili. *Benim* Söğüt Kızım.

Yumruğum kordonun etrafında sıkışıyor. "Yerine dön. Şimdi."

Elinin tersiyle gözlerini siliyor ve tekrar yerine döndüğünde bu kez elleri kalçalarının etrafında kapalı, parmak eklemleri beyaz, omuzları gergin. Kolumu hazırladığımda gözlerini sıkıca kapatıyor.

Bu vuruş daha sert. Bir çığlık atıyor ve ben burada, bu otelde olduğumuza, televizyonu açık tutmak zorunda olduğuma lanet ediyorum. Mükemmel sessizliği bozan çığlığını duyamadığım için.

Onu tekrar, tekrar ve tekrar kırbaçlıyorum, on çizgi sayana kadar, tek bir tanesi bile diğerini geçmiyor, her biri mükemmel, düzgün, itaatkâr bir şekilde bir öncekinin altına yerleştiriliyor. Helena bir koluna yaslanmış, yarısı elleri ve dizleri üzerinde, nefes alıyor

pozisyonunu korumaya çalışıyor, başarısız oluyor ama merhamet dilenemeyecek kadar gururlu.

Yutkunuyorum, pantolonumun paçasını düzeltiyorum. Gözleri hareketi takip ediyor ve öfke doluyor.

Kahretsin, ama ben onu böyle seviyorum.

"Bundan zevk alıyorsun," diye suçluyor.

"Henüz değil, ama yapacağım."

"Sen pis, hasta bir piçsin."

Homurdanıyorum. Tencere dibin kara, seninki benden kara. O da benim kadar kirli. "Elini külotunun içine sok."

Gözlerimi arıyor, panikle başını sallıyor.

"Yap hadi. Elini külotunun içine sok ve klitorisini ovala."

"Hayır."

Bileğimin hızlı bir hareketiyle ayaklarının altını kırbaçlıyorum. Bir anda nefesi kesiliyor ve ciyaklıyor ve içgüdüsel olarak onları örtmek için geriye uzanıyor.

Eğildim, bir avuç saçını tuttum, çektim. "Elini külotunun içine sok ve klitorisini ovala dedim."

Yavaşça yapıyor, boynu garip bir açıyla bükülmüş, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Yüzünü izliyorum, parmaklarının çevremde çalıştığını görüyorum.

"Islak mısın?" Elimi saçlarına sokarak soruyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Ama ıslak mısın?" Daha yakına eğilip derin derin içime çekiyorum. "Çünkü kokunu alabiliyorum." Kırbaçlı elimi külotunun içine sokuyorum ve parmaklarının arasından kıvrımlarını okşuyorum. Gülümsüyorum. "Sen de benim kadar kirlisin Helena," diyorum, elimi çekip çıkarıyorum, derinin bir santimi ıslak.

Ayağa kalkıyorum.

Gözleri aynadaki hareketlerimi takip ediyor. Hâlâ amını ovuşturuyor. Kolumu kaldırıyorum ve kırbacı sırtına geçiriyorum. Homurdanıyor ama daha sert ovuşturuyor, ben bunu tekrar tekrar yaparken gözleri benimkilerde.

Sırtının tamamı işaretlenene kadar.

Şimdi farklı bir şekilde mükemmel.

Ta ki daha fazla dayanamayıp amını okşayan kolunu kavrayıp onu ayağa kaldırana kadar.

Ovalamaya devam ediyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. Orgazm olması için onu kırbaçlamalıyım ama bekleyemem. Onu aynaya bastırıyorum, nefesi anında aynayı buğulandırıyor ve külotunu aşağı itiyorum. Hâlâ sürtünüyor ve amından gelen ıslak sesler beni daha da sertleştiriyor.

Pantolonumu ve külotumu aşağı itiyorum ve elbisesini kaldırıyorum ve altına girmek için dizlerimi büküyorum, onu ayaklarından kaldırıp horozuma soktuğumda deri hala yumruğumun etrafına sarılıyor.

Onu becerirken iki elini de aynaya vuruyor, biri ıslak, ikimiz de nefes nefese, nefesimiz nemli ve sıcak, amcığı damlıyor, etrafımda açgözlü, beni emiyor, beni sertçe sıkıyor.

Birkaç dakika içinde, o boşalıyor ve sonra ben boşalıyorum. Ağzımı yüzünün yan tarafına bastırdım. Nefes alışını duyabiliyorum, boşalmasını duyabiliyorum ve lanet olsun ki onu doldurmak ve onu benimle dolu tutmak istiyorum, tohumumu içine koymak, orada tutmasını sağlamak, bir parçamı onun içinde tutmak çünkü onunla asla doyamıyorum.

Asla yeterince
yaklaşamıyorum. Yeterince
derine.

Dışarı kayarken onu kendime doğru tutuyorum, iki adım geri atıyorum ve yere oturuyoruz. Nefes nefese kalmıştık. O benim dizlerimin arasında, ben de onunkini iterek açıyorum. Ortak döllерimizin amından sızışını izliyoruz, televizyonun sesi - mucizevi bir yüz kremi satan bir reklam filmi - nefesimiz sakinleşirken nihayet odaklanıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerinin içinde nefret var. Nefret ve öfke.

Onu böyle seviyorum. Kızgın halini seviyorum. Vahşi. Dönüp bana saldırdığında, elleri bir kedi gibi pençeli, bileklerini tutup gülüyorum ve sırt üstü düşüyorum. Üstümdeydi ve yarı giyinik, dağınık bir haldeydik.

Benimle savaşıyor. Sanırım gitmesine izin verirsem, gözlerimi oyacak.

"Böyle değil," diyorum, bizi ters çevirerek sırtını halıya dayamasını sağlıyorum. Yandığını biliyorum. Sırtındaki taze çizgilerin cehennem gibi yaktığını biliyorum ve onu sert halıya doğru itiyorum. "Bir çentik," diyorum.

Durdu. Onu biraz bıraktım, bıraktım ve yatağa yaslandı, bacakları hala geniş, dizleri yukarıda, böylece amını görebiliyorum, elbise iki düğmeyle beline tutturulmuş bir bez parçası.

"Çentik yok demiştin. Burada olmaz."

"Ama sen bunu istemediğini söylemiştin. Ve sonra bunu kanıtladın. Sert istiyorsun. Beni kibar istemiyorsun."

"Hiç hoş değilsin," diyor.

"Hayır, haklısın, değilim. Ve şimdi, bir çentik alıyorum."

Yutkunuyor. Ayağa kalkıyorum, cep telefonumun ceketimin cebinde olduğu diğer odaya geçiyorum ve resepsiyonu arıyorum. Bir şişe şampanya ve bir soyma bıçağı sipariş ediyorum. Biliyorum.

Deli olduğumu düşünüyorlar ama bu kadar para harcarken umurumda bile değil.

Telefonu kapattım. Kapının önünde duruyordu, belden yukarısı neredeyse çıplaktı, saçları dağınıktı, döl kalçasından aşağı ve dizinin iç kısmına doğru kayıyordu. Ona sııttım. Hay sikeyim. Böyle çok güzel. Deli gibi. Vahşi.

İşte kelime bu. Kedi gibi. Vahşi, yabani bir kedi.

Onu banyoya götürüyorum. Onun ve benim giysilerimizi çıkarıp duşu çalıştırdığımda bana karşı koymuyor - serin çünkü taze yaralarını düşünüyorum - ve içeri giriyoruz. Onu yıkıyorum, öpüyorum ve tekrar becermek istiyorum.

Dışarı çıkıp kurulandıktan sonra, şampanya ve soyma bıçağının teslim edildiği oturma odasına giriyorum. O da beni takip ediyor. İkimiz de çıplaktık. Şampanyanın mantarını açıyorum ve iki flüt dolduruyorum ama onları tepside bırakıyorum ve bıçağı alıyorum.

Bir adım geri çekiliyor.

Onu tuttum, kendime çektim, çıplak vücuduna baktım ve bıçağın sapını ona uzattım.

Ona bakıyor, temkinli bir şekilde bana bakıyor.

"Benim çentiğim," diyorum, son çentiğin yaraladığı kolumu uzatarak.

O alır ve Bıçak, gözler hala daraltılmış gibi Benim saldırmamı, durumu tersine çevirmemi bekliyor.

Bileğini tutarak elini kendime doğru yönlendiriyorum.

"Oy onu."

"Sen hastasın."

"Yap şunu."

Başını hayır anlamında sallıyor.

"Yap şunu Willow Kız," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve acıt."

HELENA

A Kolunun iç tarafındaki gazlı bezden bir parça kırmızı geliyor. Gömleğini giyerken ona bakıyorum.

Bana bunu yaptırmak zorundaydı. Ben yapamadım. Tıpkı

Geçen sefer çakımı karnına dayadığımda yapamamıştım. Kol düğmelerini manşetlerindeki yarıklardan geçirirken bana bakıyor. Ham, cilasız elmaslar, kömür renginde. Gözleri gibi.

Hâlâ çıplaktım, elimde bir kadeh şampanya vardı, bir yudum bile almamıştım. İkinci kadehini doldurdu. "Şampanya sevmez misin?"

"Bu kutlamalar için. Biz hiçbir şeyi kutlamıyoruz."

"Elbette kutluyoruz. Sen ve ben, Helena. Kutluyoruz birbirimizi anladığımız gerçeğidir."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Çok açık değil mi? Cinsel uyumluluğumuz-"
diye homurdanıyorum.

Sırıttıyor.

"Tatlım, seni tatlı tatlı becerdiğimde, orgazmın lanet bir mırıltıdan ibaret oluyor. Ama seni sert siktiğimde, kırbaçladığımda

Seni sikeyim. Amin sikimi sanki doyamıyormuş gibi yutuyor."

Yüzümün yandığını hissediyorum ve bakışlarını tutamıyorum. "Tutamıyorum."

Kıkırdıyor, çenemi avucunun içine alıyor ve ona bakmamı sağlıyor.

"Sert seviyorsun. Büyük olay."

Gitmeme izin verdi ve diğer kol düğmesini almak için şifonyere doğru yürüdü. Smokin giyiyor. Şu anda, gömleği açıkken, karın kaslarının ve göğsünün her bir kasını görebiliyorum. Bakmadan duramıyorum.

Elbisem, bu öğleden sonra ben dışarıdayken teslim ettiği bir giysi çantasında asılı ama henüz görmeme izin vermiyor. Nereye gittiğimizi de söylemiyor.

"Bu öğleden sonra beni nasıl bulduğunu hiç anlatmadın," diyorum bir yudum alarak. Şampanyayı sevip sevmediğimi bilmiyorum. İlk kez içiyorum ve gerçekten de çok yumuşak.

"Sana karşı bir adamım vardı." "Ne?"

"Önemli bir şey değil. Seni toplantıma yanımda getiremedim ve bunun alternatifi seni ailemle birlikte adada bırakmaktı. Bunu mu tercih ederdin?"

"Hayır. Ama beni izleyen biri mi vardı? Parayı da sen mi yerleştirdin?"

Buna cevap vermiyor ama kol düğmesini diğer koluna takıyor ve gömleğini pantolonunun içine sokmadan önce aşağıdan yukarıya doğru düğmeliyor.

"Sebastian?"

"Bırak onu, Helena. Bitti."

"Ama-"

"Bırak onu."

Yapıyorum çünkü o haklı, bu iş bitti. Ve bunu yapmasına şaşırمام.

Sebastian kısa süreliğine banyoya girer, elinde bir şişe losyonla döner ve sandalyelerden birinin kenarına oturur. "Buraya gel." Dizlerini açmış, aralarını işaret ediyor.

Şampanyamın kalanını içiyorum ve yanına gidip bacaklarının arasına, sırtımı ona dönerek yere oturuyorum.

Daha önce olduğu gibi, saçlarımı sırtımdan kaldırıyor. Bundan nefret etmeliyim. Ondan, dokunuşundan iğrenmeliyim ama bunu arzuluyorum. Ellerin üzerinde olmasını arzuluyorum. Ve bu sadece cinsel bir şey değil. Benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyor. Çok nazik olabiliyor, daha önce hissettiğim her şeyden daha hassas.

Uyurken beni kozaladığına dair söylediklerini hatırlıyorum, ama o anda sırtımdaki bir çizgiye dokunuyor, irkiliyorum, sadece bir saat önce ne yaptığını hatırlıyorum. Bu beni sertleştirmeli.

"Boşalmak için hep canını yakmak zorunda mısın? Yani, diğer kızlarla da." Vay be. Bilmek istiyor muyum?

Hemen cevap vermiyor. Sırtıma losyon sürüyor, masaj yapıyor ve bu iyi hissettiriyor.

"Sert seksi severim. Senin gibi."

"Bu sert seksten farklı."

Düşünüyor ve ben bekliyorum, elleri o kadar şefkatle ileri geri hareket ediyor ki inlemek istiyorum.

"*Seni* böyle istiyorum," diyor, sesi düz.

Arkama baktım. Beni izliyor, alaycı bir bakış yok, gülümseme yok. Başka bir şey. Daha derin bir şey. Daha karanlık.

"Neden?"

Başını sallıyor. "Biliyorum işte."

"Söğüt Kız olduğum için mi?"

Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Yüzü kapandı ve ayağa kalktı. "Söğüt Kız'ın canı cehenneme."

Giysi çantasına gidip fermuarını açıyor. Ayağa kalktım. İçinde, kadife askının üzerinde güzelce örtülmüş, koyu mor satenden, yere kadar uzanan bir gece elbisesi var. Bu kumaşın üzerimde nasıl kayacağını, benimle birlikte nasıl hareket edeceğini neredeyse hissedebiliyorum, sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi.

"Bu, boşalmak üzereyken gözlerinin rengi. Neredeyse siyah, ama tam değil. Gece yarısının kenarı gibi." Değerli taş kemerine dokunuyor. "İçindeki yıldızlar."

Ona bakıyorum. "Bazen çok tuhaf şeyler söylüyorsun Sebastian."

Sanki her şeyi görüyor. Sanki şiirsel düşünüyor. Hissediormuş gibi... hissedemediği bir şeyi. Boğazımı temizliyorum ve ayakkabı kutusuna dönüyorum. İçinde ne olduğu ya da elbisenin ne kadar güzel olduğu umurumda değil. Sadece bana öyle bakmaya devam etmesine izin veremem.

Kutuyu alır ve açar. İçinde elbisenin kemeriyle uyumlu bir çift yüksek topuklu taşlı sandalet var. Dokunmak için uzandım.

"Isırmazlar."

Ona yan gözle bakıyorum, her şeyin maliyetini merak ediyorum, bunu neden yaptığını merak ediyorum. Ayakkabıları alıp deniyorum. Çok rahatsızlar ama çok güzeller, umurumda bile değiller. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim.

Kafamı kaldırdığımda bana nasıl baktığını görüyorum. "Giyinmeliyim."

Başını sallıyor, elbiseyi askıdan alıyor, arkadaki küçük fermuarı açıyor.

"İnsanlar sırtımı görecek."

"Bırakın. Bırakın sahip olduklarımızı istesinler."

Elimizde ne var? Neyimiz var?

Elbiseyi başımın üzerinden geçiriyor, ben de fermuarını çekmek için ona sırtımı dönüyorum. Aynada kendime bakıyorum, nasıl bu kadar mükemmel oturduğunu merak ediyorum.

İki ters üçgen kumaş, kapattıkları kadar göğüslerimi de açıkta bırakıyor. Yüksek bel kısmı beni olduğumdan daha uzun gösteriyor ve elbisenin ayak bileğimden belime kadar ikiye ayrıldığını fark ediyorum. Arkada biraz daha fazla malzeme var, bu yüzden yırtmaç o kadar belirgin değil. İki tarafı birbirinden ayırıyorum ve göbeğime kadar görebiliyorum. Ona döndüm.

"Bunu eskitemem."

Ellerimi çekiyor ve elbise düşüp beni neredeyse uyluğumun ortasına kadar örtüyor.

"Sadece göreceğim," diyor.

Gözleri daha koyu ve bana öyle baktığında onu tekrar istiyorum.

Saatini kontrol ediyor. "Hazır mısın?" "Nereye gidiyoruz?"

"Akşam yemeği ve opera."

"Opera mı?" Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Faust.

Umarım beğenirsin."

"Bir adam aşk için ruhunu şeytana satar."

"Bunu biliyor musun?"

"Ben sadece kitabı okudum. Hiç operaya gitmedim."

Birden kendimi çok Ortabatılı hissettim.

"Akşam yemeği ve opera arasında bir arkadaşımızın partisine uğramamız gerekecek."

"Parti mi?"

"İçkiler, gerçekten." Kapıyı açıyor.

"Oh." Hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışıyorum. "Tamam."

Elini saçlarımın altından geçirip sırtımı hafifçe okşuyor, sanki bıraktığı izleri hissetmek hoşuna gidiyormuş gibi. Asansörle aşağı iniyoruz. Bu sefer taksiye binmiyoruz. Bekleyen bir sedanın şoförü bizi görünce arka kapıyı açıyor ve ben Sebastian'ın arkasından biniyorum.

Gece vakti Verona bugün erken saatlerde görüldüğünden çok farklı. Bir kere kendimi biraz daha rahat hissediyorum. Bunun ne kadar mantıklı olduğu delilik ama telefonunda bir mesaj dinleyen Sebastian'a bakıyorum. Ben de öyle hissediyorum. Sanki dışarıda yalnız, belirsiz ve kaybolmuş değilmişim gibi.

Sanırım bu öğleden sonra böyle hissettim. Yarın o adaya, onun korkunç ailesinin yanına geri döneceğimizin farkındayım ama bunu ya da bunun benim için ne anlama geldiğini düşünemiyorum. Ne yarın, ne ertesi gün, ne de yıllar sonra.

Akşam yemeği beklediğimden daha rahat geçti. Ne kadar süslü görünsek de Sebastian beni şehrin hemen dışında küçük bir pizzacıya götürüyor.

"Buraya geldiğimde yemek için en sevdiğim yer burası. Umarım sakıncası yoktur."

"Neden umursayayım ki?"

"Daha güzel bir restoran olmadığı için."

Aydınlık mekâna, mutfakta duran ve tezgâhın üzerinden görünen adama, pizza yiyen kot pantolonlu ve tişörtlü insanlara bakıyorum.

"Burası aslında tam da benim tarzım bir yer," diyorum gülümseyerek. Sebastian beni mutfağa götürüyor, orada hamur açan adam durup ona sarılıyor, onu görünce şaşıyor. Bana göz kırpmıyor ve Sebastian'a anlamadığım bir şeyler söylüyor. Bu muhtemelen Sebastian'ı şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi, yaşlı adamın sırtını sıvazlıyor ve yüksek sesle güler.

Arka tarafa gidiyoruz ve nehir boyunca yerleştirilmiş iki plastik sandalyeli küçük bir plastik masa görünce şaşıyorum. Başımızın üzerinde fenerler asılı ve her şey çok romantik.

Ya da biz olmasaydık olurdu.

Köhne sandalyelere oturuyoruz ve birkaç dakika içinde, şimdiye kadar tattıklarımın daha lezzetli ince pizza dilimleri yiyoruz.

"Beğendin mi?" Sebastian bana soruyor.

"Üçüncü dilimdeyim, yani evet, hoşuma gitti."

Başını sallıyor, üzümlü soda kutusundan içiyor. Kıkırdıyorum.

"Ne?" diye sorar.

"Seni üzümlü gazoz seven biri olarak hayal etmiyorum." "Beni henüz tanıımıyorsun."

Henüz. "Sanırım değil."

İşimiz bittiğinde vedalaşıyoruz ve sahiplerine teşekkür ediyoruz.

Yirmi dakika sonra, yumuşak sarı ışıkların girişin büyük çift kapısını aydınlattığı eski bir konağın uzun kapılarından geçiyoruz. Üniformalı iki adam açıyor

bizim için. Dışarıdan gelen piyanonun yumuşak sesini, bardak çınlamalarını ve sohbet mırıltılarını duyabiliyorum.

Buraya ait olmadığımı anlamak için içeri girdiğimizde bize doğru dönen şık giyimli kadın ve erkekleri görmeme gerek yok.

Kadınlar da benim gibi ama farklı giyinmişler. Onlar kendi elbiselerini giyiyorlar, ben ise benimkinin beni giydiğini hissediyorum, eğer bir anlamı varsa. Saçları zarifçe yapılmış ve eminim ki burada makyaj yapmayan tek kadın benim. Pizzacıdaki köhne sandalyeleri ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum.

Ama Sebastian'a bir bakışım bana onun bu şirkette ne kadar rahat olduğunu söylüyor. Ne kadar evinde.

Sebastian'a gülümseyen yaşlı bir çift bize doğru geliyor. Yanlarında benden belki birkaç yaş büyük ama benden yüz kat daha zarif bir kız var. Kadınlar bana bir bakış atıyor, hızlıca bir göz gezdiriyor ve dikkatlerini Sebastian'a çeviriyorlar. Genç olanın bakışları belki bir an daha uzun sürüyor ve ben hemen tetikte oluyorum. Hiç şüphesiz benden daha güzel, siyah saçları zarif bir şekilde toplanmış, takma kirpikleri yumuşak yeşil gözlerini vurguluyor ve göğüsleri beyaz Grek tanrıçası elbisesinin ince kumaşını yırtmak istercesine dışarı fırlıyor.

Üstüne üstlük İtalyanca konuşuyorlar. Bir anda üçü de bana döndü ve adımı duydum.

"Helena, bu Bay Vitelli, eşi Alexa ve kızları Alexa."

Aynı ismi mi paylaşıyorlar? Belki de bu bir İtalyan geleneğidir? Her neyse, onlardan hoşlanmadığıma karar verdim. Özellikle de koyu renk meme uçları neredeyse elbisesinde bir delik açacak olan genç Alexa'dan.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor Bay Vitelli. "Umarım güzel şehrimizin tadını çıkarıyorsunuzdur."

"Evet, teşekkür ederim. Bu çok güzel." İki kadının bana sadece yarım gülümsediğini fark ediyorum.

Bir garson elinde şampanya tepsisiyle geliyor. Herkes bir kadeh alıyor ve bizi odanın derinliklerine götürüyor. Onlar sohbetlerine devam ederken ben garip bir şekilde Sebastian'ın yanında duruyorum.

Genç Alexa, Sebastian'ın söylediği bir şeye gülüyor ve çapkınca omzuna dokunuyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve içkimi bitiriyorum. Yan odada, yiyeceklerle dolu uzun bir yemek masası görüyorum.

"Affedersiniz."

Sebastian reddetmeden önce, boş bardağımı yoldan geçen bir garsondan aldığım dolu bir bardakla değiştirerek uzaklaşıyorum ve ona doğru yürüyorum. Onları izleyebileceğim bir yer buluyorum. Vitelli ailesiyle konuşurken bile Sebastian'ın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ediyorum.

Aç olmasam da bir parça bruschetta alıp ısıırıyorum, yanımdakilerin dönüp çıtırtıya bakmasına aldırmadan masanın etrafından dolanıyorum ve Sebastian'ı yanımda buluyorum.

Yüzümü ona döndüm ve ağzıma yağlı bir zeytin attım.

"Bu kadar yemeği nereye koyuyorsun?" diye sordu. Altı dilim pizza yedim ama kendimi savunmak için söylüyorum, ince hamurluydu ve bütün gün bir şey yememiştim.

Omuz silkiyorum.

"Tamam mı?" diye

soruyor.

"Benim tarzım bir kalabalık değil."

"Ah." Etrafına bakınıyor, bir elini boynumun arkasına doluyor, beni orada tutuyor, başparmağı yaralardan birini ovuyor. "Fazla kalmamıza gerek yok. Sen farkına varmadan bitmiş olacak."

"Sorun yok. Ben iyiyim. Git arkadaşlarınla konuş." *Transparan elbiseleri ve sivri meme uçlarıyla.*

Sebastian bana dönüyor, beni inceliyor, görüş alanımı kapatacak şekilde bizi konumlandırıyor. Bir eliyle başımın arkasını kavırıyor ve diğer elini elbisemin katları arasından kaydırarak cinsel organımı avuçluyor.

Nefesim kesildi.

Yakınına eğilir. "Senin ve benim bir sırrımız var. Aramızda bir sürü sır var. Bu insanlar, onlar bir zorunluluk. Benim istediğim sensin."

Gözlerinin içine bakıyorum ve sanki ada çok uzakta, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Sanki sonsuza dek buradaymışız ve söylediklerinde ciddiymiş gibi geliyor.

Başımı sallıyorum ama nedenini tam olarak bilmiyorum.

Elini çekiyor. Elbise tekrar yerine oturuyor, saten çıplak tenime yumuşak bir şekilde değiyor.

"Vitelli ile birkaç dakika konuşmam gerekiyor. Bazı aile işleri. Sonra gideriz. Seni burada bıraksam sorun olur mu? Tren istasyonuna kadar yürümek yok mu?"

"Bu ayakkabılarla hiçbir yere yürümek yok. Ben büyük bir kıyım. Bana bir şey olmaz."

Başını salladı ve biraz önce olduğundan daha ciddi görünen Bay Vitelli'nin beklediği yöne doğru yürüdü.

Onu üç koridordan birinin dışındaki bir odaya götürüyor.

Telefon aramaya karar vermeden önce birkaç dakikamı bir duvarı tutarak geçiriyorum ama sadece kilitli kapılar buluyorum. İçeri girip fark edilmeden telefon görüşmesi yapabileceğim hiçbir yer yok. Amy ile konuşmayı çok isterdim, birkaç dakikalığına bile olsa.

Bir banyo bulduğumda içeri girip kapıyı kilitliyorum. Burası kadife bir kanepenin sığabileceği kadar geniş, tezgahı pahalı parfüm ve sabunlarla dolu lüks bir alan. Acele etmiyorum ve işim bittiğinde üç kadının banyoyu kullanmak için toplandığını görüyorum.

Sebastian'ı gitmeye hazır bulmayı umarak yanından geçip gidiyorum ama onu ana odada göremeyince, koltukların yerleştirildiği ve biraz daha mahremiyet isteyen insanların toplandığı merdivenlere doğru yürüyorum.

Yukarı tırmanıyorum ve oradan birinci katın tamamını görebiliyorum. Sebastian'ın gittiği koridora bakıyorum. Bir kapının açıldığını ve Grek tanrıçasının elbisesini düzelterek dışarı çıktığını görünce meraklanıyorum. Ama beklemediğim şey, Sebastian'ın bir an sonra peşimden gelmesi, gözlerini dikmiş odaya bakması.

Ağzının kenarındaki bir şeyi siliyor ve balkona doğru baktığında geri çekilip gölgelerin arasına giriyorum. Tam on dakika boyunca aşağı inmiyorum ve ihanete uğradığım hissinden neden k u r t u l a m a d ı ğ ı m ı bilmiyorum.

Ben yapmadım.

Ben sadece onun Söğüt

Kızı'yım. Onun Söğüt

Kırbaçlayan Kızı.

Daha ne kadar açık olması gerekiyor?

SEBASTIAN

HElena operanın ikinci sırasında yanımda sert bir şekilde oturuyor. Elimi kalçasına koydum ama o bacaklarını sıkıca kapatmış, ellerini kavırıyor.

sandalyesinin kenarlarında. Olay başladığından beri bana bir kez bile bakmadı. Arabayla gelirken bile bakmadı.

Gerçi ayrıldığımızda dikkatim dağınıktı. Vitelli Helena'nın kim olduğunu biliyor. Söğüt Kız'ı biliyor. Bilmemeliydi ama sevgili üvey annem onu ziyarete gelmişti. Sanırım Ethan'la adadan ayrıldıkları gecelerden birinde buraya gelmişlerdi.

Willow oyununun kurallarını çiğneyen tek kişi ben değilim. Gizlilik önemli bir kural. Ama başkaları da var ve Helena'yı seçtiğim an, kılıfındaki domuz kanı izinin peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Sanırım Lucinda'nın burada olmasına şaşırmadım. O savaşa hazırlanıyor. Ben de öyle. Ve ondan daha iyi silahlanmış durumdayım. Bu yolculuk verimli geçti, tahminim doğru çıktı.

Ama öğrendiklerimi ona karşı kullanmanın Helena'yı kurtarsa bile Ethan'a zarar vereceğini biliyorum. En azından bir kardeşten. Diğerini sonra düşüneneceğim. Yapmak zorundayım.

Ethan'la nasıl başa çıkacağımı düşünmeliyim. Eğer dikkatli olmazsam, bu ona zarar verecek ve ben yeterince zarar verdim.

Yanımda bir tahta gibi kaskatı oturan Helena'ya bakıyorum. Açıkçası, bu beni kızdırıyor. Yaptığım şeyi onun için yapıyorum.

Kulağına doğru eğildim. "Sorun ne lan?" Bana ölümcül bir bakış attı.

Soprano yüksek bir notaya vuruyor ve müzik aniden duruyor. Bir anlık sessizlikten sonra etrafımızdaki insanlar ayağa kalkıyor ve alkışlıyor. Helena'yı kolundan tutup ayağa kaldırıyorum ve ara sırasında taşmadan önce onu koridora doğru yürütüyorum.

"Ne yapıyorsun? Daha bitmedi."

"Geri kalanını izlemek için daha özel bir yere gidiyoruz."

Bana bakıyor. "Olduğumuz yerde iyiyim."

"Ben değilim."

Dikkat çekici bir şekilde, sahnenin doğusundaki servis kapısına doğru manevra yaparken kimseyi yolumdan çekmem gerekmiyor. Kapıyı iterek açıyorum, soyunma odalarına giden oyuncularını görüyorum, ikinci perdeye hazırlanmak için acele eden görevlileri duyuyorum.

"Burada olmamız gerektiğini sanmıyorum," diyerek geri çekiliyor.

"Şşş." İki tarafa da bakıyorum ve koridoru geçip başka bir kapıya ulaşmak için biraz daha yürüyoruz. Burası daha karanlık. Telefonumdaki el fenerini kullanarak depolanmış aksesuarlar arasında bize yol gösteriyorum.

Yavaş çünkü her şeye bakıyor.

Perdeli merdivenlere ulaştık. Onları kenara itiyorum ve işaret ediyorum. "Bu taraftan."

Dar, taş merdivenden yukarı bakıyor. "Yukarıda ne var?"

"Göreceksin."

Macera duygusu, üzüldüğü her neyse o n d a n daha ağır basıyor. Merdivenleri tırmanıyor, ellerini iki taş duvara dayıyor. En tepede başka bir kapı var. Kapıyı açmak için ona doğru uzandım. Biraz takılıyor ama sonunda açılıyor ve bir an sonra dışarıda, tüm kolezyumu görebildiğimiz bir tür balkon olan küçük bir alandayız. "Vay be. Burada mı olmamız gerekiyordu?" Aşağıya bakıyor, etrafındaki her şeye baktı.

"Hayır, muhtemelen değıl."

Bana döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Küçükken babam bizi buraya getirirdi. Bazı yazlar haftada üç operaya gelirdik. Biraz sıkıcı olmaya başladı, bu yüzden Ethan, Gregory ve ben keşfederdik."

"Keşfetmene izin mi verdiler? Burada mı?"

"Tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyorlardı."

Orkestra İkinci Perde'nin başlamak üzere olduğunu işaret ediyor ve Helena'ya sıkıntısını hatırlatıyor gibi görünüyor. Bunu yüzünde görüyorum.

"Akşam yemeğı ile bunun arasında ne oldu?" Bana döndü. "Hiçbir şey olmadı."

"Bir şey."

Beni inceliyor, ben de bekliyorum.

"Alexa 2.0 ile o odada ne yapıyordun?"

Kafam karıştı. Alexa 2.0 komik olsa da. "Casusluk mu yapıyordun?"

"Hayır. Üst katta, balkondaydım. Onu bir odadan çıkarken gördüm, sen de hemen arkasından geldin. Sanki memesi düşmüş gibi elbisesini düzeltiyordu, ki öyle olsaydı şaşırmazdım." Gözlerini deviriyor ve bakışlarını kasıtlı olarak sahneye çeviriyor.

"Kıskanmış gibisin Helena."

Homurdanıyor. "Beni partiye götürmene gerek yoktu. Beni otelde bırakabilirdin."

"Yani yine tren istasyonuna mı kaçacaksın?"

Bana ters ters bakıyor.

Arkasına geçiyorum, saçlarını omzunun üzerinden itiyorum ve ellerimi onunkilerin yanına, taş duvarın üzerine koyuyorum. Boynunu, omzunun kıvrımını, sırtındaki ilk yarayı öpüyorum.

"Dur."

Bir elimi göğsünü örten üçgenin içine, diğerini de bacaklarının arasına kaydırıyorum.

"Alexa 2.0 bir parça doğum günü pastası gibi."

Amını okşuyorum, başka bir kırmızı çizgiyi öpüyorum. Başını çeviriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bakması güzel. Belki ağzınızı sulandırır."

Kolumu itiyor. "O zaman gidip bir dilim almalısın."

"Mesele de bu zaten. Herkes bir dilim alabilir. Herkesin var."

"Öyle mi?"

"Uzun zaman önce." Elimini göğsünden çekiyorum ve arkasını döndüğünde bana bakmasını sağlıyorum. "Ve ikinci kez istemiyorum." Onu öpüyorum. Ağzı açılıyor ve amcığı

elimde ıslak. "İstediğim şey sensin. Bu ağız, bu am. Sen."

Margarita sahneye çıkıp hüzünlü şarkısını söylerken orkestra çalmaya başlar.

Helena döner ve ellerini duvara koyar.

Kalçalarını geriye çekiyorum, bacaklarını kendi bacaklarımla açıyorum ve elbise ikiye ayrılarak onu bana gösteriyor.

Bir dakika duruyorum, geri çekiliyorum ve onu hayranlıkla izliyorum, kalçalarını daha uzağa çekiyorum, böylece eğiliyor ve ona böyle bakıyorum, beni bekliyor, benim için açık. Onu istiyorum. Onu hayatımda başka hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

Bir elim kalçasında, kemerimi çözerken onu açık tutuyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum, onları ve külotumu aşağı itiyorum. Uzun saçlarını sırtından iterken amına giriyorum.

Parmaklarımın altındaki kabarık çizgiler beni daha da sertleştiriyor. Elimi ensesine kapatıp bir elimle onu tutarken diğer elimle kışını açık tutuyorum, böylece onu görebiliyorum, amının beni almak için gerilmesini izliyorum, kış deliğinin küçük halkasını g ö r ü y o r u m .

Onun her yerini istiyorum, amını, götünü, ağzını. Her deliğini aynı anda doldurmak istiyorum.

İçine girdiğimde sırtını kamburlaştırıyor ve sevişmemizin, ıslak amcığın sert yarağı yutmasının, inlemelerin ve tenin tene çarpmasının çıkardığı sesler sopranonunkine rakip oluyor. Ellerini yumruk yaptığında ve beni sıktığını, etrafımda zonkladığını hissettiğimde, ben de boşalıyorum, onu dolduruyorum, boynunun arkasını sıkıyorum, parmaklarımı kalçasına sokuyorum.

Daha fazla çürük, onun üzerinde benim izlerim, sadece benimkiler.

Dışarı çektiğimde, dölün içinden yere damladığını izliyorum. Onu kendime çeviriyorum ve kollarını boynuma sararken, parmakları saçlarımda, tırnakları kafa derime batarken ağzını öpüyorum.

"Sen benimsin Helena," diyorum öpücükler arasında.
"İstedğim sensin."

HELENA

T Ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde dönüş yolu sakindi. Bir gün önce yağan yağmurun tam tersine güneş pırıl pırıl parlamaktadır.

Bana baktığını hissediyorum ve ne gördüğünü merak ediyorum. Acaba şimdi bir şeyler değişecek mi?

Parmağımdaki yüzüğe dokunuyorum, biraz çeviriyorum, böylece kafatası yüzü bana bakıyor.

"Bu yüzük de ne?"

Her şeye dikkat eder. "Teyzem hasattan sonra bana verdi." Son kelimedeki suçlayıcı tona engel olamıyorum.

"Teyzem Helena."

Başını sallıyor, dosdoğru önüne bakıyor. "Onu arayıp arayamayacağıma karar verdin mi?"

Cevap verirken bana bakmıyor. "Bunu sonra konuşalım."

"Bu daha sonra, Sebastian." Hiçbir şey.

"Bunu bana her Söğüt Kız'ın ölmediğini hatırlatmak için verdi," diyorum, kendimi tutamayarak. Buna yardım edemem

tanıdık karanlığın sözlerime sızmasını engellemek için.

Rıhtıma yaklaşıyoruz. Yakında adaya dönmüş olacağız.

"Onu özlüyorum."

"Seninle yaşıyordu, değil mi?"

"Evet. Bazen onu ve annemi çok gizli toplantılarda yakalıyordum. Onlara böyle derdim çünkü bu konuda çok tuhaflardı. Şimdi anlıyorum ki teyzem, bizden bir sonraki talep edildiğinde el değiştirecek paradan haberdar olmalıydı."

O gün geldiğinde, annemden nefret ettiğini hissettim. Nedenini bilmiyordum, o zaman bilmiyordum.

"Bir keresinde kulak misafiri olmuşum. On altıncı doğum günümüzdü. Kutlama için onu çağırmak üzere teyzemin odasına gitmiştim. Sandalyesinden kalkmıştı. Yürüyebiliyordu ama o kadar yaşlıydı ki sandalyede oturmak onun için daha kolaydı. Ama ayağa kalkmıştı ve annem de yatağının kenarında oturuyordu. Her zamankinden daha yüksek sesle tartışıyorlardı ve teyzem ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı. Annemin yüzüne bir tokat attı; tokatın sesini ve söylediği sözleri hâlâ hatırlıyorum: *"Kız kardeşine ne yaptıklarını gördün ve bebeklerini o blokların üzerine mi koyacaksın? Peki ne için? Beni hasta ediyorsun."*

Ona anlatmadığım daha çok şey var. Teyzemin ona nasıl annem olmalıydı. Libby bunu yapmazdı. Farklı bir seçim yapardı.

O zaman tartışmışlardı ve annem onun doğum günü kutlamasına gelmesini yasaklamıştı. Onu çocukmuş gibi odasına kilitledi.

Daha sonra Helena Teyze'ye bir parça doğum günü pastası götürdüğümde bana yalan söyledi ve gelebilecek kadar iyi hissetmediğini söyledi. Sanırım bu bana yalan söylediği tek zamandı.

Uzun bir nefes alıyorum. "Lütfen onu bugün aramama izin ver." Artık yalvaracak halim kalmadı. "Odada olabilirsin. Ne s ylememden korkuyorsun? Sadece onunla konuşmak, ona iyi olduğumu söylemek istiyorum. Sesini duymak."

Ona gerçeği söylesem teyzem ne düşünürdü? Scafoni ustama karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı. O da yüzüme tokat atar mıydı?

Otoparka girdi, rıhtıma doğru sürdü. Bizi karşılayan adamı tanıdım. Dünkü adamın aynısı.

Sebastian iniyor, anahtarları veriyor. Bagajı açtı ve gece  antamızı çıkardı. Kapımı açtığında ona bakıyorum.

Dışarı  ıkamam.  ıkmak da istemiyorum. Gözlerimin tekrar dolduğunu hissediyorum çünkü korkuyorum ve geri dönmek istemiyorum ve şimdi eskisinden daha kötü.

   geçiriyor, adama çantayı tekneye yüklemesini söylüyor ve   meliyor. Bir elimi iki elinin arasına aldı.

"Oraya geri dönmek istemiyorum,"
diyorum. "Gitmek zorundayız
Helena."

Başımı salladım. "Neden? Sen karar verebilirsin. Bana ne olacağı sana bağlı."

Ama uzun sürmeyecek. Uzun
sürmeyecek. Düşüncesi bile midemi
bulandırıyor. "Beni dinle Helena."
Başımı sallıyorum.

"Dinleyin. Verona'daki toplantım iyi haberdi. Deniyorum-" aniden durdu, nefes aldı, yolu değiştirdi. "Artık bana güvenmek zorundasın. Dn sana söylediklerim boş sözler değildi."

Duruyorum.

"Seni kardeşlerime vermek gibi bir niyetim yok," diyor.

"Ne? Nasıl? Bunu nasıl durdurabilirsin?"

Doğruldu, ben de ona bakmak ve arkasındaki güneşe karşı gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

"Sana bunu söyleyemem. Bu işi kendi yntemimle halletmeme izin ver ve bana güven. Kimse sana dokunmayacak. Güvende olacaksın."

"O adada nasıl güvende olabilirim? Onlarla birlikte?"

Alnı kırış kırış. U z a n ı p emniyet kemerimi zd ve beni arabadan dışarı çıkardı.

"Bana birkaç gün ver, sonra tekrar konuşuruz. Bunu yapabilir misin?"

"Başka seçeneğim yok, Sebastian."

DöNDüğüMüZDE ETRAFTA KIMSE YOKTU. KALABALIK DIşINDA Mutfakta yemek hazırlanırken ve bahçıvanlar dışarıda çalışırken ortalık sessizdir. Sebastian'ın telefon görüşmeleri yapması gerekiyor ve çalışma odasında kayboluyor. Odamda bir saat geçirdikten sonra dışarı çıkıp yürüyüş yapmaya karar veriyorum.

Azalan ışık yryşme rahatlatıcı bir fon oluşturuyor. Bu gece gökyüzünde tek bir bulut bile olmayacak.

Filtresi sessizce vızıldayan yüzme havuzunun yanından geçip çimlere basıyorum ve küçük çiftliğe doğru dönüyorum. Bu

Koku e v e ulaşmasın diye evden yeterince uzakta.

Bir düzine tavuk serbest dolaşıyor ve bunun yarısı kadar da kuzu var. Onları kesip kesmediklerini merak ediyorum. Sanırım kesiyorlar. Yoksa neden kuzu beslesinler ki? Tavuklar yumurta için belki, ama hepsi için değil.

Çitin yanında otlayan iki kuzuyu okşayarak geçiyorum ve sebze bahçesine doğru yürüyorum, düzgün yeşillik sıralarının arasından geçiyorum. En uzak köşedeki çilek tarlasını gördüğümde, olgunlaşmış olanlardan bir avuç toplamak için eğiliyor ve onları birbiri ardına ağzıma atıyorum. Evde süpermarketten aldıklarımızdan daha küçükler. Daha yumuşak ve yüz kat daha tatlı.

Karnımı doyurduktan sonra ellerimi siliyorum ve eve geri dönmek için dönüyorum. Ama duraksadım.

Burada ağaçların arasında bakımsız bir patika var ve adanın doğu tarafına gidiyor. Eve uzun yoldan dönebilirim.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, gitmemem gereken yöne doğru evden uzaklaşmaya başlıyorum. Bana yasak olan yerlerden biri. Neden yasak olduğunu merak ediyorum.

Sandığımdan daha uzun bir yürüyüş ama bu kısmen benim izlediğim rotadan kaynaklanıyor. Başlangıçta bakım yapıldıysa bile aşırı büyümüş ve daha çok bir yürüyüşe dönüşüyor. Parmak arası terliklerin doğru ayakkabı olmadığını öğrendim.

Yeşillik burada da değişiyor gibi. Daha yabani, daha sert bir hal alıyor. Yürürken alçak çalıların uzun dalları bacaklarımı tırmalıyor ve keşke yanıma bir kazak alsaydım diyorum. Güneş battığından beri hava epey serinledi.

Tam geri dönmem gerektiğini düşündüğüm anda ağaçlar yerini bir açıklığa bırakıyor.

Samana benzeyen geniş çemberin kenarında durup ona bakıyorum, Scafoni ailesinin anıt mezarına.

Soğuk bir rüzgâr eteğimi yukarı savurup nefesimi keserken, gri taş bina adadaki diğer tüm binalardan daha eski, büyük, heybetli ve nihai.

Açıklığa doğru bir adım atıyorum ve sanki bir dünyadan çıkıp başka bir dünyaya adım atmışım gibi hissediyorum. Bu en garip, en ürkütücü duygu. Kollarımı kendime sarıyorum, ovuyorum, kendime büyümemi söylüyorum. Tabii ki ürkütücü. Cesetlerle, küllerle ya da tozla dolu. Ama anahtar kelime ölü.

Bu Scafoni'ler bana zarar veremez.

Büyük demir kapılara açılan iki geniş merdivene doğru yürümek için kendimi zorluyorum. Kapıdan çok bahçe kapısına benziyorlar.

Yaklaştığımda, kapının üzerindeki taşta oyulmuş bir melek bedeni olduğunu fark ediyorum, çift cinsiyetli, kanatlarından biri zamanla kırılmış, diğeri büyük. Diz çökmüş, elleri yerde, parmakları kıvrılmış ama yumuşak, başı eğik, kırılmış ya da yas tutan biri izlenimi veriyor. Başına gelenleri kabullenmiş biri.

Ama sonra, yaklaştığımda, kalın taş saç telinin altında meleğin yüzünün yeterince görünür olduğunu ve bir gözünün doğrudan bana baktığını görebiliyorum. Bu bir Gözcü, Scafoni'nin kalıntıları üzerinde nöbet tutuyor, hiç de pasif değil, aksine vahşi.

Ve buraya ait olmadığımı biliyor.

Bu beni neredeyse durduruyor.

Neredeyse.

Ama omurgamı çelikleştiriyorum ve parmaklarımın ucunu kapının taşlı demirine sürtmek için uzanıyorum. Tam olarak kapanmamış, hafif bir kavanoz gibi ve itiyorum.

Burası o kadar sessiz ki, gıcırtı olduğundan yüz kat daha yüksek geliyor. Dışarının serin olduğunu düşünmüştüm, içerisi iki kat daha serin. Asılı bir fener kırmızı ışııyla odayı görebileceğim kadar aydınlatıyor. Bir rüzgâr esiyor ve ayak parmaklarımı gıdıklayan bir şey beni soluk soluğa bırakıp zıplatıyor, ta ki onun rüzgârın savurduğu ölü bir yaprak olduğunu fark edene kadar.

Etrafımda Scafoni isimleri taşa kazınmış, altlarında tarihler var. Doğum ve ölüm. Demir mumluklar, uzun parmaklar gibi, her ismin yanından çıkıntı yapıyor. Bazılarında mum izleri var, bazıları toprakla dolu. Bazı isimleri okudum, en eski olanları. Yüzlerce yıllık.

Anabelle'inkine geldiğimde duruyorum. Uzanıp oymaya dokunuyorum.

Onunki unutulmuş mezarlardan biri. Yanında da oğlu Giuseppe yatıyor.

Soyadı Scafoni-Willow olarak listelenmiş.

Buna şaşırdım. Scafoni ailesinin bu ebedi istirahatgahının ismini yasaklamamalarına şaşırdım çünkü bizi ölümümüzde hatırlamak istemeyebilirler.

İsmin Willow kısmı tahrip edilmiş gibi görünse de, sanki biri sivri bir taş alıp yüzlerce kez çizmiş gibi, ama hala orada. Hala Scafoni ölülerinin arasında, ölümlerinde bile üzerlerinde bir gölge gibi asılı.

Dokunmak için uzandım, adımın harflerini izledim.

Sebastian'ın bana Anabelle hakkında anlattığı hikayeye inanıyor muyum? Yalan söylemiş olabilir. Yalan söylemesini engelleyecek ne var? Bizi mümkün olan en kötü duruma düşürmesini?

Elimi bırakıp yeni taşlara doğru ilerliyorum. Joshua Scafoni'nin işaretini buluyorum. Sebastian'ın babası. Libby halamı Söğüt Kızı olarak seçen adam. Yanında annesini bulmayı umuyorum ve onu görüyorum ama aralarında tek bir isim var. Timothy Scafoni.

Kafam karıştı, tarihi okudum. Çocuk üç gün yaşamış. Hesabı yaptım. Tekrar yap. Olamaz.

"Burada olmamalısın."

Ses beni sıçratıyor ve kalbimi tutarak etrafımda dönüyorum.

Gregory ve Sebastian'ın sesleri birbirine çok benziyor. Neredeyse birini diğeriyle karıştıracaksın.

Ama ben değilim. Gregory'nin sesinde bir parça kötülük var. Sadece bir ipucu, ama ben duyuyorum.

"Sen buraya ait değilsin, Willow Girl."

Yutkunuyorum. Geri adım atacaktım ama çoktan taş mezar duvarına sırtımı dayamıştım ve demir mumluklar sırtıma batıyordu.

Bana doğru bir adım atıyor, hemen öteme bakıyor, bana dokunacak kadar yaklaşıyor. Ama dokunmuyor.

"Kayboldum."

Bana döndüğünde, vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın olduğunda ve tek gördüğüm gözleri ve o gece beni nasıl izledikleri olduğunda hareket edemiyorum.

"Buna inanmıyorum," diyor, sesi sakın. Neredeyse nazik. Yine de tam olarak değil. Nazik olmak için bir şeyler eksik.

Neden takım elbise giydiğini merak ediyorum ve beni kırbaçlama direğinden indirmeden önce ceketini çıkarıp omuzlarıma nasıl sardığını hatırlıyorum. Küçük bir nezaket.

Gözleriyle buluşuyorum ama onu okuyamıyorum. "Ben giderim," diyorum.

"Hesapladın mı?" diye soruyor, bir muma uzanıyor ve yakmak için cebinden bir çakmak çıkarıyor.

Bacaklarım nihayet yeniden işlevini yerine getirebiliyor gibi görünüyor. Bir adım uzaklaşıyorum ve babasının tabelasındaki mumun sapına balmumu damlatmasını, sonra da mumu mumun içine iterek ikisini birleştirmesini izliyorum.

Bana döndü. "Yaptın mı?"

"Evet."

"Sebastian ilk doğan değil." "İkizler."

Gregory başını sallar. "Timothy ilkti. Gerçi sadece birkaç gün hayatta kalabildi." Sebastian'ın annesinin tabelasına bakıyor. "İki yıl sonra onu da öldürdü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sebastian sana söylemedi mi?" Başımı sallıyorum.

"Annesi intihar etti. Burada."

Levhaya bakıyorum, ölüm tarihini, ayını, gününü okuyorum. Oğullarının doğduğu gün, sadece iki yıl sonra. Sebastian'ın doğum gününde kendini öldürmüştü.

Gregory bana doğru adım atıyor ve ben yine olduğum yerde kilitleniyorum.

Tuzağa düştüm.

"Hala benden korkmuyor musun?"

Başımı hızlıca sallıyorum. Çok hızlı.

"Burada olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Ona söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum." Bakışlarını üzerimde gezdiriyor. Sırtındaki izleri kapatmak için bir tişört ve etek giyiyorum. Gözleri bir dakikalığına kalçalarımın takılıyor, sonra biraz daha yukarılara. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde başını yana eğiyor. "Çok kızacak. Kırbaç direğini amacına uygun kullanacak kadar sinirlenecek."

Yutkunuyorum.

Gregory aniden gülümsüyor ve tüm ifadesi değişiyor. Silahsızlandırıyor.

Ve hesapladım.

"Teknik olarak ilk doğan olmaması, gerçekte ailenin reisi olmadığı anlamına geliyor. Bu rol, onu alan oğula geçer."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendi Willow Girl'ümü isteyebilirim. Eğlenceli görünüyor." "Sen hastasın, bunu biliyor musun? Sapık"

"Belki. Muhtemelen," diye ekliyor, bir an düşündükten sonra aynı fikirdeymiş gibi. "Yine de." Yüzüme dokunmak için uzanıyor, ben de elini geri çekiyorum. "Boşalmanı izlemek hoşuma gitti."

Yutkunuyorum, kollarımın altında ter biriktiğini hissediyorum.

"Belki de hastalıklı ve sapkın şeyleri seviyorsundur. Yani, kardeşimden hoşlanıyor gibisin."

"İstediğin buysa söyle ona. Söylediğini yapmayacaktır."

"Hayır mı? Kardeşimi ne kadar iyi tanıdığını sanıyorsun?" Etkili olması için duraklar. "Riske girmek istiyor musun?"

Gözlerini inceliyorum, ne düşündüğünü okumaya çalışıyorum.

"Bak sana ne diyeceğim. Senin sırrını saklayacağım. Böylece sen ve ben kendi sırrımıza sahip olabiliriz." Parmaklarını çeneme koyuyor ve bir an için parmak uçlarını solmakta olan morluklara karşı ölçüp ölçmediğini merak ediyorum. "Sadece ikimizin arasında."

Benimle taşak geçiyor.

Çekiliyorum, bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Arkamı dönmeden kapıya varıyorum.

"Ona söylemeni tercih ederim," diyorum. "Seninle bir sır saklamaktansa kırbaçlanmayı tercih ederim."

Eve geri koştuğumda hava tamamen kararmıştı. Bir kez bile durmadım, parmak arası terliklerimden birini kaybettiğimde bile. Doğruca üst kata, odama çıkıyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Öyle bir panik içindeyim ki Lucinda'yı fark etmiyorum bile, ta ki kendimi onunla birlikte içeriye hapsedene kadar. Yatağıma uzanmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, kirli ayakkabıları yorganımın üzerinde.

Elinde yırtık bir zarf, kâğıdı okuyor. El yazısını tanıdığımı sanıyorum ama emin olamayacağım kadar hızlı hareket ettiriyor ve oturuyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

Bacaklarını yataktan kaydırıyor, a y a ğ a kalkıyor ve bana bakıyor. Ben de aşağıya, tek çıplak ayağıma, bacaklarımdaki çiziklere ve ayaklarımdaki kire bakıyorum.

"Umarım evin içine pislik girmemiştir."

Pencereye doğru yürür ve dışarıya bakmak için pencereyi iterek açar.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bana dönüyor, okuduğu şeyi şifonyerin üzerine bırakıyor ve bana sırtıyor. "Yolculuğun iyi geçti mi? Küçük romantik bir kaçamak?"

"Evet, aslında. Senden uzakta olmak rahatlatıcıydı."

"Geri döndüğün için ne kadar şanslıyız, değil mi?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Lucinda omzunu silkiyor, çekmecelerden birini açıyor ve karıştırıyor. Küçük bir külot seçiyor ve uzun kırmızı tırnağının ucunda tutuyor.

"Bunun içindeyken senden hoşlanıyor mu? Fahişelik yapmandan hoşlanıyor mu?"

Yanına gidip külotu alıyorum ve çekmeceyi kapatmadan önce içine atıyorum.

"Burada olmaya hakkınız yok. Çık dışarı."

"Burası benim evim. İstedğim yerde olabilirim." Dolaba gidiyor, ışığı yakıyor ama kapı aralığında durup içeri bakıyor, sonra bana dönüyor. "Libby orayı da kirletti. Joshua buna bayılırdı."

Bunu duymak istemiyorum. Libby Teyzemin burada geçirdiği zamana ne kadar aç olsam da, bunu ondan duymak istemiyorum.

"Biliyor musun, Sebastian seni paylaşmalı," diyerek yatak odasına geri döndü ve sanki burası onun odasıymış gibi şezlonga oturdu. "Joshua Libby'yi paylaştı. Üçünü de aynı anda aldı. Biri ağzına, biri götüne, diğeri de pis amına." Dudakları kıvrılıyor ve kelime dudaklarında olduğundan daha kaba duruyor.

"Başka seçeneği yoktu," diyorum.

Soğuk, zalim bir gülümseme ile gülümsüyor. "Bir fahişe gibi geldi. Gürültülüydü, senden daha gürültülüydü. Yoksa sen gelmiyor musun? Oğlum seni zorla getirmiyor mu?"

"O senin oğlun değil."

Bunu bilmeme şaşırmış görünüyor. "Bunu sana o mu söyledi?"

Büyüleyici."

"Bunun neresi büyüleyici?"

"Seni parça parça beslediğine göre, bu küçük haberi seçmesine şaşırdım. Gerçi Sebastian her zaman zeki olmuştur. Fazla zeki. Sanırım zayıf kız kardeşimin, annesinin, kendini astığını bilmek seni ona sevdirecektir."

Sözlerinde, sesinin tonunda nefret duyuyorum ve bu nefret ölmüş kız kardeşine yönelik.

"Neyin var senin? Bir oğlunu kaybetti."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

Cevap vermedim, hemen değil. "Sebastian söyledi."

"Gerçekten mi? Bunu kimseye söylemez. Willow'una bile. Kız. Ona vurulmuş olsa bile. Sen sinsi bir fahişesin." Cevap vermedim.

"Kocam da vurulmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, Willow fahişesini seviyordu. Senden daha uysaldı. Daha itaatkârdı. Gerçi belki de bunun benim sıkı disiplin rejimimle ilgisi vardır. Onu hizada tuttum."

"Onu yendin."

"Onu disipline ettim. Arada fark var."

"Nasıl istersen öyle de."

"O kız ağzı kocamın sikiyle doluyken, siksiz olduğundan daha çok gördüm."

Sanki güzel bir anıyı hatırlıyormuş gibi uzaklara bakıyor.

"Onu kendisi için hazırlamamı isterdi. Amını istediği gibi tıraş ettirirdi. Yıkattırdı. Onu sikmesini izlettirirdi. Ama karşılığında, onu uygun gördüğüm şekilde disipline ederdim."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Can sıkıntısı."

"Teyzemi kıskanıyor muydun? Bu yüzden mi bizden nefret ediyorsun?"

Beni inceliyor, zalimliğini hesaplıyor, sözlerinin yıkıcılığını ölçüyor.

"Belki de. Belki de ona olan sevgisini kıskanıyordum. Benimle yaptığı seanslardan sonra ona gösterdiği şefkati. Ama benim yerime onu becermeyi tercih etmesini kıskanmadım. Bir erkeğe ihtiyacım yok. Hiç olmadı."

"Yine de üçüyle birlikte yaşıyorsun ve gördüğüm kadarıyla Sebastian yönetiyor."

Herhangi bir gülümseme iması yok oldu. Ayağa kalktı, bana doğru geldi, benden birkaç santim uzakta durdu.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyor muydun? Willow Girl'ü almak zorunda olmadığını?"

Çenemi tutuyorum,
bakışlarını tutuyorum. O
bir yalancı. Bunu
biliyorum.

"Bunu o seçti. Hatta istediği zaman durdurabilir. Bu onun hakkı. Ama yapmamayı seçiyor. Sizi burada elinin altında tutmayı seçti. Seni bir kardeşten diğerine aktarma geleneğini sürdürmeyi seçti. Bunu sizin için seçti."

"Sana inanmıyorum." Bu doğru değil. Doğru değil. Başka seçeneği yok. Eğer yapmasaydı, Ethan sırasını alacaktı.

"Neye inandığınız umurunda değil. Gerçek hala gerçektir. Ve her şey tek bir şeye bağlı. Para. Seni yükümlülüğünden kurtarır ve Scafoni ailesinin reisi olarak yerini kaybeder. Her şeyini kaybeder. Paranın insan hayatından daha değerli olduğu küçük, üzücü bir dünyada yaşıyoruz, değil mi?"

Uzun tırnağını çenemin altına koyuyor ve biraz kaldırıyor. Göz göze geldik.

"Sana inanmıyorum."

"Neye istersen inan, Söğüt Kız. Aslında sana daha önce gelen bir mektubu vermek için buradayım." Ben içeri girdiğimde okuduğu şeyi bıraktığı şifonyeri işaret etti. "Sen geldikten iki gün sonra geldi. Teslim etmek Sebastian'ın aklından çıkmış olmalı."

Gözlerinde zaferi görüyorum ve çentiklerimizi düşünüyorum, Sebastian ve beni. Bence bunu Lucinda kazanacak. Daha mektubun içindekini görmeden bunu biliyorum.

Ondan uzaklaşıp mektubu ve zarfı alıyorum. Bana gönderilmişti ve el yazısını tanıdım. Kız kardeşim Amy'den.

Posta damgasını kontrol ettim ve o haklıydı. Söylediği zamanda gelmiş.

Kalbim küt küt atıyor. Kötü haber olduğunu biliyorum. Okumak için çevirmeden önce biliyorum.

"Neyse ki çöp kutusunda buldum ve çıkardım. Senin alman gerektiğini düşündüm."

Sayfayı açtım, Amy'nin notunun birkaç satırını gördüm. Gazete kupürünün yere düşmesini izliyorum.

"Sizi bekleyen bir tekne var. Remy seni havaalanına götürecektir. Uçak iki saat içinde kalkıyor. Buradan çıkmak için tek şansın var, Willow Girl. Sakın işi berbat etme ve kimsenin seni görmesine izin verme." Cebini karıştırıyor. Bir süre sonra, benim olduğunu tahmin ettiğim bir pasaportu kapının yanındaki masaya bırakıyor.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Sana yardım etmiyorum. Kendime yardım ediyorum."

Sonra dışarı çıkıyor ve ben Amy'nin notunu okurken kelimeleri yavaşça içeri süzülüyor. Kupürü almak için eğildiğimde bir damla gözyaşı mürekkebi lekeliyor.

SEBASTIAN

"Y Kızına dikkat etmelisin," diyor Gregory ofisimde karşıma otururken. "Başını belaya sokacak."

"Bileğinde bıraktığın izleri gördüm."

"Kolayca morarıyor. Eğer kolayca morarırsan eksik olan vitamin nedir? Belki de et yemediği içindir."

"Hıyarlık etme Greg."

Boynunun arkasını kaşıyor. "Bir parça istiyorum, Sebastian."

"Hayır."

"Neden olmasın? İlk kez bir kızı paylaşıyor olmayacağız."

Geçen gece ona resmen teklif ettin."

"Hayır dedim." Ellerimi kucağıma götürüp yumruk yapıyorum. Ne düşündüğünü okuyamıyorum. Küçük kardeşim düşüncelerini maskelemekte çok iyidir. Büyürken öyle olması gerektiğini biliyorum ama biz böyle değiliz, o ve ben.

"Ne değişti?" diye soruyor.

"Onu tutuyorum Gregory. Değişen şey bu."

Uzun süre beni inceledi, sonra başını salladı. Ayağa kalktı. Az önce söylediklerimle ilgili tek kelime etmeden ofisimden çıkıp gidiyor. Gidişini izliyorum ve bunun bu kadar kolay olmayacağını biliyorum. Hayatta olmaz, onunla olmaz.

Kalktım ve Lucinda'nın odasına çıktım. Kapıyı çaldım. Bir dakika sonra, girmem için seslendiğini duydum. Girdim.

Masasında oturuyor, sırtı masaya dönük. Kapıyı arkamdan kapatıp içeri giriyorum ve karşısındaki kanepeye oturuyorum. Odasına bakıyorum. Benimkinden sonra en büyük ikinci oda onda. Ailenin kontrolünü ele geçirdiğimde onu ana odadan çıkardım. Lucinda ve benim uzun ve çirkin bir geçmişimiz var.

"Sebastian," diyor, ayağa kalkıyor ve masasının köşesindeki şişeden iki viski dolduruyor. Birini bana uzatıyor. "Beni burada hiç ziyaret etmiyorsun."

"Özel olarak konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında olduğunu hayal bile edemiyorum." Koltuğuna geri yerleşiyor ve içkisinden uzun bir yudum alıyor.

"Biliyorum, Lucinda."

Başını yana eğiyor ve o sırtış, o muzaffer sırtış, onu yüzünden silmek istiyorum.

"Ne biliyorsun Sebastian?" diye soruyor, çekik kaşlarını yukarı kaldırarak.

"Ethan'ı biliyorum."

Bir milisaniye için yüzünde bir panik titreşimi oldu, sadece çok kısa bir süre için. Onu bu kadar iyi tanımasaydım, bunu kaçırabilirdim.

"Onu incitmek istemiyorum-"

"Bunun için geç değil mi?" diye araya giriyor.

"Bu yüzden seninle konuşmak için buradayım." İğnelemesini görmezden geldim, devam ettim.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Bana söyletecek misin?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor, yüzü taş gibi. İçkisinden bir yudum alıyor, boğazını temizliyor ve sessiz kalıyor.

"Tamam. Söyleyeceğim. Babasının kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil ama içinde bir damla Scafoni kanı yok."

Taş buza dönüşür.

"Scafoni mirası üzerinde hiçbir hakkı yok. Hem de hiç. Bir kuruş bile yok," diye devam ediyorum. Çok net olmasını istiyorum.

Sonunda konuştuğunda yüzü kıpkırmızı. "Ve yaptıklarından sonra, kardeşin olmadığını öğrenmek onu öldürecek."

Göz temasını kesiyorum, çünkü o haklı. Bardağımdakini yutuyorum, ayağa kalkıyorum, yeniden doldurmak için onun oturduğu yere doğru yürüyorum. Bir sonraki kısmı söylerken ona bakmıyorum.

"Bu yüzden buradayım. Sen onun annesisin. Oğlun için bunu isteyemezsin."

Kanepedeki yerime dönmek için acele etmiyorum ve tekrar oturduğumda onun düşündüğünü görüyorum. Hesaplıyordu. Ve Ethan'ın iyiliğini kendi iyiliğinden üstün tutacağından hiç emin değilim.

"Bu kızla ilgili. Kınında domuz kanı olan Willow fahişesi. Kuralları çiğnedin Sebastian. Bir bakireyi alman gerekiyordu."

O haklı. Ben ona karşı, o da bana karşı ve birbirimiz için her şeyi yok edebiliriz. Aslında, bunu yaparsak ayakta kalan tek kişi Gregory olur. Ve hissediyorum ki

Birkaç dakika önceki gözlerini hatırladığımda içime bir ağırlık çöküyor. O kadar kolay kabullenmişti ki. Ofisimden çıkarken öyle kabullenmişti ki.

Zamanını bekliyor. Olayların gelişmesine izin verecek çünkü bu işin nasıl biteceğini biliyor. Öyle ya da böyle Willow Girl'üne kavuşacak çünkü Ethan/Lucinda meselesini çözebilsem bile Gregory'nin onda hakkı var.

"Ethan'ı kardeşim olarak görüyorum, bunu biliyorsun," diyorum. "Ne zamandan beri? *Kazadan* beri mi?" Son söylediğini hava tırnakları içinde.

"İlk günden beri aramızda bir ilişki olmasını hiç teşvik etmedin."

"Oh boo-hoo." Ayağa kalkıyor, bardağını yeniden doldurmak için dönüyor. "İç çocuk terapisine mi ihtiyacın var Sebastian? Git birine annenin sana ne kadar kötü davrandığını anlat."

"Sen benim annem değilsin. Hiç olmadın."

"Büyü artık."

"Büyüdüm. Senin bastonun altında hızla büyüdüm."

"Sen her zaman pis bir çocuktun. Bastona ihtiyacın vardı." Duraklıyor, dişlerini sıkıyor, çenesini kaldırıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Beni bu konuda zorlama, Lucinda." "Ne teklif ediyorsun?"

"Ethan Helena'ya sahip olmayacak. Ona dokunmayacak. Onu birkaç aylığına adadan uzaklaştırın, gitmeyi sevdiği bir yere götürün, Söğüt Kız hakkındaki fikrini değiştirmesi için ona ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin. Bunu anladığında, ikiniz de hoş karşılanacaksınız ve Helena ailesiyle ilgili gerçeği asla bilmeyecek ve siz de buradaki yerinizi koruyacaksınız,

statünüz. Harçlığınız." Acaba onun için önemli olan tek şey bu sonuncusu değil mi?

Sırıttıyor. "Peki ya Gregory? Onun ne istediğini düşündün mü? Ethan ortadan kalktığında ne yapacağını? Bakire olmadığı gerçeğine itiraz etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Teknik olarak ilk doğan sen değilsin. Kuralları çiğnediğini? Sen o fahişeye aşkını itiraf edemedenden seni mirasından mahrum bırakacak."

"Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?" Sesimdeki boğukluk beni şaşırtıyor.

"Sinirime dokundu, değil mi? Çok kolaysın. Fahişen kadar kolay."

"Neden bahsediyorsun, Lucinda?"

Sorumu duymazdan geliyor, pencereye gidiyor ve uzun, kemikli bir parmağıyla perdeyi kenara itiyor, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Sonra bana döndü.

"Bir kez olsun," diyor, "seninle anlaşma yapacağım. Ethan'ı adadan götür. Buradan uzaklara. Ama ona bir kez sahip olacak. Bir kez. Hangi deliği sikeceğini bile sen belirleyebilirsin."

Ayağa kalktım, ellerim iki yanımda. Ona doğru yürüyorum. Geri çekiliyor, ama gözlerindeki o bakış, zafer çiğlikleri atan bakış, benimle alay ediyor ve ben buna dayanamıyorum. Ona katlanamıyorum. Elimi boğazına kapatıp onu duvara doğru itiyorum.

"Ona tek bir parmağını bile sürmüyor. Tek bir parmak bile."

Gözleri kızarıp şişerken bile gülümsüyor, elim cılız boynunu sıkıyor.

"Nefretin seni çirkinleştiriyor, Lucinda. Seni yaşlı yapıyor. Yaşlı, kıskanç bir kaltak."

Elleri kolumda, beni sürüklemeye çalışıyor. Nefes almak için mücadele ediyor. Onu bırakmadan önce bir kez daha sıkıyorum, çırpınışını ve öksürüşünü izliyorum.

"Ethan'a onun bir piç olduğunu söylemeden önce karar vermek için yirmi dört saatin var."

"Tıpkı baban gibisin. Sen de onun gibi o fahişeye aşık oldun. Söğüt Kız'ın ailenle arana girmesine izin verdin, tıpkı onun yaptığı gibi. Adını onunkinin hemen yanındaki taş kazıdıklarında gülümseyeceğim. Ölü kardeşinin yanına."

"Sen acınası yaşlı bir kadınsın," dedim ve dışarı çıktım. "Sakın beni terk etmeye kalkma!"

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, sözleri beni tırmalıyor, beni takip ediyor. Lucinda hesaba katılması gereken bir güç. Bu iş bitmedi. Bunu biliyorum. Hem de hiç bitmedi.

Helena'nın odasına gidip kapıyı bir kez çaldım. Daha çok yumruğumla vuruyorum. "Helena. İçeride misin?"

Hiçbir şey yok. Kapıyı açıyorum ama oda boş. Banyoyu deniyorum, kapıyı tekrar çalıyorum ama orayı da boş buluyorum. Bağlantı kapısını kullanarak odama gidiyorum. Belki oraya gitmiştir. Ama burada da yok.

"Helena?"

Teknenin motor sesini duyup pencereye koşuyorum ve Helena'nın tekneye doğru koştuğunu görüyorum, tekneye binişini izliyorum. Teknedeki iki figürü görüyorum.

"Helena!"

Dönüp kapıya doğru koşuyorum ama yerde atılmış bir mektup görüyorum. Eğilip kız kardeşinden gelen ve içinde teyzesinin ölüm ilanı olan tanıdık notu alıyorum.

Bunu Lucinda yaptı. Lucinda ona verdi.

Elimde eziyorum ve tam kalkmak üzereyken Lucinda kapıda yeniden beliriyor.

"Sana benden uzaklaşmamanı söylemiştim." Ben ayağa kalkarken bana doğru yaklaşıyor ve elindeki silahı görmeden önce klik sesini duyuyorum. Hedefler.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yüzündeki öfkeyi görüyorum ve ona doğru hücum ediyorum, tetiği çekmeden önce neredeyse ona ulaşıyorum.

Neredeyse.

Bir ışık parlaması ve yakıcı bir acı beni sersemletiyor. Bir, iki kez tökezliyorum ama bir şekilde bileğini tutuyorum ve ben düştüğümde o da düşüyor, silah tekrar patlıyor ve omzum yanıyor.

Üstüne düşüyorum ama bir dakika sonra beni itiyor. Ayağa kalkışını, bana bakışını izliyorum ve omzuma dokunmak için uzandığımda, ılık sıvı elimi kaplıyor.

"Lucinda," diye başlıyorum, acıyla kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama başımın arkasına bir şey çarpıyor. Sanki biri kafama bir tuğla çarpmış gibi hissediyorum.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama geriye düşüyorum ve tek hissettiğim acı ve tek gördüğüm siyah ve tek duyduğum Lucinda'nın odadan çıkan ayak sesleri ve düşüncelerimle baş başa kalıyorum ve onlar da kaybolana kadar çalkalanıyor, dönüyor, patlıyorlar.

Sönüyor.

Gitti.

HELENA

M Helena Teyze ben ayrıldığım gece öldü.
Ben hala o uçaktayken öldü.
Bana izin vermesini istediğimde ölmüştü.
onu tekrar tekrar aradı ve o da bunu biliyordu ama tek kelime etmedi.

Bir tane bile yok.

Hiçbir şey almaya zahmet etmedim. Burada hiçbir şey benim değil. Bir kot pantolon giydim, bir kazak aldım, bir çift ayakkabı giydim ve pasaportumu aldım. Kapıdan çıktım ve Lucinda'nın odasından gelen tartışmaları duyunca koştum. Merdivenlerden koşarak indim, ön kapıdan çıktım ve dışarıda, gece etrafımda sakin, cırcır böceklerinin ve yumuşak dalgaların sessiz sesleri diğer gecelerle aynı. Sanki dışarıda hiçbir şey değişmemiş gibi. Sanki her şey aynıymış gibi.

Bu gece, rıhtıma giden yolu gösteren ışıklar kapalı. Sanırım Lucinda bunu halletti. Tabii ki o halletti. Bu adadan gitmemi istiyor.

Bir an durdum, tereddüt ettim. Neden? Neden bana yardım etsin ki?

Hayır, bana yardım etmiyor. Kendine yardım ediyor. Ona bir şey vermeliyim. İlk günden beri bana karşı açık sözlü oldu. Korkunçtu ama dürüsttü. Benden nefret ediyor ama benimle oyun oynamıyor. Sebastian gibi değil.

Sebastian'ın bana ne kadar yakın olduğunu görüyor mu? Öyle mi? Onun için bir tehdit miyim? Nasıl? Neden?

Acelemden diğerlerinden biraz daha yüksekte duran bir taşa takılıyorum ve dizlerimi sıyırarak yere düşüyorum. Elime, Helena Teyze'nin bana verdiği yüzüğe bakıyorum.

Helena Teyze öldü.

Haftalar önce öldü ve Sebastian bunca zamandır bunu biliyordu.

Tanrım. Ben bir aptalım. Arabada geçen onca zaman, onun hakkında içimi dökmem. Ona o geceyi anlattım, kız kardeşlerimden bile sakladığım o sırrı anlattım.

Ve bana ona güvenmemi söylediğinde, güvendim.

Mektubu çöp kutusunda bulduğunu söyledi. Bana hiç söyleyecek miydi? Ya da her telefon açmama izin vermesini istediğimde cevap vermek zorunda kalmayacak mıydı? Belki ailemle de bunu sır olarak saklamaları için bir şeyler ayarlayabilirim.

Eğer bu konuda yalan söylediyse, başka hangi konuda yalan söylüyor?

İkiz kardeşini bilmiyordum. Sebastian'ın teknik olarak ilk doğan olmadığını hiç bilmiyordum. Onun yeri taştan değil.

Bana Lucinda'nın üvey annesi olduğunu söyledi ve ben de onun için üzüldüm. Annesi öldüğü için onun adına üzüldüm. Eğer bana annesinin doğum gününde öldüğünü söyleseydi, benden daha fazla sempati kazanabilirdi.

Bana söylemediği başka ne var? Yalan söylediği başka ne var?

Söyledikleri doğru mu? Bunu yapmak zorunda olmadığı doğru mu?

İsteddiği zaman durdurabileceğini mi?

"Ve her şey tek bir şeye bağlı. Para. Seni yükümlülüğünden kurtarır ve Scafoni ailesinin reisi olma konumunu kaybeder. Her şeyini kaybeder. Paranın insan hayatından daha değerli olduğu küçük, üzücü bir dünyada yaşıyoruz, değil mi?"

Ayağa kalktım, küçük taşların vücuduma verdiği acıdan irkildim.

Dizler. Bir sonraki adımımı attığımda teknenin motoru çalışıyor ve yüzümü siliyorum. Onun için ağlamıyorum. Ağlamıyorum. Teyzem öldü. Bu gözyaşları onun için.

İskeleye çıkan merdivenleri tırmanıp rölantideki tekneye gidiyorum. Remy dümendeydi. Bana yardım etmeye gelmedi. Kendim tırmanıyorum, ama yeterince kolay.

Gemiye biner binmez, daha yerime oturmadan adadan uzaklaşıyoruz.

Bir kez geriye baktım, tüm ışıklarıyla birlikte büyük, güzel eve baktım. Tüm yalanlarıyla birlikte. İçindeki tüm yalancılara.

Kazağıma sarılıyorum ve teknenin kapalı alanına adım atıyorum, tekne benden ve Remy'den başka kimsenin olmasını beklemiyorum ama kamaranın içinde biri var. Ben içeri girerken ayağa kalkıyor. Uzun boylu ve iri yarı ama kapüşonlu bir tişört giyiyor ve yüzünü göremiyorum.

Bir şey bana dönmemi, tekneden inmemi söylüyor ama çok uzaktayız. Kaçmaya çalıştığımda, güçlü bir el koluma dolanıyor, canımı yakıyor, beni morartıyor.

Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum ama yüzüme soğuk, ıslak bir bez vuruyor ve tam o sırada Remy arkasını dönüyor. Ama

Remy değil. Ethan. Ethan müstehzi bir sırıtışla, ırpınışımı, tekmelememi ve penelememi izliyor. Ve hatamı çok geç fark ettim.

Kloroform etkisini gösterirken gördüğüm son şey Ethan'ın yüzü oluyor ve zayıfladığımı, bedenimin arkamdaki adamın güçlü göğsüne yaslandığının, kollarım iki yanına düşerken ve dizlerim çökerken onun biraz gevşediğini hissediyorum.

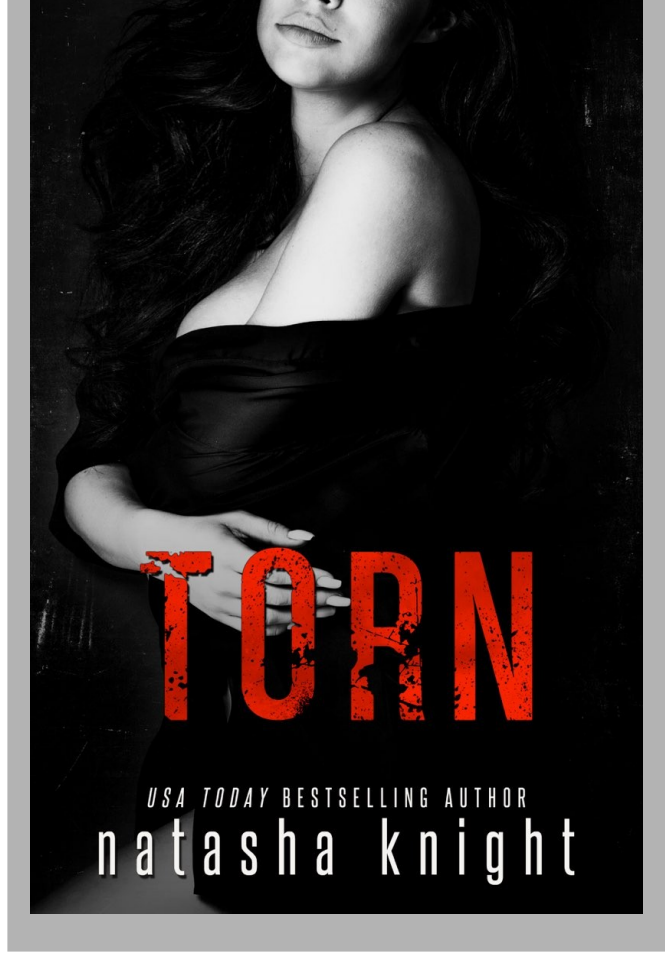
Teknenin sert güvertesine çarpıyorum, bir bot beni kabaca kenara iterken motorun titreştiğini hissediyorum. Adam kapalı alandan dışarı çıkıyor ve ben boğuk bir konuşma sesi duyuyorum, bilincimi kaybederken bir sigaranın dumanını kokluyorum ve Lucinda'nın benim için planladığı hedefe doğru hızlanıyoruz.

Bunu bana yardım etmek için yapmadığını biliyordum. Ama onun niyeti beni asla bırakmak değildi. Sadece beni Sebastian'dan almaktı.

* * *

*Taken'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!
Umarım Sebastian ve Helena'yı seversin.*

Hikâyeleri Karanlık Miras Düetinin ikinci ve son kitabı Yırtık'ta devam ediyor. [şimdi Tek Tıkla Yırtık!](#)

Taken'ı okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Sebastian ve Helena'yı seviyorsunuzdur. Onların hikâyesi *Karanlık Miras Düetinin* son bölümü olan *Torn*'da devam ediyor.

Onu almak benim hakkım. Onu kırmak, benim görevim.

Her zaman Helena'yı seçecektim. Onu gördüğüm anda anlamıştım.

O diğerlerinden farklı. Onda bir karanlık var. İçinde vahşi bir şey var. Ve içimdeki canavarı çağırıyor.

Ama o beklediğim gibi biri değil. Her kelimesi ve her dokunuşuyla beni zorluyor, derimin derinliklerine iniyor, kurallara meydan okuyor, tarihi altüst ediyor.

Ve tüm bunlar olurken, ağabeyimin onu nasıl izlediğini görüyorum. Onu istiyor ve kurallara göre bir yıl içinde onun olacak.

Ama ondan vazgeçmeye hiç niyetim yok.

Tek Tıkla Torn Şimdi!

Bültenime kaydolmak ve yeni kitaplardan, satışlardan ve etkinliklerden haberdar olmak istiyorsanız, [buraya tıklayın!](#) Bilgilerinizi asla paylaşmıyorum ve gelen kutunuzu tıkamayacağıma söz veriyorum.

Haberler ve çekilişlerden haberdar olmak için [FB Yazar Sayfamı beğenin!](#)

Özel tanıtımlar, çekilişler ve eğlenceli şeyler paylaştığım bir FB Hayran Grubum var. Muhtemelen TMI :) Adı The Knight Spot. [Bize katılmanızı çok isterim! Sadece buraya tıklayın!](#)

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Yırtık (Karanlık Miras Düeti, 2. Kitap)

Giovanni

Sergio: Karanlık Bir Mafya

Romanı Salvatore: Karanlık Bir

Mafya Romanı Dominic:

Karanlık Bir Mafya Romanı

Benedetti Kardeşler Düeti Esir

Güzellik

Alçak Rezil

Onursuz Sapkın

Güzel Yalancı

İntikam

Onları Esir

Almak,

Benimki Alfa

Vahşiye Verilen

Canavar Tarafından

Alınan Canavar

Tarafından

Sahiplenilen Esirin

Arzusu Koruyucu

Velayet Amy'nin

Katı Doktoru

Emma'yı

Evcilleştirmek

Megan'ı

Evcilleştirmek

Naia'yı Geri

Kazanmak Sophie'yi

Geri Kazanmak
İtfaiyecinin Kızı

Tehlikeli Meydan

Okuma Serseri

Şövalyesine Diz

Çökmeyi Öğretti

Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler

Üçlemesi Delinmiş

TEŞEKKÜRLER

Kapak Tasarımı: Jay Aheer

Kapak Fotoğrafi Eric David Battershell Kapak

Modeli Zeke Samples

Kurgu: Ann Curtis

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatan çağdaş romantizm yazarı Natasha Knight, karanlık, işkence görmüş kahramanlarda uzmanlaşmıştır. Mutlu Sonlar garanti, ancak karakterlerini oraya götürmek için cehenneme sokmayı seviyor. O böyle şeytandır.

Daha fazlasını ister misiniz?

www.natasha-knight.com

natasha-knight@outlook.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.